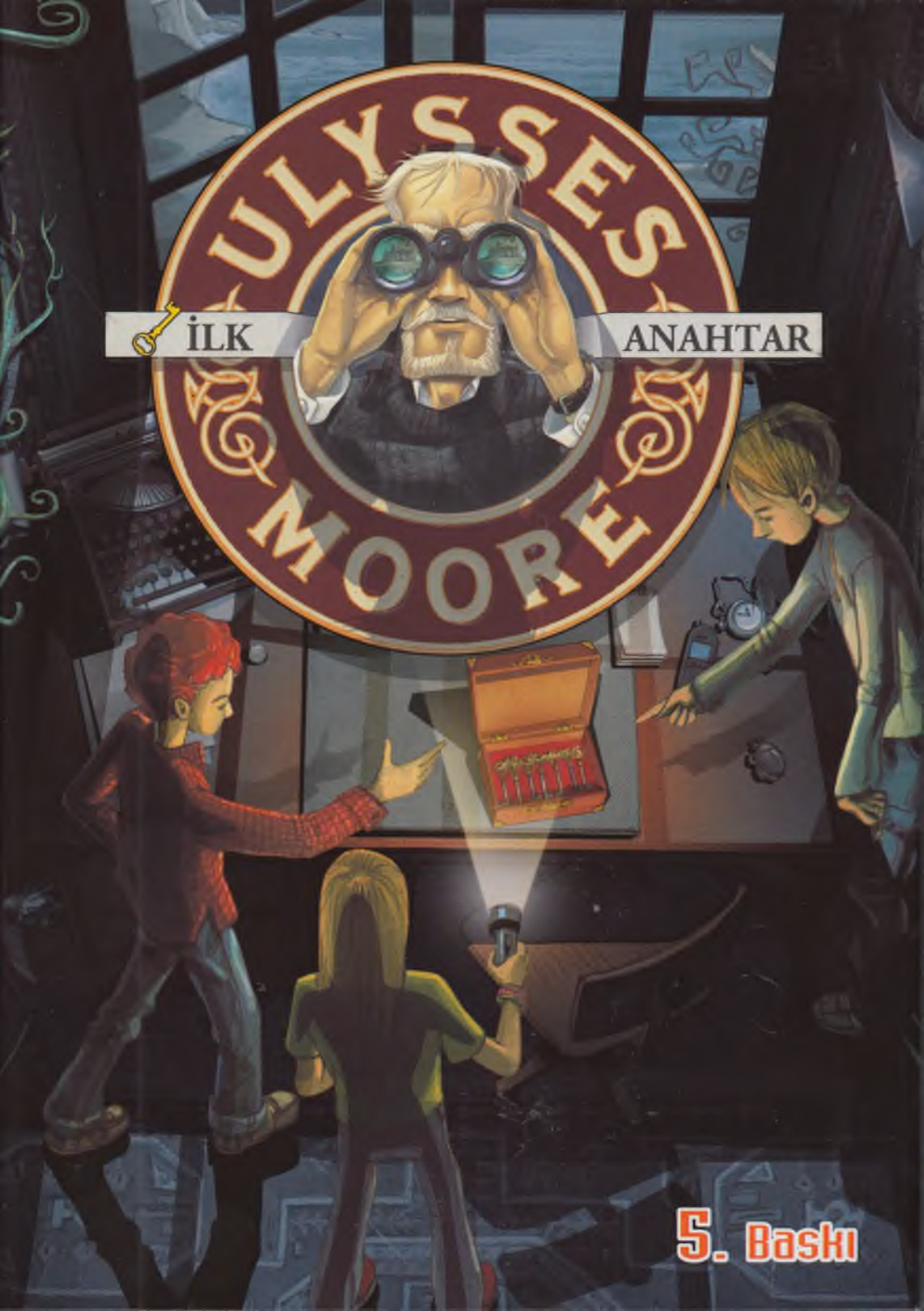
ULYSSES MOORE
İLK ANAHTAR
5. Baskı

19.00 TL
ISBN 978-975-991-778-4
9 789759 917784
Doğan Egmont

Ulysses Moore yaşıyor. Hatta tüm bu zaman boyunca Argo Villası'nda ve Jason'la Julia'nın gözleri önündeydi. Bu gerçeği ilk ortaya çıkartan yaşlı bahçıvan Nestor'un evini ziyaret eden Rick oldu.
Bu sırada ikizler, Oblivia Newton ve onun çam yarmasını andıran koruması Manfred'le birlikte Ortaçağ'da mahsur kalmışlardı. Hepsinin istediği tek bir şey vardı: İlk Anahtar'ı bulmak. Bu anahtar herhangi bir zaman kapısını açma gücüne sahip tek araçtı.

Ve gerçekleri öğrenmenin zamanı gelmişti. Nihayet çocuklar sorularına bir cevap alabileceklerdi. *Zaman Kapısı, Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı, Aynalar Evi, Maskeler Adası* ve *Taşların Muhafızları*'nın ardından Ulysses Moore'un esrarı altıncı kitapla çözülüyor.

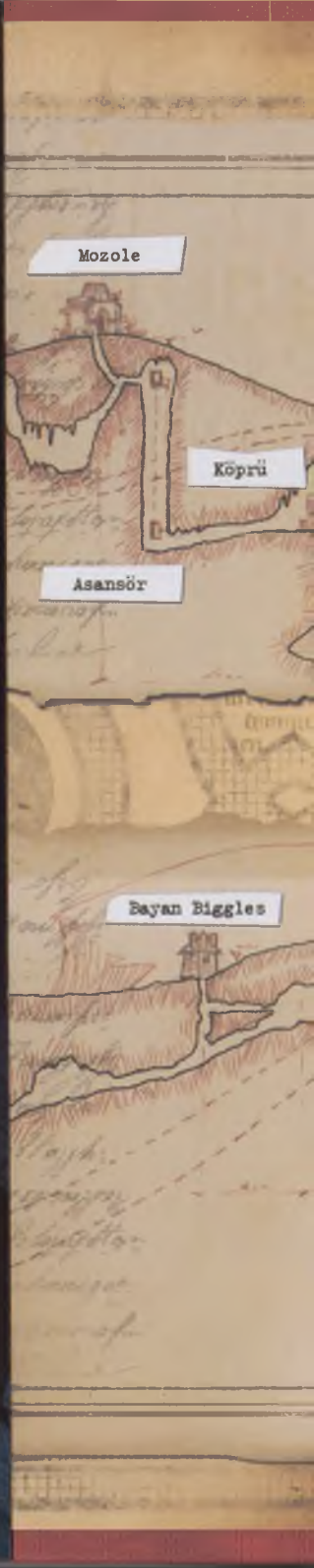

www.ulyssesmoore.it

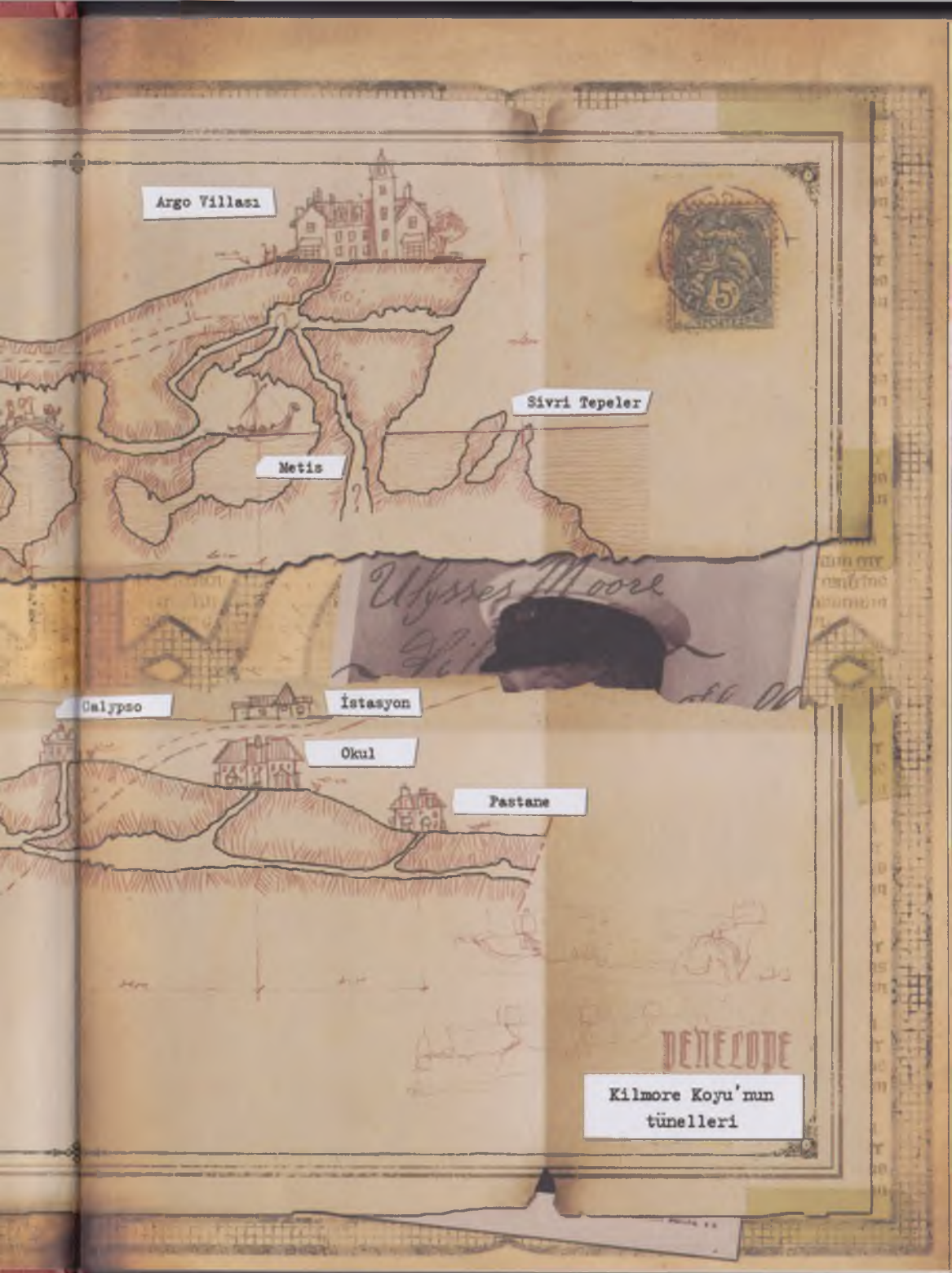
Argo Villası
Sivri Tepeler
Metis
Calypso
İstasyon
Okul
Pastane
PENELOPE
Kilmore Koyu'nun tünelleri

Mozole
Argo Villası
Kaplumbağa Parkı
Köprü
Sivri Tepeler
Asansör
Metis
Calypso
İstasyon
Bayan Biggles
Okul
Fener
Pastane
Tren
Kilmore Koyu'nun tünelleri

Ulysses Moore
İLK ANAHTAR

Orijinal adı: *La Prima Chiave*
Metin: Pierdomenico Baccalario
Orijinal kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2007 Edizioni Piemme S.p.A
via Galeotto del Carretto 10 – 15033 Casale Monferrato (Al) Italia

Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (+90 212) 373 77 77
www.doganegmont.com.tr
5. Baskı: İstanbul, 2011

Çeviren: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Nüket Amanoel
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic.A.Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No:26 Acar Binası
34524 Haramidere - Beylikdüzü / İSTANBUL
Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-975-991-778-4

Sertifika no: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın
herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak
kopyalanamaz veya yayınlanamaz.
International Rights © Atlantyca S.p.A

Ulysses Moore

İLK ANAHTAR

Doğan Egmont

Okuyucu için küçük bir not

Sessizlik içinde geçen endişe verici bir ayın ardından, nihayet Pierdomenico Baccalario'nun hayatta olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Önce ondan her şeyin yolunda olduğuna dair bir telgraf aldık, birkaç gün sonra ise Ulysses Moore'un altıncı defterinin çevirisi elimize geçti. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi defterin içi şaşırtıcı açıklamalarla dolu. Şimdiden iyi okumalar!

Doğan Egmont Yayınevi

Not: Telgrafın gönderildiği yeri öğrenmek istiyorsanız üzerindeki pulu ve zarftaki mührü dikkatle inceleyin.

İlk Anahtar

Sayfa 2

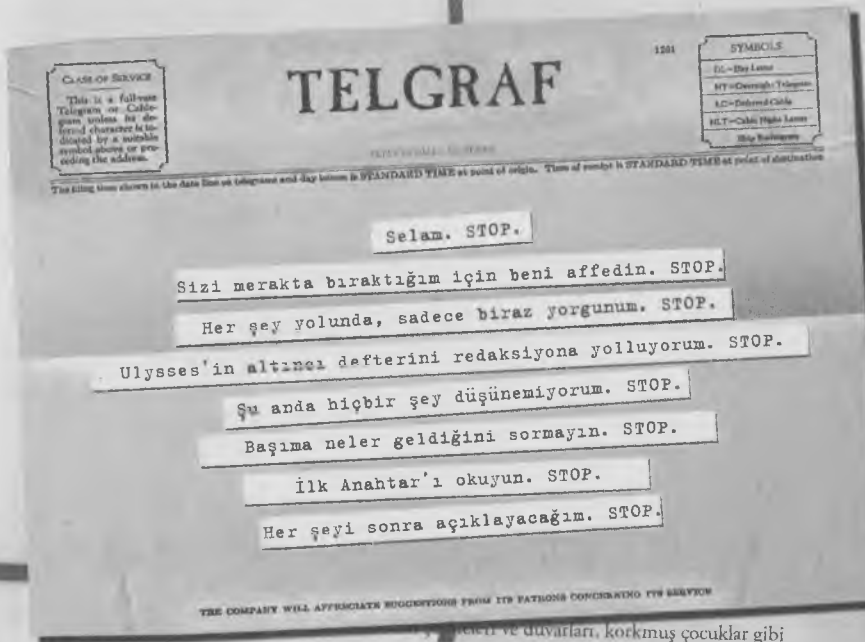

birbirlerine dolanmışlardı. Pencerelerin kepenklerinin arasından içeri sızan rüzgar uzun koridorları dolduruyordu. Kale usul usul titreşiyor, yeraltı mahzenlerinin ardından suyun ışıltıları bir görünüp bir kayboluyordu. Çıtır çıtır yanan şöminelerde kömürler kızarırken bacalardan tembel dumanlar süzülüyordu. Efendilerinin bahçe kapısının önünde toplaşan tavuskuşlarının fazla gelişmiş kelebeklerden farksız bir halleri vardı.

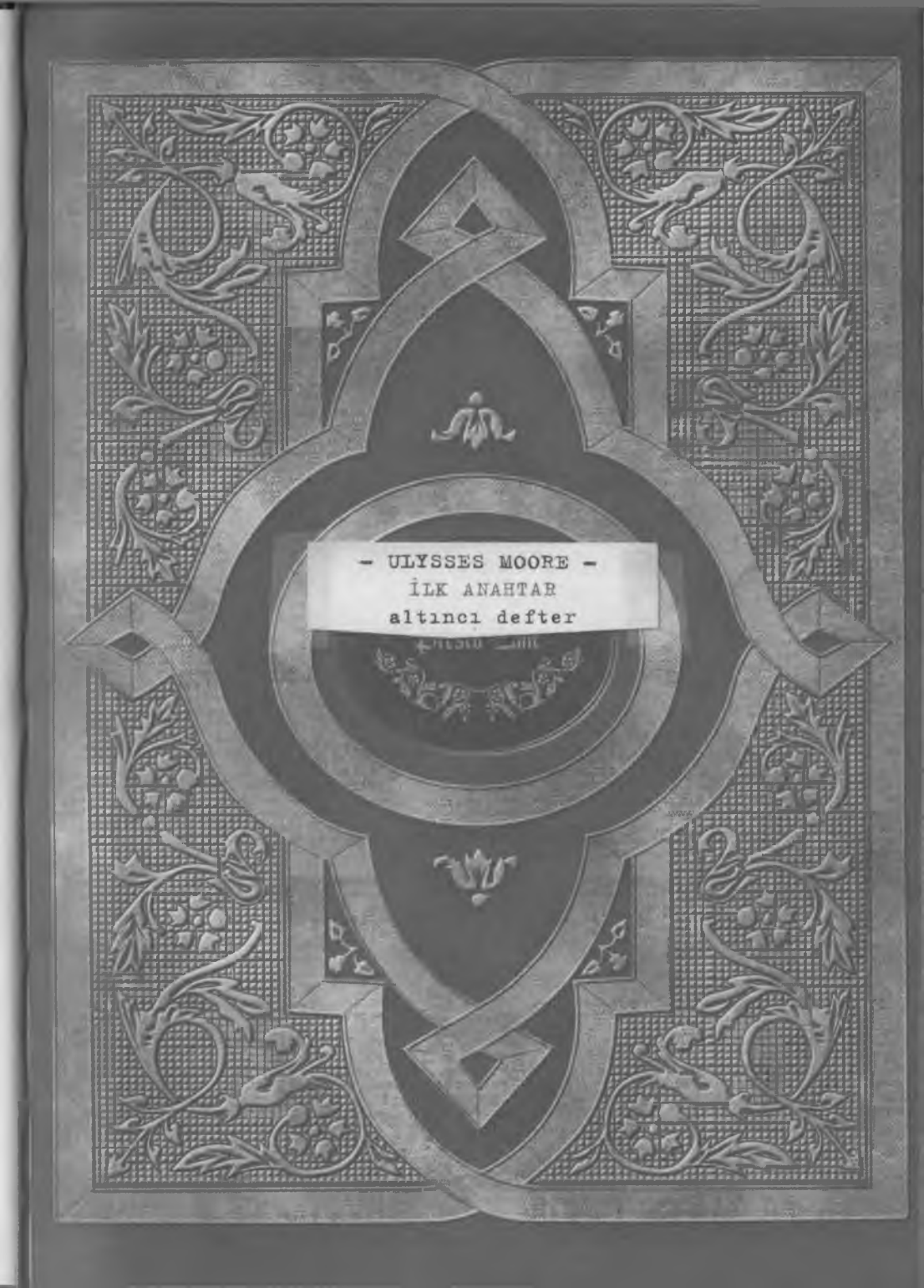
- ULYSSES MOORE -
İLK ANAHTAR
altıncı defter

Bölüm (1)

- SONUNCU MUM -

Gece yıldızlarla aydınlanmıştı. Uçsuz bucaksız, sessiz gökyüzü, dağların sivri dişlerini batırdığı uzayıp giden ufuk çizgisinin üzerini sarıyordu.

Hemen ardında, oraya çıkan yolu bilmeyenler için görünmez olan, Papaz Gianni'nin Bahçeleri uzanıyordu. Burası tepelerin üzerinde yükselen büyük bir kaleydi. Kalenin mazgallı çatıları, kemerli geçitleri, dönerek yükselen basamakları, çeşmeleri ve duvarları, korkmuş çocuklar gibi birbirlerine dolanmışlardı. Pencerelerin kepenklerinin arasından içeri sızan rüzgar uzun koridorları dolduruyordu. Kale usul usul titreşiyor, yeraltı mazgallarının ardından suyun ışıltıları bir görünüp bir kayboluyordu. Çıtır çıtır yanan şöminelerde kömürler kızarırken bacalardan tembel dumanlar süzülüyordu. Efendilerinin bahçe kapısının önünde toplaşan tavuskuşlarının fazla gelişmiş kelebeklerden farksız bir halleri vardı.

Kalenin uzak kesimindeki pencerelerden özellikle bir tanesinin içinden güçlü bir ışık yayılıyor ve mumlarla aydınlanmış büyük bir odayı gözler önüne seriyordu. Pencerenin kenarında ayakta duran bir adam, bahçeye yerleştirdiği şeytani tuzakları inceledi. Bir yandan ayaklarının önünde açılmış uzun kumaş parçasındaki mesajı okuyor, öte yandan endişeyle sakalını çekiştiriyordu. Gözlerinin önünde duran, şüphesiz tuhaf bir nesneydi: Bin yıl sonra "telgraf" adını alacak tuval benzeri bir beze basılmış harfler şöyle diyordu:

Selam yaşlı a?am!
Çok yakın?a ArgO Villası'n?an gelen
?avetsiz misafirlerin olacak.
Stop.
Zaman Kapısına ?ikkat et.
Stop.
Oblivia'yı ne olursa olsun ?ur?urmanın
bir yOlunu bulmalısın. Stop
Her zaman en sa?ık dOstun,

Peter

Titreşen mumların alevi odada bulunan tek kapının açıldığını haber verdi. Adam içeri giren Çinli yardımcısının suratındaki endişeyi gördü. Birbirlerinin huzurunda eğilip selamlaştılar.

"Aldığınız tehlike sinyali doğruymuş," dedi kadın. "Muhafızlar iki kaçağı yakaladılar."

Adam düşünceli bir ifadeyle, "İki mi?" diye mırıldandı.

Uzun tuval kağıdını şömineye kadar çekti ve alevlerin arasına attı. Tuval kağıdı, ardında bacadan uçup giden siyah bir duman bırakarak karardı ve küle dönüştü.

"Öyleyse her ikimiz de yola çıkmalıyız dostum. Ve seni uyarıyorum bu seferki çok uzun bir yolculuk olacak."

Sesi bir kısmını itiraf dahi edemeyeceği binlerce kötü hatıranın yüküyle ağırlaşmıştı.

Şöminenin canlı alevlerinin arasından altın yaldızlar parlıyordu.

Çinli başını hafifçe eğdi. "Eşyalarımı toplayayım."

Adam yardımcısının çıkmasını ve yeniden yalnız kalmayı bekledi. Sonra biri hariç bütün mumları teker teker söndürdü. Duvardaki resim dokumalı süslü kumaşı kaldırıp elini ardındaki oyuğa soktu. İçerdeki şey her neyse, onu koruyan tuzakların hiçbirine yakalanmamak için elini dikkatle hareket ettirdi, uzandı ve üzeri kakmalı tahta bir kutu çıkardı. Kutunun mineli kilidi açıldı.

İçinde bir sürü anahtar duruyordu. Hepsinin tutamakları farklı bir hayvan şeklinde oyulmuştu. Fakat anahtarlardan dördü eksikti: Alligator, çalıkuşu, ıstakoz, kirpi.

Adam şaşkına dönmüştü. "Nasıl olur?" diye kendi kendine sordu ve kutunun içini bir kez daha kontrol etti.

O daha cevap bulamadan yanık bıraktığı sonuncu mum da söndü ve oda karanlığa gömüldü.

Bölüm (2)
- MERDİVEN -

Kız kardeşini kolundan tutup durduran Jason heyecanla parmağını dudağına götürdü ve "Şşşt!" dedi. Julia basamakları yarısına kadar tırmanmıştı. "Ne var?" diye sordu. Ama ikiz kardeşinin sıktığı kolunun sızısıyla daha fazla soru sormaması gerektiğini hemen anladı.

Çıkmaya başladıkları merdiven zifiri karanlıktı. Duvarları birbirine yakındı ve tavanı gölgelerin arasında kaybolmuştu. Merdivenin tepesinde bir meşale çıtırdayarak yanıyordu. Meşalenin hemen yanındaki kapalı kapının ardından metalik sesler duyuluyordu. Sanki birisi kapı mandalını kurcalıyordu.

İkizler aceleyle etraflarına bakındılar. Ardlarında uzanan basamaklar onlara gizlenebilecekleri bir yer sunmuyordu. Önlerinde uzanan basamakların sayısıysa, kapının yakınlarında bir yere saklanmalarına zaman tanımayacak kadar fazlaydı. Sığınabilecekleri tek yer, merdivenin her iki tarafına oyulmuş ve içlerine birer göbekli bitki saksısı yerleştirilmiş iki girintiydi.

Jason en yakındakini kız kardeşine gösterdi ve kendisi de diğerine girdi.

Julia, saksıyla duvar arasındaki daracık boşluğa iki büklüm sığındı. Onun kadar temkinli davranmayan Jason, bir sıçrayışta saksının üzerinden atlamış ve boğuk bir gürültüye neden olarak aceleyle oyuğun dibinde amuda kalkmıştı. Canını yakmış olmasına rağmen dişini sıkıp tek bir inilti bile çıkarmadı.

Merdivenin tepesindeki kapı gösterişli bir hareketle ardına kadar açıldı ve duvara çarpan metal çivilerin sesiyle büyük bir gürültü çıkardı. Basamaklara ışıktan bir şelale akmış ve altın ışık lekeleri girintileri şöyle bir yalayıp geçmişti. Julia, Jason'ın karşısındaki saksının altından çıkan ayakkabısını görebiliyordu ama onu uyarmasına olanak yoktu, merdivenin tepesinde iriyarı bir adamın silueti belirmişti. Üstüne üstlük basamakları ikişer ikişer iniyor, gittikçe yaklaşıyordu. Kızcağız kendi oyuğunun derinliklerine geriledi. Bir yandan da adamın kendilerini fark etmemesi için dua ediyordu.

"Yavaş ol Zan-Zan!" diye bağırdı adam gök gürültüsünü andıran bir sesle. "Bütün kaleyi ayağa kaldırmak mı istiyorsun?"

Zan-Zan merdivenin tepesindeki kapıda belirdi ve ortağının peşinden basamakları inmeye başladı.

"Hepsini aldın mı?" diye sordu adam arkasından gelen kadına. Sesinden cevap beklemediği anlaşılıyordu.

Zan-Zan mavi ipekli kumaştan bir çuval taşıyordu. Çuvalın ağzını iki tane kocaman kementle bağlamıştı.

"Tuzakları da kurduk?" diye devam etti adam.

Kadın yine cevap vermedi.

"Balıkçıllar? Cereyan? Tavşanlar? Hmm... evet. Laboratuar güvende."

Saksıların olduğu yeri geçtiler. Ellerinde tuttukları meşalenin ışığı çocukların gözlerinin önünde dalgalanırken kadının sesi ilk kez duyuldu: "Bir dakika..." diye mırıldanıp olduğu yerde durdu.

Julia gözlerini kapattı ve yüzünü sıkılı yumruklarının ar-

dına gizledi. "Lütfen bizi görmesinler, lütfen bizi görmesinler..."

Zan-Zan ardında Jason'ın saklı olduğu saksıya yaklaştı. Saksının hemen yanından oğlanın spor ayakkabısı görünüyordu.

"Lütfen onu görmesinler... Lütfen onu görmesinler..." diye yeniden bir yakarış tutturdu Julia.

Zan-Zan, başına yuvarlak, komik bir şapka takmış çıtı pıtı bir Çinliydi. Omuzlarından aşağı mavi bir pelerin iniyor ve kadının her hareketinde bir çan gibi açılıyordu. Adamın yüz hatlarından Batılı olduğu hemen anlaşılıyordu: yapılıydı, fazla uzun sayılmazdı, koyu renk sakalı, uzun cüppesi ve özellikle de ayakkabılarıyla, böyle bir yerde damdan düşmüş gibi görünüyordu. Julia alevin dans eden ışığının kendisini aldattığından endişe ederek tekrar baktı. Hayır, gözleri yanılmıyordu. Adamın ayağındakiler bir çift Nike ayakkabıydı.

Zan-Zan elini saksının içindeki bitkinin yapraklarının arasında gezdirdi ve bir demet papatya koparttı.

"Hiçbir zaman yeteri kadar alıp almadığını bilemiyorsun," dedi.

Ortağı onaylarcasına başını salladı. "Daha fazla oyalanmayalım. Çok fazla vaktimiz yok."

Birlikte basamakları inmeye başladılar.

Julia iki yabancıyı görmesine yetecek kadar öne eğildi: spor ayakkabıları olan cüppeli adam, sırtında büyük ve eski püskü bir sırt çantası taşıyordu. Çantanın ağzı bir düzine deri kemerle sıkılmıştı. Julia bu adamın yüzünü daha önce bir

yerlerde gördüğünden emindi.

Meşalenin ışığı merdivenin dibinde gözden kaybolduğunda kız kedi gibi dört ayağı üzerinde sürünerek nişten dışarı çıktı ve kardeşine seslendi. "Sonunda gittiler!" diye haber vererek ayağa kalktı.

Bunu duyan Jason incecik bir sesle, "Uuuuuf" diye yakınmaya başlamıştı. "Bu bana ders olsun!"

"Dışarı çık!" diye salık verdi Julia.

"Söylemesi kolay tabii..." diye mırıldandı oğlan, önce bir ayağını sonra ötekini indirmeye çalışarak.

O karanlıkta, saksının göbekli gövdesinin ardında, hangi taraftan çıkacağına karar veremeden amuda kalkmış vaziyette dikilen Jason'ı seyreden Julia, onun oraya nasıl girdiğini anlayamamıştı. Ama Jason'dan gelen inlemelere bakılırsa kördüğüm olmuş bir halde içeri sıkışıp kalmış olmalıydı.

En sonunda Jason saksının sol tarafında belirdi. Diğer tarafta duran ve oraya nasıl gittiği anlaşılmayan spor ayakkabısını alıp saçlarının arasındaki yaprakları ve örümcek ağlarını silkeledi.

"Bu oyuk var ya, tam bir tuzak," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

O ikisini izleyip izlememek konusunda fikir alışverişi yaptıktan sonra, Jason ve Julia bunun çok tehlikeli olacağına karar vermişlerdi. Öncelikle şu anda bulundukları yerle ilgili bir şeyler öğrenmeyi denemek istiyorlardı.

Merdivenin geri kalan basamaklarını tırmanıp tepedeki kapıya vardılar.

Son basamağa ulaştıklarında Julia, "O ikisi bir laboratu-

ardan bahsediyorlardı," dedi.

"Duydum."

"Ve tuzaklardan."

"Balıkçıllardan, cereyanlardan ve tavşanlardan da... Hepsini aklımda," diye cevap verdi Jason.

"Sence bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Jason bunu düşünmeyi başka zamana bırakıp kendisinin üç katı olan kapıyı dikkatlice incelemeye başladı. Sonra da onu kımıldatmayı denedi. "Şu anda yapmamız gereken başka şeyler var. Öncelikle Kara Volkan'ı bulmalıyız. Sonra da bizimkiler yokluğumuzu fark etmeden Argo Villası'na geri dönmeliyiz. Öyleyse bildiklerimizi gözden geçirelim. Kara'nın buraya Kilmore Koyu'ndaki bütün anahtarları topladıktan sonra kaçtığını biliyoruz..."

"İlk Anahtar'ı unutuyorsun," diyerek araya girdi Julia. Sesinden heyecanlı olduğu belli oluyordu. "Ayrıca Rick'i de bulmalıyız."

"Sakin ol. Her şey yoluna girecek, göreceksin."

"Ama..."

"Rick için endişelenmene gerek yok. Kilmore Koyu'na döndüğümüzde seni bekliyor olacağından eminim, ve..." Jason dudaklarını büzüp öne uzatarak komik öpücük hareketleri yapmaya başlamıştı.

"Sersem," diyen Julia kardeşini omzundan tutup sarstı.

Jason tekrar dikkatini kapıya yöneltti ve parmaklarını menteşelerin üzerinde gezdirdi. Sonra kolunu yavaşça kendine doğru çekti. "Tam kapatmamışlar," dedi ve kapıyı içeri girebilecekleri kadar araladı.

Julia dudaklarını büzüp kardeşine baktı. "Jason, ayakkabılarını fark ettin mi?"

Biraz evvel yaşadıklarını hatırlayan Jason sadece, "Ah, ah..." diye yakınmakla yetindi.

Kapının diğer tarafına geçtiklerinde kendilerini mazgallı bir terasta buldular. Terasın tam ortasında önceden yakılmış bir ateşten kalanlar yanıyordu. Sol taraflarında kale şehrinin etrafındaki sur boyunca bir yürüyüş yolu zigzaglar çizerek uzanıyordu. Alev almış meyveleri andıran ışık benekleri, belirli aralıklarla dizilmiş terasları aydınlatıyorlardı.

Jason tek bakışta onlardan en azından yirmi tane saydı.

Gece havası soğuk olmamasına rağmen nemliydi. Koskocaman bir dolunay gökyüzünü aydınlatarak doğudan yükselmeye başlamıştı ve etrafa inci tanelerini andıran ışıklar saçıyordu.

"Beni dinliyor musun?"

"Tabii ki," diye cevap verdi Jason. Ama kız kardeşine bakmadan mazgallı burçlardan aşağı sarkmış ve başını iyice öne uzatmıştı.

Bir anlık şaşkınlıkla oğlan öylece kalakaldı, sonra hızla kendini geriye attı. "Hay bin dalgakıran!"

Julia kayarcasına kardeşinin yanma geldi. Bir çeşit boşluk duygusuyla nefesinin aniden kesildiğini hissetti. Teras öne doğru uzanmış bir kayanın üzerindeydi ve dipsiz, sarp bir uçuruma bakıyordu. Önlerinde ve altlarında kesinlikle hiçbir şey yoktu. Sadece derin bir karanlık, çevrelerinde asılı kalmış alabildiğine engin bir karanlık...

"Kahretsin..." diye mırıldandı oğlan. "Kim bilir ne kadar

yüksekteyiz, ha?"

Jason'ın aksine kız başının dönmesini engellemiş, bulundukları yerin topografyasını daha iyi kavramaya çalışıyordu. Kalenin burcu uçurumun tepesine doğru oymalı bir yılan gibi uzanıyor ve en yukarı vardığında dönüp kendi içine doğru yuvarlanıyordu. Duvarın öte tarafında, yüzlerce metre aşağıda bir vadi uzanıyordu. Uçurumun dibinde birbiri üzerine çıkmış karıncalara benzeyen uzak ışıklar parıldıyordu. Bu ışıklar kayaların arasına konuşlanmış küçük bir yerleşim yerinden geliyorlardı.

"Jason, kendinde misin?"

Oğlanın yüzü açık havada yanan ateşin ışığında süt beyazı olmuş, beti benzi atmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kız kardeşi.

"Evet, tabii," diye cevap verdi oğlan, kendinden emin olmaya çalışarak devam etti: "Neden sordun?"

"Yüksekten korkuyor musun?"

Jason gururlu bir ifadeyle kollarını birbirine dolayıp, "Şaka mı yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Hey ne kadar yüksekte olduğumuzu gördün mü? Yerden yüz, belki iki yüz metre yukarda olmalıyız. Bu Argo Villası'nın bulunduğu uçurumun neredeyse iki, hatta üç katı."

Yüzü giderek beyazlaşan Jason acıklı bir ifadeyle, "Julia, senden rica ediyorum..." diye yalvarmaya başlamıştı.

Kız koşup onu kollarından yakaladı. "Başın mı dönüyor?"

"Birazcık. Bir de... midem."

"Senin yükseklik korkun var."

"İmkansız! Ben yüksekten korkmam. Daha önce hiç başıma gelmemişti."

"Belki anlık bir durumdur. Kayalıktan düştükten sonra başlamış olabilir."

"Olabilir." Jason'ın bacakları tir tir titriyordu. Kız kardeşi koluna girip onu duvarın iç kısımlarına götürdü.

"Buraya yaslan. Avuç içlerini aç. Her şey yoluna girecek! Bastığımız yerin ne kadar sağlam olduğunu hissediyor musun? Hiçbir şey olmayacak. Hem ayrıca bu gerçek bir uçurum bile değil. Bu sadece... küçük bir boşluk."

Tam o sırada Jason acı bir çığlık atarak, "Julia..." dedi. Hemen önünde duran bir şeyi işaret ediyordu.

"Ne var?" diye sordu kız. Sonra korkudan yerinde sıçrayıp "Ah, lanet olsun!" diye bağırdı ve eliyle ağzını kapattı.

Birkaç adım ötelerinde ölü bir adam yatıyordu. Bir ortaçağ askeri gibi giyinmişti, bedeni yürüyüş yolunun duvarına dayanmıştı. Başı omzuna düşmüş, uzun ve açık bacakları, baltalı kargısını kavrayan elleriyle öylece yatıyordu.

"Sence bir muhafız mı?" diye kekeledi Jason.

"Bunu o ikisi yapmış olmalı!" diye tahmin yürüttü Julia. "Belki de onlar birer katildir."

"Papatya toplayan katiller ha? İlginç."

"Adamın ayağında spor ayakkabılar vardı."

"Tabii. Öbürü de cep telefonuyla konuşuyordu zaten."

"Ben dalga geçmiyorum! Senin şu partal Nike'larına benziyorlardı!"

Jason derin bir nefes aldı. Rengi yerine geliyor gibiydi. "Sen etrafına bakmıyor musun? Şurada yatanın üzerindeki-

leri görmedin mi? Ortaçağ'ın tam ortasındayız!"

"Beni dinle..."

Oğlan ayağa kalktı ve askerin yanına yaklaştı: "Baksana: gömleği, pelerini, zırhındaki arma ve ucu eğik kalın mızrağı."

"Ona baltalı kargı denir, akıllım," diye düzeltti Julia. "Hey, ne yapıyorsun?"

"Ölü olup olmadığını kontrol ediyorum," diyen Jason avucunu adamın zırhının içinden göğsüne koydu. Sonra tam hiçbir şey hissetmediğini düşündüğü anda adamın nabzının attığını fark etti ve heyecanla elini geri çekti. Bu hareketin etkisiyle dengesini yitiren baltalı kargı, duvara doğru devrilmişti. Jason adamın kolunu tutup salladı, sonra kararını vermişçesine yerine bıraktı. "Ölmemiş. Yaşıyor. Kalp atışını duydum." Sonra eğilip nefes alıp almadığını kontrol etti. Adam papatya kokuyordu. "Sadece uyuyor."

"Uyanmadan gitmemizi öneriyorum," dedi Julia.

Jason onaylarcasına başını salladı. "İyi fikir. Ama nereye?"

Kız kardeşi parmağını uzatıp yürüyüş yolunu işaret etti. "Revaklı yola dönmeyeceksek sanırım gidebileceğimiz tek yol bu."

"İyi," diyen oğlan hantal adımlarla askerin yanından uzaklaştı ve ayağı duvara dayalı duran baltalı kargıya takıldı.

"Jason! Dikkat et!"

Ama kargı şahlanan bir at gibi ucunu kaldırmış ve duvarın üzerinden aşağı uçmuştu.

"Ah, olamaz!" diye bağırdı Jason ve yakalayabilmek için ardından sıçradı. Ama tam aşağı baktığı anda baş dönmeleri

yeniden başlamıştı.

Jason sersem sepelek kendini yeniden içeri attı ve düşercesine yere çöktü. Kız kardeşi ona sarılıp ayağa kalkmasına yardımcı olurken Jason, "Sadece ayağım kaydı..." diye mırıldanıyordu.

"Önemli değil. Hiçbir şey olmadı."

"Evet. Hiçbir şey olmadı," diye tekrar etti oğlan üzüntüyle. "İkimiz de iyiyiz. İzin ver biraz nefes alayım, sonra gidebiliriz."

Bölüm (3)
- St. JACOPS'IN ÇANLARI -

Gwendaline Mainoff az benzin yakan, küçücük otomobilinin direksiyonunun başına oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı. Ellerini direksiyondan ayırmadan uzun zamandır orada duruyordu. Otomobil hareketsiz, motor kapalıydı, sadece her beş saniyede bir silecekler bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Yağmur durmuştu. Kilmore Koyu'nun kuaförünün bakışları boşluğa dikilmişti. Dudakları sımsıkı kapalıydı.

"Hata mı yaptım?" diye kendi kendine belki birinci kez sordu. "Kötü bir şey mi yaptım ben?"

Düşüncelerine sadece kararsızlık hükmediyordu.

Oysa Bayan Covenant ona ne kadar da nazik davranmıştı. Oblivia'nın yaptığı ise düpedüz yanlıştı. Kendini oyuna gelmiş hissediyordu. Hatası kim bilir nelere yol açmıştı. Küçük, saf bir kız gibi hareket etmişti.

"Otuz iki yaşındayım ben!" dedi Gwendaline ön camdaki yansımasına bakarak. Güneşliği indirmek için elini uzattı ama içinde bir ayna olmadığını hatırlar hatırlamaz tekrar kaldırdı. Onun yerine dikiz aynasına uzandı ve onu tam gözlerinin içine bakabileceği bir hizaya getirdi.

"Ben bir yetişkinim. Sağlıklıyım, güzelim," diye düşündü, tıpkı ne zaman aynaya baksa düşündüğü gibi. Sonra gözlerini kısıp ruhunun derinliklerine odaklanmaya çalıştı.

"Bana eve sadece kısacık bir süreliğine girmek zorunda olduklarını söylediler. Manfred'in kendi koleksiyonu için bir kapıya bakmak zorunda olduğunu..." Kız saymakta kendisine yardımcı olması için parmaklarını teker teker açmaya baş-

lamıştı. "Adam eve benimle girdi, sonra ben Bayan Covenant'ın saçının boyasını tamamlarken Oblivia onu yanına çağırdı. Adam gitti ve bir daha geri dönmedi. Bayan Covenant çırağımın nereye kaybolduğunu sorduğunda ona yürüyerek kasabaya döndüğü cevabını verdim. Ama benim de nereye kaybolduğu hakkında bir fikrim yoktu. Ve burada, dükkanda da değil. Öyleyse?"

Sekiz. Geriye iki parmak daha kalmıştı. Gwendaline Oblivia'ya güvenmenin büyük bir hata olduğunun farkındaydı. "Tam bir ahmaksın" derdi annesi eğer olanları ona anlatmış olsaydı.

"Ahmaksın," diye tekrar etti dikiz aynasındaki yansımasına bakarak.

Akşam yemeğine bir saat kalmıştı. Dışarıda, Kilmore Koyu'nun caddesinde sokak lambaları yanmaya ve etrafa kızartma kokuları yayılmaya başlamıştı. Caddenin karşısında oturan Bayan Fisher yedi oğlunu doyuracağını umarak kaynayan yağa her zamanki patates dağlarından birini atmış olmalıydı. Uzaklarda bir köpek eve dönen sahibini hissetmiş ve havlamaya başlamıştı.

"Ya evden bir şeyler çalmışlarsa?" diye düşündü Gwendaline yüksek sesle. "Ben Bayan Covenant'ı meşgul ederken onlar kimsenin ruhu bile duymadan bütün evi alıp götürmüş olabilirler ve..."

Bu düşünceyle sarsılarak parmak eklemlerini azar azar ısırmaya başladı, ta ki canının acısı düşüncelerinin verdiği acıyı bastırana kadar. Sol elinin işaret ve orta parmaklarının üstündeki diş izine baktı. Sonra başını salladı.

"Benim bir hırsız olduğumu düşünmelerine dayanamam!" diye bağırdı. Direksiyona vurdu, bu sırada yanlışlıkla kornayı da çalmıştı. "Hain! Beni nasıl böyle bir duruma sokarsın, ha?"

Öfkesinin hedefi doğal olarak Manfred'di: Balinaların Çağrısı kumsalından yaralı bir halde kurtardığı, eve taşıdığı, divana yatırdığı, tedavi ettiği ve pışpışladığı adam.

Sayıklamaları sırasında Venedik'e, Mısır'a ve bambaşka egzotik yerlere yaptığı yolculukları anlatan adam.

Anlatan ve... aldatan!

Gwendaline öfkeden deliye dönmek üzereydi. Bakışlarını yeniden önüne dikip direksiyona, sanki mavi kürkle kaplı bu çember bütün sorunlarına bir çözüm bulabilirmiş gibi, can havliyle yapıştı. Kafasını bu konu üzerine ne kadar patlatırsa patlatsın sonuçta olan olmuştu: Argo Villası'na üç kişi girmişler ve Gwendaline tek başına geri dönmüştü. Şimdi kayalığın tepesindeki evin ışıkları yanmıştı. Bayan Oblivia ve Manfred'in niyetleri her neydiyse artık bunu öğrenmek için çok geçti.

Elinden sadece özür dilemek geliyordu.

Ve yapabileceği her şeyi yaptığından emin olmak.

"Kafanı kullan Gwendaline..." diye emretti kendi kendine genç kuaför. Ön cam sileceklerinin altı kere daha inip kalkmasını bekledikten sonra, "Eğer her şeyi anneme anlatırsam..." diye düşünmeye başlamıştı, ama daha bu düşüncesini tamamlamadan bir sonraki varsayım üzerine kafa yormaya başladı: "Eğer hemen Covenant'ları ararsam veya yanlarına geri dönersem... Bir müşteriyi oyuna getirdim. Bu güneşin yarın doğacak olması kadar kesin. Peki, onun yerine ajan Smithers'a ha-

ber etsem?"

Bu da bir seçenekti. Ama nasıl? Tek bir telefonla olabilir mi? Ama Smithers onun sesini hemen tanırdı. Belki ona isimsiz bir mesaj da yollayabilirdi. Şu gazetelerden kesilen ve bir kağıda birbiri ardına yapıştırılan harflerle... Ama tırnaklarının arasına giren uhu kalıntıları Gwendaline'in tahammül edemediği şeylerin başında geliyordu. Öyleyse ne yapacaktı?

Onu aydınlatan cevap gökyüzünden geldi. Daha doğrusu kulaklarından geçerek beynine ulaştı: St. Jacobs kilisesinin çanları ağır ağır çalıyordu.

"Peder Phoenix!" diye bağırdı kuaför kız sevinçten havalara uçarak.

Motoru çalıştırdı, gıcırdayan silecekleri durdurdu, farları yaktı ve yolun ortasında ileri geri giderek bir U dönüşü yaptı. Yola çıktığı anda Bayan Biggles'ın kedilerinden biri önüne sıçramış ve kendini bir sokak lambasının tepesine zor atmıştı.

Gwendaline günah çıkarmayalı yıllar olmuştu. Ama olanları düşündükçe, af dilemek, yaptığı ya da yapmış olabileceği şeyleri temize çıkarmak için tek yol gibi görünüyordu.

Hem Peder Phoenix dilini tutamayan biri değildi. Tam tersine, o, tam da işinin gerektirdiği gibi, yalın ve dürüst bir adamdı. Bildiklerini hayatta kimseye anlatmazdı.

Kilisenin önündeki meydana otomobilini park edip hala aydınlık olan kutsal mekanın kapısına yürümeye başladı. Bu sırada itiraflarını hangi temele dayandıracağını kendi kendine tekrar ediyordu. Başını yukarı kaldırdı. Birkaç güvercin günün son ışıklarının keyfine varmak için çatının mazgallarının

arasına tünemiş, sakin sakin gurulduyordu.

"Tek bir günahı itiraf etmek yeter mi acaba?" diye düşündü yüksek sesle ve Peder Phoenix'in kapısını vurdu. "Belki birkaç tane daha uydursam iyi olur. Böylesi daha inandırıcı."

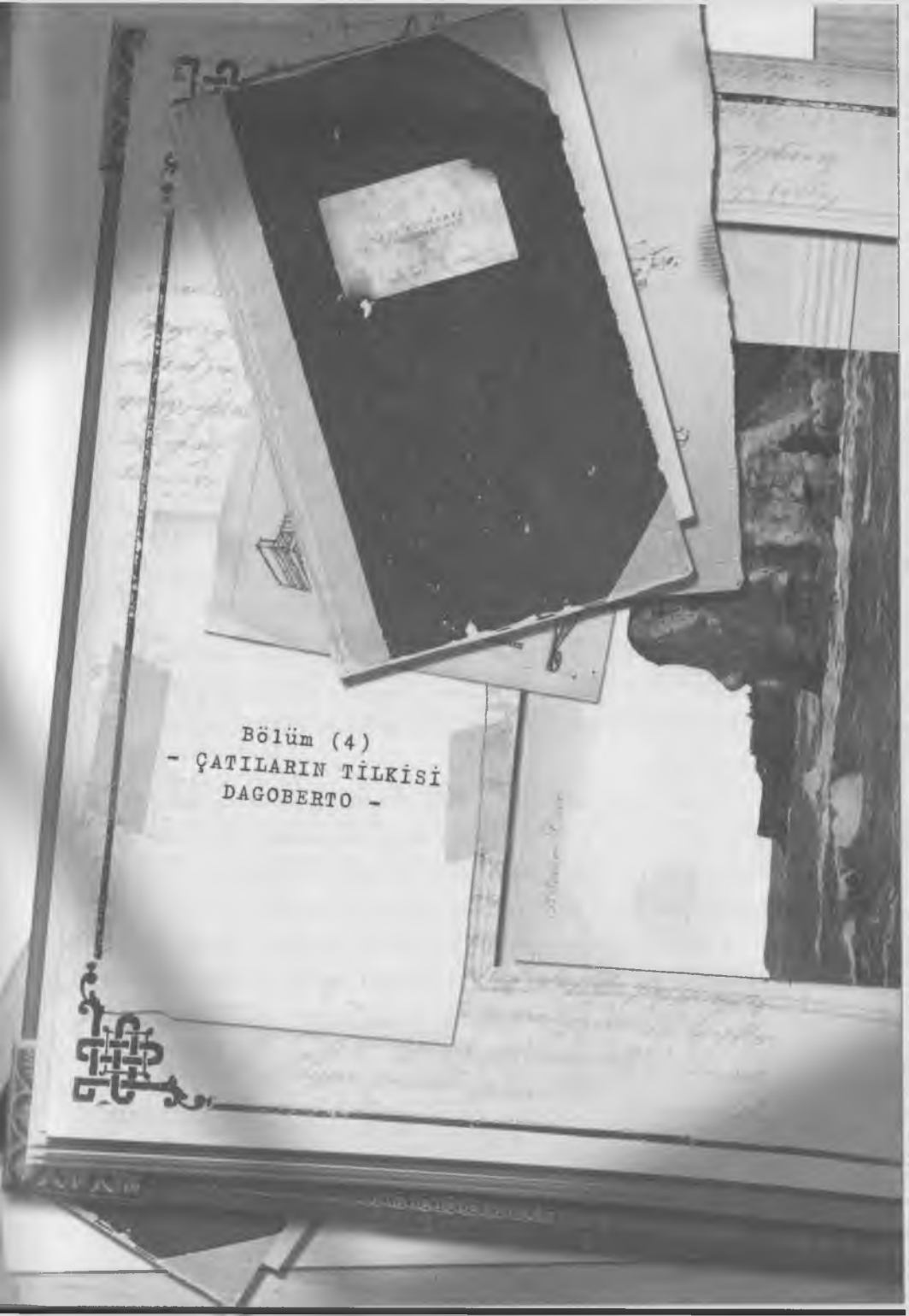

Bölüm (4)
- ÇATILARIN TİLKİSİ DAGOBERTO -

Jason, önünde uzanan yolun sağlamlığına güvenmeye çalışarak ve iç duvara yakın durmaya dikkat ederek adım atarken, kendini giderek daha güvende hissetmeye başlamıştı. Adımları şimdi daha kararlıydı.

Hemen yanında yürüyen Julia fazla konuşmuyordu. Ayakları altında uçsuz bucaksız, simsiyah bir deniz gibi uzanan gece karanlığını seyre dalmıştı. Biraz sonra, bilardo topu gibi yusyuvarlak beyaz ay, dağların ardından dışarı çıktı ve aşağıdaki vadide gördüklerini zannettikleri yerleşim yerinin, aslında bir harabe olduğunu ortaya çıkardı. Geriye ne yollar kalmıştı, ne de evler... İnsanların oturduğu tek yer, uçurumun dibindeki kayalıklara oyulmuş, birbiri üstüne dizili kutulara benzeyen mağaralardı.

Jason'sa sur duvarının içinde kalan çatıları, şatoları, kemerleri, heykelleri ve çeşmeleri, kuleleri, yabani ağaçları, küçüklü büyüklü avluları, geçitleri, bacaları ve pencereleri gözlemliyordu.

İkinci terasa yaklaştıklarında, ikizler açık havada yakılmış, çıtır çıtır yanan yeni bir ateşin sesini duydular. Dört ayak üstüne çöküp hiç ses çıkarmadan ilerlemeye başladılar. Ve son birkaç metreyi karınları üstünde sürünerek kat ettiler.

Terasa vardıklarında alevlerin sıcak renkleri, onları güven veren bir tatlılıkla karşıladı. Başlarını uzatıp hemencecik etrafı incelediler. Terası tarayan gözleri hiçbir tehlikeyle karşılaşmadı. Ancak tam karşılarında bilinçsizce yere yığılmış ikinci bir asker daha vardı.

Jason adamı görür görmez, "Bu da uyuyor!" dedi.

Askerin yaslandığı duvarda küçük bir merdiven aşağı iniyordu. Taşa oyulmuş dimdik basamaklar, surların içindeki bir yola açılıyordu.

"Bu taraftan gidelim mi?" diye sordu Julia.

"Bilmiyorum ki. Bir de günlüğe bakmayı deneyelim."

Jason yere oturdu ve Ulysses Moore'un defterini açtı. Sayfaları hızla çevirmeye koyuldu. En baştaki sayfaları atladı ve dikkatini orta kısımdaki küçük haritalara verdi. Bu haritalar bir sürü paralel ve çapraz çizginin ortaya çıkardığı tüneller, labirentler, odalar, merdivenler ve mahzenler ağından oluşuyordu. Her köşenin üzerine birkaç kelimeyle o bölgenin bir tanımı yapılmış ve çeşitli yönergeler iliştirilmişti: "Sağ taraftan aşağı in. Kapıyı ara."

Bütün güzergahlar iki isimle işaretlenmişti. Bir oyunun parçasıymış gibi bulundukları yer ve varmaları gereken mekan yazılmış, isimlere eşlik eden bir o kadar da kırmızı X işareti konmuştu.

"Gedikli Dükkan'dan Binalev Mutfağı'na..." diye okudu Jason sayfaları çevirirken. "Kalaylanmış Bıçak Mekanı'ndan Gözlem Merdiveni'ne. Yüce Divan Salonu'ndan Gözyaşı Kütüphanesi'ne... Ne biçim bir yer burası böyle?"

Julia dikkatini defterden ayırıp tekrar bulundukları yere yöneltti. Okuduklarıyla ortak bir nokta yakalamaya çalışıyordu çevresinde. Sonra kardeşine karanlığı delip geçen iki kuleyi gösterdi.

Jason tekrar hararetli hararetli günlüğün sayfalarını çevirmeye başladı. "Ufaklıklar Bahçesi, Yalancının Mahzeni, Büyük Ocak, Küllü Balo Salonu, Çığlık Atan Minderler Şato-

su... Ama kulelerden bahsetmemiş."

"Teraslar?" diye tahmin yürüttü Julia.

"Damlayan Teras olabilir mi? Ya da Dört Rüzgarın Balkonları? Veya Yorgun Kartalın Tüneği?"

"Manastırı ara."

"Hay aklınla bin yaşa!"

"Aklımla bin mi yaşayayım? Neden?" diye sordu Julia.

"Manastırdaki revaklı yolu ara dedin ya."

"Manastırdaki revaklı yolu aramanı ben söylemedim."

Jason bir an için gözlerini defterden kaldırıp Julia'ya baktı. "Her neyse, iyi bir fikirdi işte."

Açık havada yanan ateş sırtlarına vuruyor ve bedenlerinin kara gölgelerini devleştirerek karşı duvara yansıtıyordu.

"Kayıp Zamanın Revakları!" diye büyük bir coşkuyla bağırdı Jason. Sonra defteri kız kardeşinin suratına yapıştırıp, "Bak, gördün mü?" dedi.

"Peki ama aynı revaklı yoldan bahsettiğini nereden biliyoruz?"

"Kayıp zaman... Zaman Kapısı... Haritada bu güzergah duvardaki merdivenlerden geçiyor..."

"Öyleyse bu bizim geçtiğimiz yer."

"Ve şuraya iniyor..." Jason defteri ters çevirdi ve okudu: "Lavların Ağzı'na doğru iniyor."

"Lavların Ağzı'nda ne işimiz var?"

"Burası Kara'yı aramak için iyi bir başlangıç noktası olabilir. Hatırlasana Kara... Volkan!"

Julia omuzlarını silkti. Bu konuda şüpheleri vardı.

"Her neyse oraya vardığımızda..." Jason birkaç sayfa da-

ha çevirdi. "Lavların Ağzı'ndan uzanan yolu takip edip Büyük Ocak'a varabiliriz. Veya... Ebedi Gençlik Pınarı'na."

"Jason?" diye seslendi kız kardeşi.

"Ne var?"

"Sen de duydun mu?"

"Hayır, neyi?"

"Sanki bir..." Julia başını salladı. "Önemli değil. Yanılmış olmalıyım."

Merdivenden ilk önce Jason indi. Julia son bir kez daha durup etrafına baktıktan sonra kayaya oyulmuş dimdik basamaklarda kardeşini izledi.

İki kardeş biraz uzaklaştıklarında uçuruma doğru sarkan kayanın bulunduğu yere, ince, deri bir ipe bağlanmış metal bir kanca fırlatıldı. Kancanın ucu küçük bir kuşun pençesi gibi taşların arasındaki bir boşluğa girdi ve deri ip gerildi. Kalenin mazgalları arasındaki daracık boşlukta ufak tefek bir figür belirdi. Önce durup etrafta kimseler olup olmadığını kontrol etti, sonra terasın zeminine atladı. İki kalp atışı arası kadar kısa bir sürede, kancayı taşların arasından çekip aldı ve ipi toplayıp omzuna sardı.

Bir çocuktan daha büyük sayılmazdı. Örümcek kadar sessiz ve hafif hareketlerle derin uykuya dalmış kale muhafızının bedenine yaklaştı ve adamın heybesindeki bütün sikkeleri kendi cebine attı.

Sonra basamaklara ulaştı. Kulaklarını dört açmış vaziyette aşağıdaki karanlığa göz attı. Jason'ın sağa dönmelerini söyleyen sesini duydu. Ve bu sesi takip etti.

İki çocuk sayılamayacak kadar çok kere kalenin köşelerini dönmüşlerdi. Gölgelerin uzadığı bahçeleri aşmışlar, ay ışığının tek bir huzmesinden bile mahrum kalmış, yılan gibi döne döne uzanan ıssız koridorları, efkarlı dehlizleri ve terk edilmiş odaları arkalarında bırakmışlardı. Ne zaman birisinin yaklaştığını duysalar durup saklanıyorlardı. Bazen yaşlı bir muhafız, kim bilir neyin peşinde, amaçsızca ortalarda dolaşıyor veyahut bir grup asker bezgin bir halde her zamanki rotalarında devriye geziyordu.

Jason ve Julia yönlerini bulmak için Ulysses Moore'un defteriyle evlerin, sokakların, dar yolların ve avluların duvarlarındaki taşlara kazınmış yön işaretlerini kullanıyorlardı. Geri kalan bütün işaretler karanlığın içinde yitip gitmişti. Çok yükseklerde zannettikleri bir çan kulesinin, dolambaçlı bir yolun ardından aslında aşağıda olduğunu görüyorlardı. Yakınlarda sandıkları kemerli bir kapının, önlerine çıkan her yeni merdivenle birlikte aslında iyice uzakta olduğunu anlıyorlardı.

Sonunda defterin gösterdiği harita sona ermişti. Ve işte Lavların Ağzı'na varmışlardı.

Şimdi, büyük bir odanın içindeydiler. Dikdörtgen duvarlar kül rengindeydi. Tavandaki pencereden odanın zeminine gümüş rengi, yuvarlak ay ışığı düşüyordu. Alçak tavan dumanla kaplıydı. Duman, odanın uzun kenarında bulunan, kocaman bacasıyla içinde alevlerin kükrediği devasa bir ağızdan geliyordu. Kısa süre önce sönmüş mangalların üzerinde

bir düzine kadar ızgara vardı ve bunların arasından et ve yanmış yağ kokuları etrafa yayılıyordu.

Julia, "Mmm... Oldukça keyifli bir yere benziyor," diye yorumda bulundu.

"Aslına bakarsan benim karnım guruldamaya başladı," diyen Jason gülümseyerek ocağa yaklaştı.

Mangal hala sıcak sayılırdı ve ızgaraların üzerinde parçalanmış et kalıntıları duruyordu.

"Jason..." dedi kız kardeşi fısıldayarak. Ocağın karşısındaki duvara doğru yürüdü ve ikinci bir odaya açılan başka bir geçidi ortaya çıkardı. Öteki taraftan düzensiz horlamalar yükseliyordu. Julia bakmak için başını içeri uzattı. Odada nefesli çalgılar orkestrası gibi sesler çıkartan on tane adam etraflarına asılı duran tencere ve tavaların ortasında yan yana uyuyorlardı. Tavandan sarkan kancalı teller adamların horlamalarına eşlik edercesine tembel tembel sallanıyordu.

Tam o anda ocağın mangalından bir çatırtı yükseldi ve onu takiben Jason boğuk bir çığlık attı.

Julia korkuyla dönüp arkasına baktı. Neyse ki aşçılar ufak bir iki kıpırtının aradından uyumaya devam ediyordu. Kız parmak uçlarında yürüyerek oradan uzaklaştı ve kardeşinin yanına geldi. Kelimelerin üstüne basa basa, "Sen kafayı mı yedin?" diye fısıldadı ve yan kapıyı gösterip, "İçeride en azından on kişi var," dedi.

Jason ağzındaki lokmayı çiğneyerek, "Biraz sert ama gene de çok lezzetli..." diye cevap verdikten sonra kömürleşmiş kemiğin üzerinden bir parça et daha kopardı ve gerisini kız kardeşine uzattı. "Tadına bakmak istemez misin?"

"Jason!"

"Ne var?" diye devam etti Jason. "Yiyecek bulduk. Seni bilmiyorum ama ben açlıktan ölmek üzereydim!"

Julia sakinleşmek için beş defa derin derin nefes alıp verdi. Sonra kardeşine dönüp burada bulunma nedenlerini yeniden hatırlattı: "Buraya akşam yemeğimizi yemek için gelmedik."

"Açlıktan ve yorgunluktan ölmeye de gelmedik! Daha iyi bir fikrin varsa söyle... İstersen biz de yatıp uyuyabiliriz. Belki de birileriyle konuşmalıyız."

"Oblivia gibi tutuklanalım diye mi?"

Jason diğerlerinden çok daha sert olan bir et parçasını çiğnemek için bir süreliğine susmak zorunda kaldı. Sonra, "Hayır tabii ki," diye cevap verdi.

"Öyleyse defteri ver, bir de ben bakayım."

Oğlan arkasını dönüp kız kardeşine pantolonunun sağ arka cebini gösterdi. "Kendin al. Ellerim yağ içinde."

Julia defteri aldı ve ay ışığının düştüğü yuvarlak yere oturup okumaya başladı. "Şimdi saksıları çalıştıralım... Bir plan yapmadan bu kalenin içinde elimizi kolumuzu sallaya sallaya dolaşamayız."

Jason aynı fikirde olduğunu göstermek için başını salladı. Ama tüm dikkatini midesine verdiği belli oluyordu.

Julia konuşmaya devam etti: "Kara Volkan'ın buraya, Kilmore Koyu'nun bütün anahtarlarını getirmek için, Ebedi Gençlik Treni'nde bulunan kapıyı kullanarak girdiğini biliyoruz."

"Çok doğru."

"Bizse buraya gelmek için Argo Villası'ndaki kapıyı kullandık."

Jason bir parça daha et bulma umuduyla mangala yaklaştı: "Öyleyse?"

"Öyleyse... Biz içeri Kayıp Zamanın Revakları'ndan girdik. Kara ise..." Julia defterin sayfalarını çevirmeye başladı. "Başka bir yerden girmiş olmalı."

"Nereden?"

"Düşünelim," diye devam etti Julia. Sesinde bir abla edası vardı. "Örneğin Mısır'a gittiğimizde oraya Misafir Evi'nin ambarından girmiştik..."

"Evet, ama sen sonra tabanları yağlamıştın."

"Oblivia ise Bayan Biggles'ın kapısını kullanmıştı."

"Ve haritayı elimizden almak için tam zamanında ortaya çıkmıştı..."

"Elinizden almak için."

Jason mangalın üzerine eğilmişti, derken "Off!" diye inledi.

"Orada ne yaptığını öğrenebilir miyim?"

"Yanmış," diye cevap verdi oğlan ve yağlı kısımları neredeyse küle dönmüş bir pirzolayı ısırmaya çalıştı.

"Sen tam bir pisboğazsın."

"Devam et."

"Gelelim Venedik'e. Biz Argo Villası'ndaki Zaman Kapısını aşarak kendimizi Cabotoların Evi'nde bulduk..."

"Oblivia ise Aynalar Evi'nin Kapısı'nı kullanarak Venedik'e bambaşka bir yerden girmişti," diye tamamladı Jason. "Bu harika, ama nereye gelmeye çalışıyorsun?"

"Ebedi Gençlik Treni'nin kapısının bu kalenin hangi köşesine açıldığını bulmaya çalışıyorum."

Jason pirzoladan bir lokma daha aldı. "Öyleyse Ebedi Gençlik Pınarı'ndan başka bir yer olamaz."

"Olabilir," diyen Julia hızlı hızlı defterin sayfalarını karıştırdı. "Biraz önce gördüğün o güzergah neredeydi?"

"Sakın arkanı dönme!" dedi Jason incecik bir sesle.

Julia ağır ağır başını kaldırdı. "Nasıl?"

"Üç dediğimde..." diye devam etti Jason. Gözlerini kısmış kız kardeşinin hemen arkasında duran bir şeye bakıyordu. "Çıkışa doğru koşacaksın."

Julia korkuyla omuzlarını kaldırdı. Ama kardeşi ona arkasını dönmesi için zaman tanımamıştı.

"Bir... arkanı döneyim deme! İki..."

Tam o anda, hala uykunun izlerini taşıyan bir ses onlara bağırdı. "Hey, siz! Ne haltlar karıştırıyorsunuz bakayım?"

"Üç!" diye tamamladı Jason ve tüm gücüyle çıkışa doğru koşmaya başladı.

Her şey göz açıp kapatıncaya kadar olup bitmişti: Lavların Ağzı'ndaki adam, "Hırsızlar! Lanet hırsızlar! Hepinizin canını okuyacağız!" diye bağırırken iki kardeş kendilerini karanlığın içine atmıştı bile.

Aceleyle dolanarak ilerleyen dar yolun içine daldılar: Jason sağa döndü, Julia sola... Ayrıldıklarını fark eder etmez durdular ve geri döndüler ama hangi yöne gitmeleri gerektiğine karar veremiyorlardı.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Jason.

"Hayır, bu taraftan!" diye yanıt verdi kız kardeşi.

"Tartışmayı bırakın da benimle gelin," dedi üçüncü bir ses.

"Konuşan kimdi?" diye sordu Julia korkuyla etrafına bakarken.

Ufak tefek biri başlarının üzerinden aşağı sarktı ve kendini yere bıraktı. Sonra kancaya taktığı ipi topladı ve "Sizi saklayabilirim. Tabii hemen beni takip etmeniz şartıyla."

Kurtlarınki gibi, neredeyse beyaz denecek kadar açık renk gözleri vardı. Küçücük elleri çok hızlı çalışıyordu. En fazla dokuz, on yaşlarında bir oğlandı. Yalınayaktı ve toz bezlerini andıran kumaş parçalarının birbirine dikilmesiyle meydana gelmiş acayip bir kıyafet giyiyordu. Beline ve omuzlarına uçlarında kancalar olan bir dizi koyu renkli ip sarmıştı.

Jason ve Julia ona lafını tekrarlatmadılar ve oğlanı nefes almayan iki gölge gibi izlemeye başladılar. Dar yolun sonuna kadar koşarak ilerlediler, sonra daha da dar bir tünele girdiler. Tünelin ucunda hipopotam ağzı gibi açılmış küçük bir kapıdan geçip tirbuşona benzeyen burgulu bir merdiveni çıktılar. Becerikli ve sessiz kılavuzları, tavanda bulunan bir kapağı kaldırdı ve teker teker çatıya çıktılar. Koyu renkli taşları sağlamlaştıran gemi gövdesi gibi eğilmiş kiriş tahtalarının arasında koşarak ay ışığının girdiği çatı penceresine ulaştılar. Ve sonunda kendilerini dışarıda buldular.

"Sakın kaymayın," dedi esrarengiz kurtarıcıları ve meyilli çatıya tırmandı.

Onun hemen arkasından ilerleyen Julia gözlerini aşağı çevirir çevirmez Jason'ın yüksekten korktuğunu hatırladı. Ama

kardeşi o aceleyle çıktığı yerin neresi olduğuna bakmayı unutmuş olmalıydı ki, boşluğun üzerinde uzanan o çatıda koşmak oğlanı hiç etkilememişti.

Beyaz gözlü çocuk güçlükle çatının sivri zirvesine tırmandı, oradan da devasa bacaya ulaştı. Sonra kendi etrafında döndü ve üzerinde iki tane zeytin ağacının yetiştiği dörtgen bir kulenin dibindeki çatıya atladı. Jason ve Julia'nın kendisine yetişmesini bekledikten sonra su gibi akışkan bir hareketle beline sardığı iplerden birini yukarı fırlattı ve ucundaki kancayı kulenin taşları arasındaki bir çıkıntıya sapladı.

İpin ucunu Julia'ya uzattı. Sonra kendisi için ikinci bir ip daha fırlattı ve bir örümceğin becerikliliğiyle tırmanmaya başladı.

İpi aşağı çeken Jason, "Hadi tırman," dedi kız kardeşine.

Julia ipe tutundu ve kendini yukarı çekti. Ayaklarını kulenin duvarına dayayıp tırmanmaya koyuldu.

Var gücüyle yukarı çıktı ve duvarın siperlerini aşar aşmaz Jason'ı görmek için aşağı baktı.

Birkaç saniyenin ardından her ikisi de kulenin zeminine ayaklarını basmışlardı. Zeytin ağaçlarının dalları altında güvendeydiler şimdi.

Kılavuzları ipleri topladı ve çabucak vücudunun etrafına sardı.

"Her kimsen, sana çok teşekkür ederiz," dedi Jason oğlana.

Küçük çocuk cevap vermedi. Bir köşeye sokulmuş ve sırtını duvara yaslayıp sivri çatılara, kulelere, kemerlere ve ka-

lenin karanlık şatolarına bakmaya başlamıştı. Sonra yaptığı işten memnun, yüzünü ikizlere çevirdi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu bağdaş kurarak yere otururken.

"Asıl sen kimsin?" diye soruya soruyla karşılık verdi Julia. "Ve neden kaçmamıza yardım ettin?"

"Papaz'ın adamlarından pek hoşlanmam," diye yanıt verdi oğlan ve kancalarının uçlarını kontrol etmeye başladı. "Siz hırsız mısınız?"

"Hayır! Ne alakası var?" diye hayretle bağırdı Julia.

Oğlan şaşırmış bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Peki öyleyse nesiniz siz?"

"Sıradan gezginleriz."

"Benim adım Jason."

"Ben de Dagoberto," diye karşılık verdi oğlan ve süt beyazı gözlerini Julia'ya çevirdi.

"Bu da benim kız kardeşim Julia."

"Kaç yaşındasınız?"

"On bir. Ya sen?"

Oğlan başını salladı. "Bilmiyorum."

"Söyle bakalım Dagoberto, senin burada ne işin var?" diye sordu Jason.

"Sizi izliyordum."

"Neden?"

"Merakımı uyandırdınız. Ve az daha beni öldürecektiniz."

"Ne zaman?"

"Ne zaman olacak? Kafama baltalı kargıyı indirdiğinizde tabii ki."

"O sırada duvarın diğer tarafında mıydın sen?"

"Ya nerede olacaktım?" diye cevap verdi Dagoberto ve metalik çıngırtılar çıkararak kancalarını temizlemeye başladı.

Julia bir süre hiçbir şey yapmadan bekledi. Sonra ayağa kalkıp zeytin ağaçlarının gövdelerine dokundu.

"Barış Kulesi," diye cevap verdi Dagoberto.

"Kaleyi avucunun içi gibi biliyor olmalısın."

"Meslektaşlarım kadar değil. Her birimiz kalenin bir bölümünü öğreniriz. Ve her birimizin gizli sığınakları vardır." Dagoberto havayı kokladı. "Anlamıyorum. Siz neden lağım kokmuyorsunuz?"

"Neden? Kokmamız mı gerek?"

Oğlan sinirli sinirli oflayıp pofladı. "Çünkü bizimkilerden olmadığınıza göre Lağım Hırsızları'ndan olmalısınız."

"Lağım Hırsızları mı? Peki sizinkiler... kim?"

"Çatıların Tilkileri," diye cevap verdi küçük oğlan.

Bu sohbet Julia'nın canını sıkmıştı. "Sen şimdi bize hırsız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Beş senedir tırmanıyorum."

Julia'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yani?"

"Yani Başkeşiş Camino bana iplerle kayalara tırmanmayı öğreteli beş sene oldu. Ve şimdiye kadar bir kere bile başım dönmedi."

İki kardeş endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. "Başkeşiş Camino mu?"

"O çatıların efendisidir. Anlatma sırası sizde. Bana kim olduğunuzu söyleyin," diye sordu beyaz gözlü çocuk.

Julia verebileceği en kaçamak cevabı buldu ve "Sana söylediğimiz gibi, biz gezginiz," dedi. "Ve buraya birini bulmak için geldik."

"Gezgin mi? Peki öyleyse kaleye tırmanmayı nasıl başardınız? Yoksa geçiş izniniz mi vardı?"

"Tam olarak öyle değil."

Dagoberto gözlerini kısarak Julia'ya baktı ve "Size inanmıyorum. Ama gene de kilise casuslarına benzemiyorsunuz, hem sen de kız olduğuna göre bu imkansız," diye çıkarımda bulundu.

Sohbet uzadıkça Julia'nın huzursuzluğu artıyordu.

"Buldum!" diye devam etti küçük hırsız. "Siz tacirlerin çocuklarısınız. Acaba hangisi: Biber mi? Kahve mi? Yoksa esir mi?"

"Biz..." diye başladı Jason, ama böğrüne yediği kız kardeşinin dirseği onu susturmuştu.

"Anlaşıldı," dedi Dagoberto. "Tacirler konuşmak istemediklerinde bu onların ipek ticareti yaptıklarını gösterir."

Julia konuşmayı kısa kesmenin bir yolunu arıyordu, "Diyelim ki kılık değiştirdik..." dedi.

Dagoberto başını çevirip Jason'ın rengi atmış yüzüne baktı. Kızın aksine oğlan her şeyi birer birer anlatacak ve orada ne işler çevirdiklerini açıklayacak gibi görünüyordu. "Birini aradığınızı söylediniz..."

"Doğru," diye cevap verdi Julia hemen savunmaya geçerek.

"Onu, sokağa çıkmak yasakken aradığınıza göre çok aceleniz olmalı."

"Öyle."

"Ayrıca siz kalenin içini iyi bilmiyorsunuz..." Dagoberto ayağa kalktı ve kulenin duvarına tırmanıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Öyleyse burayı tanıyan birine ihtiyacınız var! Ve ben de tam aradığınız kişiyim."

Bu hırsız bozmasının konuşma tarzı Julia'nın sinirlerini germeye başlamıştı.

"Benim yardımımı istiyorsanız, öncelikle geri çevirmeyeceğim bir teklif yapmalısınız."

"Gerçekten mi?" diye heyecanla bağırdı Jason, "Bu çok eğlenceli olacak..."

"Buraya sizi eğlendirmeye gelmedim," diye tersledi Dagoberto. "Ben geceleri çalışıyorum. Ve çalışan kişinin hakkının ödenmesi gerekir."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Julia.

"Sikkeniz var mı?"

Julia iğneli bir ses tonuyla, "Usta hırsız ceplerimizin ne kadar dolu, ne kadar boş olduğunu tahmin edemiyor mu?" diye sordu.

"Doğru. Bana kalırsa sizin cepleriniz tam takır!"

Julia bakışlarını oğlanın gözlerinden kaçırmamaya çalışıyordu, ama Jason ikisi adına da cevap verdi: "Öyleyse?"

Dagoberto bir şey söylemeden önce düşünmek için gölgelerin ardına girdi. "Sikkeniz yok... Mücevherleriniz yok..." Aklına bir şey gelmiş gibi parmağını havaya kaldırdı, "Sayfalarını çevirip durduğunuz şu kara defteri verebilirsiniz."

Julia farkında olmadan elini Ulysses Moore'un günlüğü-

nü koyduğu cebine götürdü. "Havanı alırsın."

Küçük oğlan kulenin duvarlarının dışına bir ip fırlattı. "Yazık oldu. Bu durumda size veda etmek zorundayım..."

"Bekle!" diye bağırdı Jason. "Bu defter bizim değil. Onu kaybettiğimiz takdirde çok sinirlenecek olan bir arkadaşımızın. Ama belki şuna izin verebiliriz... İstersen defterde yazanları okuyabilirsin."

Dagoberto bir ayağı duvarın dışında olduğu halde bir süre durup düşündü. Sonra yeniden kulenin zeminine indi ve cevabını verdi: "Ben varım. Şimdi bana kimi aradığınızı söyleyin."

Jason konuşmaya onun devam etmesi için dönüp kız kardeşine baktı.

"Kara Volkan," diye fısıldadı Julia isteksizce.

"Kara Volkan," diye tekrar etti hırsız. "Kara Volkan..."

"Onu tanıyor musun?"

"Bana onun hakkında bütün bildiklerinizi anlatın. Başka bir isimle tanınıyor olabilir."

"Daha fazla bir şey bilmiyoruz," diye cevap verdi Jason. "İri yarı bir adammış. Uzun bir sakalı varmış, öyle duymuştuk. Ayrıca burada en fazla birkaç senedir yaşıyor olmalı."

"Anlattığınız özelliklere uyan binlerce insan var."

"Ateşi seviyor. Ve makineleri. Ayrıca güneş ısısıyla hareket eden mekanik aletleri de. Eskiden demiryollarında çalışıyordu."

"Demir mi dediniz? Demircilik gibi mi?"

"Onun gibi bir şey, ama onun ilgilendiği makineler daha

büyük."

"Ayrıca kadınlara karşı zaafı var..." dedi Julia utandığı için homurdanarak.

Kurt gözlü hırsız, parmaklarını birer birer açarak edindiği bilgileri saymaya başladı: "İri yarı, sakallı, ateşi, demiri ve kadınları seviyor. Bir insanı bulmak için bu bilgiler yeterli değil."

Sonunda Julia, "Anahtarlar," diye ekledi. Ama sesinin tonunda, söylediği bu sözün başlarına dert açacağına dair bir endişe hissediliyordu. "Elinde bazı anahtarlar olabilir."

İşte o zaman Dagoberto'nun bakışları öyle bir aydınlandı ki, ikizler onun açık renk gözlerinde ayla yarışan ışıklar gördüklerini düşündüler. "Tabii ya! Şimdi kimden bahsettiğinizi anladım! Gidelim, ona nasıl ulaşacağımızı biliyorum."

Bölüm (5)
- SİYAH KİLİT -

Dagoberto bir yandan Jason ve Julia'ya yolu gösteriyor, bir yandan da anlatıyordu: "Söylentilere göre çok uzun zaman önce Lağım Locası'nın ve Çatıların Tilkileri'nin keşişleri kader yoldaşlarıymış ve aralarından su sızmayan erkek kardeşler gibi beraberce çalışırlarmış. Bu yüzden artık öyle dost olmasalar da, evleri hala birbirlerine bitişiktir..."

Meraklanan Jason, "Kavga mı etmişler?" diye sordu.

"Yıllar önce," diye cevap verdi hırsız. "Sanırım Papaz'ın yüzünden."

"Papaz Gianni'den mi bahsediyorsun?"

"Başka kim olacak? Bütün şehir ondan sorulur."

Jason ve Julia Dagoberto'ya soru sormayı bırakıp Ulysses Moore'un defterinde Papaz Gianni'yle ilgili yazılanları düşündüler. Onun, etrafı efsanelerle çevrelenmiş bir hükümdar olduğunu biliyorlardı. Akla gelebilecek her türlü zenginlikle dolu harikulade bir krallığa hükmediyordu. Üstelik bu krallığın tam ortasında, ebedi gençlik bağışlayacak güçlere sahip, mucizevi suları olan bir pınar akıyordu.

"Nasıl görünüyor?"

"Onu kimse görmedi ki!"

"Kimseye yüzünü göstermediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Kimsenin onun nerede yaşadığını bile bilmediğini söylemeye çalışıyorum."

Aynı anda üçü beraber siyah bir duvarı tutan alçak bir kemerin altından geçmek için başlarını eğdiler ve dikkat edilmediğinde gözden kaçabilecek gizlenmiş dik bir merdiveni

kullanarak altlarındaki yola indiler.

"Onun efkarlı bir ihtiyar olduğunu söyleyenler de var, kuvvetli bir tür şövalye olduğunu söyleyenler de. Bazıları onun çoktan öldüğünü ve gücün bizim elimize geçmesini engellemek için Divan Konseyi'nin hala hayatta olduğunu söylediğini iddia ediyor. Ya da Lağım Hırsızları'nın..."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Julia.

"Papaz Gianni'nin hala yaşadığını ve bizim sırtımızdan geçindiğini düşünüyorum."

"Büyük olasılıkla çok güçlü bir adam olmalı."

"Öyle. Ne kadar gülünç olursa olsun herkes onun emirlerine itaat eder," diyen Dagoberto aniden taş kesildi. İkizlere sessiz olmalarını işaret ettikten sonra sırtını duvara dayadı ve başını köşeden uzatıp öteki tarafa baktı. "Muhafızlar," diye fısıldadı.

Tek bir saniye daha beklemeden geri döndü ve geldikleri yönde ilerlemeye başladı. Sonra kendinden emin adımlarla daha büyük bir sokağa saptı. Bir sağa bir sola doğru koşarak ilerledi ve bir fil heykelinin gölgesine saklandı.

Julia ve Jason da onu takip ettiler. Üç çocuk birbirlerine yapışarak muhafızların beş metre ötelerinden geçip uzaklaşmalarını beklediler.

"Daha çok var mı?" diye sordu Jason.

"Hayır. Her ne kadar..." Küçük oğlan yıldızlı gökyüzünü işaret etti. "Siyah Kilit'in henüz uyanmamıştır..."

"Neden böyle bir isim kullanıyor?"

"Anahtarlar yüzünden. Onun binlerce anahtarı var!"

"Öyleyse o gerçekten de aradığımız kişi olmalı," dedi Ja-

son ve Julia'ya döndü.

Dagoberto hızlı adımlarla meşe ağacından cilalanmış kocaman bir kapının yanına geldi. Kapının üzerindeki plakada yazan ismi kontrol etti ve iterek açtı. İçeri giren ikizler kendilerini kayaya oyulmuş bir koridorda buluvermişlerdi. Koridor ayaklarının önünde spiraller çizerek aşağı iniyordu.

Hayretten ağzı bir karış açılan Julia, "Ama burada tek bir tane bile kapalı kapı yok mu?" diye bağırdı.

"Hayır," dedi beyaz gözlü hırsız. "Papaz Gianni'nin emirleri böyle, anahtarlar ve kilitler yasak."

Gerçekten de çocukların kalenin içinde şu ana kadar karşılaştığı kapıların hiç biri kilitli değildi.

"Şimdi neden bu kadar çok hırsız olduğunu anlıyorum..." dedi Julia.

"Bizimki tehlikeli bir meslektir."

Julia ve Dagoberto yan yana geldiler ve omuzları birbirine değerek aşağı inmeye başladılar. Jason da hemen arkalarından geliyordu.

"Tehlikeli mi bilmem, ama kanundışı olduğu kesin," dedi Julia.

"Hırsızların da kanunları vardır."

"Mesela?"

"Bizimkisi dışarıdadır. Lağımcılar ise içeride."

"Bir kanun olamayacak kadar," diye devam etti Julia, "anlaşılmaz."

Oğlan parmağıyla havaya bir kare çizdi. "Burası kale diyelim," dedi. "Eğer sen tıpkı benim gibi Çatıların Tilkileri'ndensen, kayalara tırmanarak ve çatılarda dolaşarak hare-

ket edersin. Eğer Lağımcılardansan..." Oğlan önce midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu, sonra devam etti: "Kayaların arasındaki yeraltı tünellerinden geçer ve bir kurbağa gibi zıplayarak lağım çukurlarından çıkarsın."

Bir köşeyi daha döndükten sonra üç çocuk koridorun önünü kapatan bir ızgarayla karşı karşıya kaldılar. Hemen başlarının üzerinde bir meşale, hararetli hararetli yanarak karanlıkla savaşıyor ve demir parmaklıkların ötesindeki kayalara oyulmuş tüneli aydınlatıyordu.

"Geldik," dedi Dagoberto.

"Bunun da açık olduğuna bahse girerim," diye mırıldandı Jason ve ızgarayı ittirmeyi denedi.

Yaşça daha küçük olan oğlan, Jason'ın kolunu tutarak onu engelledi. Sonra ızgaranın kenarından sarkan bir ipi tuttu ve aşağı çekti. Uzaklardan bir çan sesi yükseldi.

"Geldiğimizi haber versek daha iyi olur," diye açıkladı Dagoberto.

Demir parmaklıklı kapının hemen yakınındaki bir çan da cevap verircesine çınladı. Ancak o zaman hırsız çocuk eşiği geçti.

Kız kardeşinin yanında yürüyen Jason, Julia'nın koluna dokunduğunu hissedince durakladı. Kız sessizce, "Emin misin?" diye sordu.

Hapishane parmaklıklarını andıran kapı arkalarından kapanmıştı ve koridorun öteki ucunun görüntüsü güven vermekten çok uzaktı. Dagoberto onları beklemeden yürümeye başlamıştı.

"Başka seçeneğimiz var mı?" dedi Jason, dişlerinin arasından.
"Gene de birbirimizden uzaklaşmayalım."
"Söz."

Bir köşeyi daha döndüklerinde kayaların içine oyulmuş daracık tünelin yavaş yavaş genişlediğini ve ardından da sarkıtları ve dikitleriyle son derece canlı bir mağaranın içindeki upuzun bir salona açıldığını gördüler. Karşı tarafta duvar yoktu ve salon dosdoğru uçuruma ve yıldızlı gökyüzüne bakıyordu. Ufukta dağların sivri tepeleri kendilerini belli ediyorlardı.

Kayalığın hemen ucunda sopalara tünemiş onlarca beyaz baykuş huzursuz gözlerle etrafı süzüyordu. Örümcek ağlarını andıran bir düzene göre birbirlerine bağlanmış zincirlere takılan sopalar tavana kadar uzanıyordu. Başlarının üzerinde bir fayton arabası tekerleği hafifçe sallanıyordu. Çevresine yirmi kadar mum yerleştirilmişti. Tekerlekten sarkan balmumu sarkıtları çocuklara kadar uzanıyordu.

Siyah Kilit denilen adam hemen karşılarındaki ışık kaynağının ortasında değişik örtülerle kaplanmış, yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturmuştu. Hemen önündeki uzun ahşap masanın üzeri karmakarışık olmuş onlarca anahtarla doluydu. Geri kalan anahtarlar ise salonun duvarlarına farklı yüksekliklerdeki siyah kancalarla asılmıştı.

Üç çocuk beraberce, hiç kıpırdamadan durup salonun içinde yanan devasa ocağın ve orta yere kurulmuş, sirklerdekileri andıran büyük çadırın tedirgin edici görüntüsünü seyrettiler.

"Buraya gelip Siyah'ı rahatsız eden de kim?" diye bağırdı adam gümbürdeyen bir sesle.

Beyaz gözlü oğlan selam vermek için bir elini kaldırdı. "Selam olsun sana, Balthazar. Ben Çatıların Tilkileri'nden Dagoberto."

Adam üzerinde çalıştığı anahtarı büyük bir gürültüyle masanın üzerine fırlattı. Korkuya kapılan bir baykuş tüneğinden havalanmış ve uğuldayarak uzaklaşmıştı.

"Çatılardan bir oğlan!" diye haykırdı Balthazar ve bütün heybetiyle ayağa dikildi. "Yaklaş ve kendini göster!"

Jason ve Julia'nın gözlerinden hayal kırıklığı okunuyordu. Karşılarında yükselen bu dev gibi adamın Kara Volkan olma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Balthazar iri kıyım bir adamdı. Kül rengi upuzun saçlarını ikiye ayırmış, karmakarışık sakalına süslü incik boncuklar bağlamıştı. Gözleri, ucu eğik kalın bir kılıcı andıran kanca burnunun üzerinde parlıyordu.

Adam Dagoberto'yu, baykuşlarına vermek için parçalara ayırmak üzere olduğu bir et parçasını süzer gibi baştan aşağı süzdü. Ama şimdilik bu planını ertelemek zorundaydı, çünkü gözü diğer iki çocuğa ilişmişti.

"Ya siz kimsiniz?"

Yaşça küçük oğlan ikizlerin yerine, "Onlar benim arkadaşlarım," diyerek cevap verdi.

"Öne çıkın," dedi ve ikizleri huzuruna çağırdı Siyah Kilit.

Jason adama doğru yaklaşırken o burnu, o birbirine yakın duran yuvarlak gözleri ve kafasının tepesinden inen pösteki gibi kaba saçları Kilmore Koyu'nun demiryolu işçisiyle bağ-

daştırmasını sağlayacak bir ipucu arıyordu. Aklın sınırlarını aşan bu yapbozu tamamlamak konusunda Julia da pek başarılı olamamıştı ve yavaş yavaş bir tuzağa düşürüldüklerini düşünmeye başlıyordu.

Masanın karşı tarafında durdular ve beklediler. Her şekilde ve boyutta bir sürü anahtar; kül tepeleri, baykuş pislikleri ve demircilik aletleriyle beraber masanın üzerine yayılmıştı.

Balthazar'ın çocukları rahat ettirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çünkü kırık dökük bir tabureden ve samanların üzerine atılmış birkaç yer bezinden başka bu mağaranın içinde misafirlerin oturabileceği tek bir şey bile görünmüyordu.

Adamın suratına birbirine karışmış sakallarının ardından kocaman bir gülümseme yayıldı. "Hangi akla hizmet çatılardan bir oğlan arkadaşlarını da alıp benim huzuruma geliyor?"

Dagoberto önce Julia'yı sonra da Jason'ı işaret etti. "Çünkü bu ikisi birini arıyorlardı. Ve ben de bu kişinin sen olabileceğini düşündüm."

"Ben mi? Ah!" diye güldü Balthazar. İkizler bu sırada korkuyla yerlerinden sıçradılar. "Nedenmiş?"

"Aslına bakarsanız ben bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünmeye başladım..." diye mırıldandı Julia. "Şimdi sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileyecek ve buradan ayrılacağız."

"Dur hele! Bu ne acele!" diye karşı çıktı Balthazar. Sesinin gümbürtüsünden korkan iki baykuş kanatlarını açıp ötekinin peşinden tüneklerinden havalandılar. "Aradığınız kişi-

nin kim olduğunu söylemediniz."

Julia'nın delici bakışlarına rağmen Dagoberto, "Yekpare kayalar gibi dev bir adam arıyorlar. Sakalı var ve ateşi, anahtarları ve güzel kadınları seviyor," diye cevap verdi.

Balthazar devrilen kayaları andıran bir kahkaha daha attı.

"Bütün kilit mandalları adına! Bu kişi gerçekten de benim!" diye dalgasını geçti dev sakallarını çekiştirerek. Tam o sırada sakallarının arasından eline bir lades kemiği geldi. İriyarı adam onu hemen masanın altına fırlattı.

"Sen Kara Volkan değilsin," dedi Jason lafı uzatmadan.

Adamın gözbebekleri bir anda iğne deliği kadar olmuştu. Ama verdiği derin bir nefesle yeniden eski boyutlarına geri döndüler. "Hayır, demem o ki, ben o değilim. Benim adım Balthazar. Ama insanlar bana işim dolayısıyla Siyah Kilit der, çünkü ben bu uçsuz bucaksız kaledeki milyonlarca kapı için kilitler ve anahtarlar hazırlıyorum." Masanın üzerindeki numuneleri ve duvara asılmış kancaları işaret etti. "Ve onları parasını ödeyen herkese satıyorum. Son zamanlarda yasaklanmış olmaları umurumda değil."

Adam sözünü bitirir bitirmez Julia, "İyi. Öyleyse biz sizi daha fazla rahatsız etmeyelim," diyerek gitmek istediklerini bir kez daha anlatmaya çalıştı.

"Acele etme, kızım!" diye gürledi Balthazar. Yüksek arkalıklı koltuğuna oturdu ve düşünceli bir ifadeyle sakallarının uçlarını bükmeye başladı. "Durun da bir düşüneyim. Başkeşişinizin adını sormadım öyle değil mi?"

"Gece vakti sizi daha fazla meşgul etmeyelim."

"Bu acil bir konu mu?"

"Hem de çok," diye cevap verdi Jason.

Julia kardeşine susmasını söylemek için telaşla öksürdü. "Kardeşim biraz fazla heyecanlıdır. Onu bulursak çok sevineceğimizi söyleyebilirim, ama..."

Siyah Kilit'in kocaman elleri sakallarından dışarı çıktı ve önce ikizlerden birini, sonra ötekini işaret etti. "Acil mi, değil mi?"

"Ne fark eder ki?" diye sordu Julia elleriyle masaya tutunup adama doğru uzanarak.

Balthazar ani bir hareketle ayağa kalktı ve altındaki koltuk büyük bir gümbürtüyle yere devrildi. "Öyle bir fark eder ki kızım, şaşırırsın! Eğer acil değilse onu önümüzdeki günlerde aramaya devam edebilirsiniz ve böylece gün ışığından da yararlanmış olursunuz. Ama eğer tam tersine onu şimdi, gece yarısı bulmanız gerekiyorsa, benim sikkelerimi kullanıp kendinize yardım edecek birilerine rüşvet yedirmek faydalı olabilir. Ya da benim sevgili gece yaratıklarımın yardımlarını istiyor olabilirsiniz..."

Adlarının geçtiğini anlayan baykuşlar tüneklerinin üzerinde sevinçle sallanmaya başladılar. Hatta bir tanesi gagasında tuttuğu anahtar destesini şıngırdatmaya başlamıştı.

Jason gülümsedi. "Aynalar Evi'ndeki baykuşlara benziyorlar."

"Sen ne dedin?" diye sordu Balthazar.

"Hiç," diyerek araya girdi Julia. "Her neyse, bence biz..."

Ama kız kardeşine aldırmayan Jason, "Bunlara benzeyen baykuşları bir arkadaşımızın evinde de görmüştüm," diyerek sözüne devam etti. "Aslında tam olarak arkadaşımız sayıl-

maz, ama aradığımız kişinin çok eski bir dostu. Peter Dedalus adında bir saat ustası."

Balthazar alnını kaşıdı. "Az çok şu boylarda kısa boylu bir adam, değil mi? Hani gözlerinin etrafında demirden halkalar var, hani şunlar gibi?" Eğilip masadaki her şeyi alt üst ederek, yuvarlak camlı, aynı Kilmore Koyu'nun saat ustasının her zaman taktığı türden bir gözlük çıkardı.

"Bunlar Peter'ın gözlükleri!" diye bağırdı saçları heyecandan diken diken olan Jason.

Aynı anda Balthazar da çocukların içini titreten bir çığlık attı. "Bu harika işte! Siz Kardeş Pietro'yu tanıyorsunuz! Ama bu delilik! Gelin de onunla beraber ne yaptığımıza bir bakın..."

Adam eğilip yaşla kaplı, ucu ip gibi incecik bir zinciri dışarı çıkardı. Onu, masaya atılmış anahtarlardan birinin tutamağına geçirdi ve elinden bıraktı. Anahtar, zincirin üzerinden kayarak önce masanın altına girdi, sonra da odadan dışarı çıkıp boşlukta kayıplara karıştı.

Anahtar çocukların şaşkın bakışları önünde, metalinden yansıyan ışıkları da beraberinde sürükleyerek ortadan kaybolmuştu.

Balthazar kıs kıs gülüyordu. "Hızını alması için biraz beklememiz gerekiyor, ondan sonra... Hah işte bakın, geri geliyor!" Anahtar tok bir gürültü çıkartarak başlarının üzerinde, tavanda ortaya çıktı ve örümcek ağlarını andıran zincirleri şakırdattı. Hemen ardından gözle görülmeyecek kadar küçük mekanizmalar işe koyuldu ve anahtar farklı farklı zincirlerin arasında hareket ettikten sonra fırlayıp duvardaki kancalardan birine geçti ve durdu.

"Kardeş Pietro tarafından tasarlanan Anahtarların Otomatik Düzenleyicisi," diye kükredi Balthazar. "Ve bunu tevazuuyla gerçekleştiren Siyah Kilit Balthazar."

Jason ve Julia birbirlerine bakarken neredeyse sevinçten havalara uçacaklardı. Nasıl çalıştığına akıl sır ermeyen bu dahiyane makinenin Peter'dan başka hiç kimse tarafından tasarlanamayacağı açıkça ortadaydı.

Konuşmanın gittiği yönden hoşnut olan Dagoberto, yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle parmaklarını birbirine kenetledi. Ancak Balthazar'ın ifadesi bir anda değişmiş gözlerine karanlık bir bakış çöreklenmişti. Bir ayağını hazine kutusunun üzerine koydu. "Ama bir durun hele. Buraya kadar gelmenizin nedeni..." diyerek ağzındaki baklayı çıkardı: "ödemenin geriye kalanını istemek olabilir mi?"

Julia ve Jason kalakalmışlardı. "Ödeme mi? Oh hayır! Öyle bir şey yok."

Balthazar'ın tehditkar ifadesi anında kaybolmuştu. "Ah, işte bu iyi. Öyleyse söyleyin bakalım, ihtiyar Pietro nasıl? Ve... Durun hele... Neydi şu arkadaşının adı? Hani şu komik saçlı, beyaz çapalı adam?"

Leonard Minaxo'dan bahsedildiğini düşünen Jason, "Tek gözlü adam mı?" diye sordu.

Balthazar itiraz edercesine başını salladı. "Hayır. Hatırladığım kadarıyla gözünde bant falan yoktu. Ama off, o kadar zaman geçti ki, sizin yaşınızda çocukları olduğunu duysam şaşırmam. Ah, evet, Ulysses. İşte adı buydu: Ulysses. Acaba onu da tanıyor olabilir misiniz?"

Bölüm (6)
- BAY MARRIET'İN ARŞİVİ -

Çerçevenin üzerine altın işlemeli bir etiket yapıştırılmıştı. Ve etiketin üzerinde bir isim okunuyordu: Ursus Marriet.

Fotoğrafta görünen adamın saçları özenle taranmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kaliteli kumaştan dikildiği belli olan bir ceket, gömleğiyle uyumlu bir kravat ve Kilmore Koyu'ndaki okula müdür olduğu o gün, kendi adına verilen şölenin önemine yakışır, koyu renkli bir pantolon giymişti.

Fotoğrafa yeniden bakan müdür içini çekti ve böyle olağandışı bir isme sahip olmanın yükü altında omuzlarını kamburlaştırdı.

Bu konu ne zaman açılsa babası, "Elbette oğlumun isminin herkesinki gibi, mesela bir "John Smith" olmasını istemiyordum..." derdi. "Zaten önemli biri olacağını adım gibi biliyordum." Önemli birinin diğerlerinden farklı bir isme sahip olmasından daha doğal ne olabilirdi ki?

Altmış yaşındaki Ursus Marriet deri koltuğunda kaykılarak arkasına yaslandı, ucu açılmış kalemini parmaklarının arasında dolaştırıp masasının üzerindeki ve duvarlardaki fotoğraflara bakmaya devam etti. İşte önemli bir insan olarak ofisinde oturuyordu. Duvara asılı duran bir papirüse gotik harflerle yazılmış ismi de bunu pekala kanıtlıyordu.

Aradan kaç sene geçmişti? On mu? On iki? Yirmi?

Bunu bile hatırlamıyordu.

Dudakları bıkkın bir gülümsemeyle gerildi. Kalemi masasına fırlattı ve kollarıyla bacaklarını çatırdayana kadar uzata-

rak gerindi. Sonra esnemek için açtığı ağzını kapatmak için yumruk yaptığı elini dudaklarına götürdü. Yorgundu ama keyfi yerindeydi. Bütün günü okulda geçirmiş ve öğretmenlerin fişleriyle yıllık ders programını bir düzene oturtmuştu. Akşam saatleri önemsiz yazıları okuyarak ve eskilikten rengi sararmış kağıtları inceleyerek uçup gitmişti. Şimdi gece karanlığı bastırdığına göre artık ofisten çıkmanın ve Tuzlu Balık Meyhanesi'ne kadar yürüyüp karnını sıcak yemekle doyurmanın vakti gelmişti.

Peki ya daha sonra?

Doktor Bowen'ı arayıp onu yeni bir dart müsabakasına davet edebilirdi. Veyahut eve kapanır, biraz dinlenirdi. Tabii tek sakininin kendisi olduğu o koca evde ne kadar dinlenilebilirse... Kepenkleri kapalı pencereleri, annesinin buz gibi zevkiyle (zevksizliğiyle mi demeli?) döşettiği koridorun bej renkli mermer zemininde mokasen ayakkabılarının çıkardığı yankıları, banyodaki duştan sular fışkırmadan önce borulardan gelen inlemeleri düşünmek bile adamın karnına ağrılar saplanmasına yetiyordu.

İşte bu yüzden Ursus Marriet ofisinde mümkün olduğunca çok zaman geçirmeyi tercih ediyordu.

Koltuğundan kalkmak için dikleşti. Fakat sonra gözüne masasının en alttaki çekmecesi ilişti. Uzanıp çekmeceyi açtı ve üzerine bir tespihböceğinin işlenmiş olduğu kutuyu çıkardı. İçinde Covenant ikizlerine ait ıvır zıvırlar vardı. Karşı koyamadığı bir merakla eşyaları incelemeye başladı ve yarısı yanmış bir fotoğrafla karşılaştı. Kendi kendine on bir yaşında bir çocuğun cebinde hangi nedenle böyle bir fotoğraf ta-

şıdığını sorarken, bakışları aklına hücum eden hatıralarla kederlenmişti.

Fotoğrafta saat ustası Peter Dedalus ve onun dev arkadaşı Leonard Minaxo vardı. Fotoğraf kazadan hemen önce çekilmişti. Birlikte deniz fenerinin önünde duruyorlardı ama gerisi yandığı için fotoğrafta başka nelerin olduğunu görmek mümkün değildi.

"Peter ve Leonard..." diye düşündü müdür. "Yanılmıyorsam okula onlarla beraber gitmiştim."

Fotoğrafı lambanın ışığına doğru tuttu. Merakı iyiden iyiye kabarmıştı. Birkaç saniye daha inceledikten sonra resmi formika masanın üzerine bıraktı. Çekmecesinden kocaman bir mercek çıkardı ve onu önce Leonard Minaxo'nun yüzüne götürüp sonra yavaş yavaş ışığın altında yukarı aşağı hareket ettirmeye koyuldu. Sanki resmin alev almasını istiyordu. Deniz feneri bekçisinin fotoğraftaki gülümseyen yüzü boynuna doğru uzamaya başladı, sonra omuzlarına aktı. Ursus Marriet ancak o zaman durdu.

Leonard'ın sağ omzuna arkadan sarılıp ceketini kavramış bir el vardı. Ve bu el Peter Dedalus'a ait değildi. Üçüncü birisinin eliydi.

Müdür bir tırnak makası ve cımbız alıp fotoğrafın yanmış kısmındaki bozuk kenarları düzeltmeye başladı. Böylece üçüncü kişinin kimliği hakkında bir şeyler bulabileceğini umut ediyordu. Casusluk içgüdüleri harekete geçmişti. Gençliğinden beri casus olmak isterdi.

Böylece, yanık fotoğraf parçalarıyla ve bol miktarda hayal gücüyle, Leonard Minaxo'dan daha kısa, Peter Dedalus'tan

daha uzun birinin profilinin yarısını ortaya çıkarmayı başardı.

"Aha!" diye mırıldandı Ursus Marriet, bu faydasız uğraşının sonunda. "İşte karşınızda üç numaralı beyefendi!"

Tam o anda kafasında bir şimşek çaktı ve bu fotoğrafla, yakın bir zamanda tesadüf eseri görmüş olduğu başka bir fotoğrafı bağdaştırmasını sağladı. Müdüriyet odası, Kilmore Koyu'nun eski fotoğrafçısı yetenekli Walter Gatz'ın belki bir gün müzeye verilir umuduyla okula miras bıraktığı fotoğraflarla doluydu.

"Mümkün mü?" diye kendi kendine sordu. Sonra merceği fotoğrafın üzerine bırakıp koltuğundan kalktı.

Doğruca ofisinin arka kısmındaki odaya geçti. Tavandan sarkan ve ışığı açmaya yarayan zinciri el yordamıyla aradı. Lambanın loş ışığı, taranması gereken iki metre yüksekliğinde ve altı metre genişliğinde bir dosya dolabını aydınlattı.

Neyse ki müdür çekmecelerdeki dosyaları ezbere biliyordu. Eski sınıflarla zaman kaybetmeden eğilip parmaklarını diğer çekmecelerin etiketleri üzerinde gezdirmeye başladı. Yıllar beşer beşer gruplanmıştı. Hangisini açacağına karar vermesi birkaç saniyesini aldı. 1963–1968 yılları arasındaki dosyaların durduğu çekmeceyi seçti, sonra tekrar düşündü ve eli daha eski bir tanesine gitti: 1957–1962.

Dosyalardan beşini de çıkarıp aldı. Mavi kağıtları oldukça yıpranmış, neredeyse ipek gibi narinleşmişti. Hepsini alıp masasına döndü, 1957 yılının dosyasını açtı.

Dosyanın içinde yaşları farklı olmasına rağmen tek bir sınıfta toplanmış öğrencilerin adı yazıyordu. Listeyi öğretmenleri yapmış ve başka kimseyle karıştırılmasına imkan

vermeyen imzasını hemen sayfanın altına atmıştı: Bayan Stella.

Öğretmenin elli sene sonra hala görevde olmasına şaşıran müdür, "Yok edilemeyen inatçı keçi..." diye mırıldandı.

Sonra yüksek sesle on iki öğrencinin isimlerini okumaya başladı: "*Clitennestra Biggles (kaldı), 12 yaşında; Phoenix Smith, Fiona Giggs, Mark McIntire, Mary Clue, Mary-Elizabeth Forrest, Peter Sunday, 11 yaşında; Victor Vulcano ve John Bowen, 10 yaşında; Leonard Minaxo, Helen Clue, 7 yaşında; Peter Dedalus, 6 yaşında.*"

Listeyi elinin altından kaldırmadan sınıf fotoğrafını öteki kağıtların arasından çekip aldı. 1957 Haziranı'nda Kaplumbağa Parkı'nda çekilmişti. İşte Bayan Stella mutlu ve belli belirsiz heyecanlı bir ifadeyle poz vermişti. Hemen solunda birbiri ardına taranıp hizaya sokulmuş on iki öğrenci kül grisi üniformalar içinde yan yana dizilmişlerdi. Ve fotoğrafın en ucunda..."

"İşte seni buldum!" dedi müdür ve büyütecini yeniden eline aldı.

Sınıfın en küçüğü Peter Dedalus'tan başkası olamazdı. Onun elinden tutan da en büyükleri, çift dikiş giden Clitennestra Biggles'tı. "Sınıfta kalan tek öğrencinin kasabayı başka bir şehirde öğretmenlik yapmak için terk etmiş olması çok şaşırtıcı..." diye düşündü müdür.

Peter'ın sağındaki saçları düzgünce taranmış tombul oğlan genç Volcano olmalıydı. Şaşırtıcı olan, Volcano'nun dikkatini fotoğrafçıya değil, Peter'la Clitennestra'nın kenetlenmiş ellerine vermiş olmasıydı.

Müdür bir sonraki oğlana geçti: Gencecik ve bu haliyle tanınması mümkün olmayan Peder Phoenix, kiliseye girmeden yıllar önceki hali... Onun omzuna kolunu atmış olan çocuk da Leonard Minaxo'ydu.

"Ve işte yarı hayalet dostumuz da buradaymış!" diye söylendi müdür heyecandan parıldayan gözlerle.

"Ancak bu fotoğrafta da Leonard'ın omzunda eli görünmesine rağmen boynundan yukarısı, o günlerde kullanılan dalgalandırma efektiyle silinmişti. Geriye sadece okul formasını giymemiş, kısa pantolonlu ve beyaz gömlekli bir çocuğun bulanık suratı kalmıştı.

Müdür yüzünü buruşturup kendi kendine, "Buna hafıza derler..." dedi ve benzerliklerini görmek için iki fotoğrafı yan yana getirdi.

Sonra çocukların imzalarının olduğu sınıf fotoğrafının arkasını çevirdi ve hepsini teker teker saydı: On üç imza. Gerçek, beyninde şimşek gibi çakmıştı. Olması gerekenden bir çocuk fazlaydı!

Müdür kalemi eline aldı ve fotoğraftaki öğrencileri isimleriyle eşleştirmeye başladı.

"Nestor," dedi. Sonunda fazladan imzanın kime ait olduğunu ortaya çıkarmıştı. "Nestor'un bu fotoğrafta ne işi var?"

Bölüm (7)
- MEŞALE USTASI -

Jason hayatında ilk defa bir taşı not defteri olarak kullanıyordu. Elinde tutup evire çevire incelediği bu taş; dikdörtgen, tüflü bir dokuya sahipti. Nerdeyse bir tepsi büyüklüğündeydi. Balthazar üzerine bir anahtarla Keşiş Pervane'nin Botanik Bahçesi'ne ulaşmak için gitmeleri gereken yolu çizmişti.

Üç çocuk zarif kemerleri ve küçük sütunları olan bir verandadan geçtiler. Ay karanlık geceyi gümüş bir bıçak gibi kesiyordu. Verandanın sonuna vardıklarında kendilerini sarmaşıklı bir duvarla çevrelenmiş bir bahçede buldular. Asılı duran küçük bir merdivenle ufak bir kapının bulunduğu alana iniliyordu. Kapı, tıpkı diğerleri gibi açıktı. Eşiğin ardından, yol aşağı inmeye devam ediyordu. Sonunda kendilerini madeni paraları anımsatan yapraklarıyla, kıvrılmış, kocaman ağaçların gölgesinde buluverdiler. Burası bir zeytin ağacı bahçesiydi.

"Zeytinliği geçince sola dönün. Dördüncü kapı," diye okudu Jason ve güç bela taşıdığı taşı yere bıraktı. "Sonunda gelebildik!"

Yere çarpan taşın gümbürtüsü Dagoberto'nun sinirlerini germişti. Fırlattığı iplerle tıslama sesleri çıkararak sarmaşıkların arasında bir anda kayboluverdi.

Her şeyin yolunda olduğunu anladığında başını sarmaşıkların arasından uzattı ve "Bir daha böyle bir şey yapma, anladın mı?" diye parladı. Ve yeniden kayarcasına ikizlerin önüne geçip yürümeye koyuldu.

Zeytinliğin karşı duvarına bitişik bir binanın yanına var-

dılar. Etraf sarmaşık öbeklerinin karaltıları ve ay ışığıyla lekelenmişti. Aradıkları dördüncü kapıyı bulmaları fazla uzun sürmedi. Eşiği geçip içeri girdiklerinde kendilerini taşlara oyulmuş bir holde buldular. Burası mumlarla aydınlatılmış bir odaya açılıyordu.

"Keşiş Pervane?" diye seslendi Dagoberto ve içeri girdi. "Kimse yok mu?"

"İçeri gelin..." diye cevap verdi odanın diplerinden bir ses.

Jason, Dagoberto'nun ardından odaya girdi. Siyah Kilit'in verdiği meşaleyi tutan Julia ise zeytinlikte kalmayı tercih etmişti. "Sen de onunla git. Ben sizi burada bekleyeceğim," demişti kardeşine kuşkulu gözlerle.

Bahçenin köşesine oturdu ve beklemeye başladı. Jason'ın ve küçük hırsızın odanın içlerine doğru yiten ayak seslerini dinliyordu.

"Psst!"

Tam o sırada duyulan bu ses, Julia'yı derin düşüncelerden çekip çıkardı.

Kız meşaleyi gözlerine yaklaştırdı. Ama etrafta kimsecikler yoktu.

"Psst!"

Bu sefer Julia ayağa kalktı. "Kimsin?" diye seslendi bahçenin karanlığına doğru. "Orada kim var?"

"Bu taraftayım!" diye cevap verdi ses.

"O taraf neresi?"

"Yerdeyim. Öne çık biraz!"

Julia tutulmuş bir halde kalakaldı. Yaprakların, zeytinle-

rin, sarmaşıklarla kaplı duvarların ve yıldızlı gökyüzünün haricinde hiçbir şey göremiyordu. Elindeki meşale sakince yanıyordu. Duyduğu sesin görülebilecek herhangi bir vücuda sahip olmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Seni göremiyorum. Kendini tanıt," diye mırıldandı.

"Memnuniyetle gösterirdim ama yapamıyorum!" diye cevap verdi. Sanki yaşlı biriydi konuşan. "Ayaklarının dibindeki lağım borusunun altındayım."

Julia birkaç adım ötesinde bir giderin olduğunu ve zeytinliğin altına doğru gözden kaybolduğunu gördü. Duyduğu ses ızgaraların hemen altından geliyordu.

Kız ızgaraya yaklaşıp içeri bakar bakmaz çığlığı bastı. Kısılmış iki göz kendisine odaklanmıştı.

"Kimsin?" diye sordu dizlerinin üzerine çökerek.

"Adım Rigoberto. Lağım Hırsızları'ndanım. Dagoberto'nun size ne anlattığını bilmiyorum ama..." bunu diyen hırsız işaret parmağını ızgaraların arasından dışarı uzatmıştı, "dikkat edin, ona güven olmaz! Hem yalancıdır o, hem de hilekar bir velet."

"Sana neden güvenelim?"

"Çünkü ben doğruları söylüyorum!" diye cevap verdi Rigoberto. Sonra sesi kesildi ve ardından, "Geliyorlar!" diye fısıldadı.

Julia dönüp arkasına baktığında Dagoberto ve Jason'ın Keşiş Pervane'nin evinden çıktıklarını gördü. Üstelik yalnız da değillerdi. Kız dönüp lağım borusuna tekrar baktığında gizemli hırsızın çoktan kayıplara karıştığını gördü.

Julia bakışlarını Jason'la Dagoberto'ya çevirdi. Kapının kenarında duran uzun boylu, sıska bir kızla konuşuyorlardı. Adının Afide olduğunu söyleyen kız, Keşiş Pervane'nin yardımcısıydı.

"Gecenin bu saatinde patronum uyur," dedi. "Ama sanırım ben kimi aradığınızı biliyorum."

"Harika!" diye bağırdı Jason ve heyecanla dönüp kız kardeşine baktı.

"Yanılmıyorsam buradan pek uzakta sayılmaz," diye devam etti Afide. "Bir süre önce Keşiş Pervane'yi bulmak için eve gelmiş. Ve, bana nasıl başardığını sormayın ama, keşişin benden önceki yardımcısı Zan-Zan'ı çalmış. O günden beri onun adını bu evde anmak pek de hoş karşılanmaz."

"Kara Volkan..." diye düşünceli bir ifadeyle homurdandı Jason. "Bu adam kadınlara ne yapıyor acaba?"

"Keşiş Pervane Zan Zan'ın yerini almam için beni seçti," diye açıkladı kız. "Benim işim, kale şehrindeki bütün meşalelerin yayılım alanlarını öğrenmek ve onların bakımlarından sorumlu işçilerin koordinasyonunu sağlamak. Toplam iki grup var: Yakıcılar ve Söndürücüler. Aslında oldukça çetrefilli bir iş. Mesela bazı özel bayram günlerinde kimi alanların karanlıkta kalması gerekirken diğer yerlerin aydınlatılması gerekiyor. Ve ayrıca nedensiz yere sönen meşaleleri de yeniden yakmak lazım ve... Uzun lafın kısası meşalelerle ilgili bir dolu işim var işte."

Kız konuşurken Dagoberto bu kısa sohbetten faydalanıp küçük topluluktan uzaklaşmış ve etrafı gözetlemeye başlamıştı. Altıncı hissi ona tetikte olmasını söylüyordu. Ve tabii

uzun süre aynı yerde durmamasını da... Bu hissini ötekilere de aktardı.

"Sonuç olarak..." diyerek sohbeti kısa kesti Afide, "Şimdi Zan-Zan ve arkadaşınız bayramlar ve balolar için havai fişek hazırlamakla meşguller."

"Tabii ya! Bu kesinlikle o olmalı!" dedi Jason.

"Peki şimdi nerede?"

"Uğuldayan Laboratuar'da," diye cevap verdi yeni asistan. Aynı anda Keşiş Pervane'nin kendisini çağıran sesini duydu ve kapının öte tarafında gözden kayboldu.

Üç çocuk yıldızların altında hareket etmeden durup düşündüler.

İkizler Dagoberto'ya, "Bu yerin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum," diye kuru bir sesle cevap verdi küçük hırsız. "Ama sizin şu defterde yazıyor olabilir."

Julia elindeki meşaleyi Jason'a uzattı ve Ulysses Moore'un küçük defterini cebinden çıkarıp sayfalarını çevirmeye başladı. "*Yüzlerce Tavus Kuşu Bahçesi, Yalancının Mahzeni, Küllü Balolar Salonu, Çığlık Atan Minderler Şatosu, Ebedi Gençlik Pınarı, Ağustos Böceği Kulesi...*"

Bu isimleri duymak bile Dagoberto'nun gözlerinin büyümesine neden olmuştu. Bu esrarengiz deftere mutlaka sahip olmalıydı. Elini gayri ihtiyari ona doğru uzattı, ama Jason çocuğu engelledi.

"Herşeyin bir sırası var," dedi Julia'yla oğlanın arasına girerek. "Önce arkadaşımızı bulacağız. Deftere sonra göz atarsın."

"Bütün bunların ne anlama geldiğinin farkında değil misiniz?" diye fısıldadı Dagoberto. "Bu defterde bizi Ebedi Gençlik Pınarı'na götürecek yol gösterilmiş."

"Ebedi Gençlik Pınarı'na ihtiyacın varmış gibi gelmedi bana," diye tokat gibi bir sesle cevap verdi Jason ve kız kardeşine döndü.

Defterin son sayfalarına gelen Julia gülümsedi ve "Uğuldayan Laboratuar," diye okudu.

Bölüm (8)
- GÜNAH ÇIKARMA -

CornWhales

KILMORE COVE NEWS — CORNWALL

VOL. IV.) THURSDAY (NUMB. 179

MERCURY MALCOM MOORE IS DEAD!

THE OWNER OF VILLA ARGO

Gwendaline Mainoff günah çıkarmak için diz çöktüğü basamaktan güzel kokulu saçlarını savurarak kalktı. "Teşekkür ederim Peder Phoenix," dedi ve onu selamladı. Sonra birkaç adım uzaklaştı ve ekledi, "Annemin de çok selamı var."

Peder kendisini saklayan perdenin arkasından çıkarken gülümsüyordu.

Adamı eti kemiğiyle karşısında görmek Gwendaline'in yüzünün aydınlanmasına neden olmuştu. Böylece anlattıklarını bölmenin öteki tarafında gizlenen bir yabancıya değil, gerçekten istediği kişiye anlattığından emin olmuştu.

"Tekrar teşekkür ederim!"

Peder başını yavaşça sallayarak, "Hiç gerek yok," diye cevap verdi. Kuaför kızın kilisenin uzun ve ince kapısından çıkıp gitmesini bekledi ve sonra düşünceli bir ifadeyle kapıyı kapattı.

Gwendaline'in karmaşık hikayesi, içinde gömülü kalmış bir melankoliyi canlandırmıştı. Sanki bütün doğallığıyla ruhunun derinliklerinde yaşamaya devam eden kasabanın eski çobanının yanına gitmiş ve kaybettiğine inandığı bir hazineyi yeniden ortaya çıkarmıştı.

On senesinin hazinesini...

Ve o yazın,

Büyük Yaz'ın...

Peder Phoenix, huzur dolu kilisenin tozlu taşlarını baştanbaşa kat etti. Bütün elektrik düğmelerini teker teker ka-

pattı. Bir dizi *klik* sesinin ardından karanlık, kutsal tasvirlerin, şapellerin ve sunakların üzerini kaplamıştı. Küçük bir ay ışığı kilisenin ön yüzündeki vitraya düşüyor ve bir çocuk resmini aydınlatıyordu. Çocuğun titrek ve haleli mozaiği, kilisenin gotik sütunlarının arasında kalan yuvarlak zemini gümüşten bir mühür gibi damgalıyordu.

Peder Phoenix son bir kez daha haç çıkardı ve büyük sunağın ardında gözden kayboldu.

Orada, kasabanın baltalı savaşçılarından altmış sene öncesinden kalma tahta bir kapı, kutsal emanetlerin saklandığı odaya açılıyordu. Kiliseye geçtiğimiz Noel arifesinde Bayan Bowen tarafından cömertçe hediye edilen, binlerce vatlık çirkin bir ışık, arsızca aydınlattığı duvarların üzerinde gücünü sergiliyor ve kasabadaki deniz fenerinin devasa ışığıyla yarışırcasına dışarı sızıyordu. Yine de Bayan Bowen'ın önceki sene kasaba sakinlerini almaya ikna ettiği, İsa'nın doğumunu gösteren küçük plastik heykeli aydınlatan lamba, Peder Phoenix'in her zaman daha çok hoşuna giderdi.

Koyun kiliseye her zaman sadık olan halkı... Sıradan ve güvenilir insanlardı onlar. Hareketleri önceden tahmin edilebilen dürüst insanlar... Peder Phoenix onları herkesten iyi tanırdı, hem de tüm sırları ve kusurlarıyla.

Belki de bu yüzden peder her şeyden çok onlara düşkündü. Sonuçta kendisi de kasabalıydı. Kilmore Koyu'nda büyümüş ve gerekli eğitimi aldığı gurbet ellerden sonra buraya hemen geri dönmüştü.

Sokağa çıktı ve küçük evine doğru ilerledi. Yardımcısının

çorba sıcak kalsın diye tabağın üzerini kapattığını ümit ediyordu. Yine de sıcak yemek hayalleri, kestirme yolu tercih etmesini sağlayacak kadar güçlü değildi.

Diğer geceler gibi, peder Phoenix hala ıslak olan kumda kümelenmiş martıları seyretmek için iskele yolundan dolaştı. Ve ardından da yıldızlarla aynı maddeden yapılmış gibi duran ufuk çizgisindeki denizin titreşen sularını izledi.

Yine önceki bütün geceler olduğu gibi, derin derin nefes alarak ciğerlerini tertemiz havayla doldurdu. Ancak bu kez, tam da nefesinin sonlarına doğru, burnuna keskin ve berbat bir koku saplandı.

Ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Gwendaline'in Argo Villası hakkında anlattıklarıyla alakalıydı.

Papaz evinin kapısını açmak için cebinden anahtarlarını çıkarırken Phoenix'in aklı hala Argo Villası'ndaydı. Oraya ilk defa ne zaman girmişti? O zamandan beri kaç yıl geçmişti?

Evlerinde iki çift laf edecek kimseleri olmayan insanlar gibi kendi kendine "En azından elli olmalı, vah zavallı ihtiyar ben," diye mırıldandı.

Peder Phoenix mutfağa girdi ve çorbasını üzerine kapatılmış yayvan bir tabağın altında hala sıcak vaziyette buldu. Bu küçücük nezakete şükrederek buz gibi suyun altında ellerini yıkadı (hayatı boyunca temizlenmek için asla sıcak su kullanmamıştı) ve her zamanki gibi buzdolabının şişkin karnından yansıyan görüntüsüne bakarak masaya oturdu.

Kaşığını et suyuna yapılmış, sıcacık çorbasının içine dal-

dırırken, "Dile kolay, elli yıl..." diye tekrarladı.

Elli yıl boyunca hemen hemen hiçbir şey değişmemişti. Uçurumun tepesindeki ev hala huzura erememişti. Oblivia sırları yeniden uyandırmak istiyordu. Ve Ulysses onları hala korumaya uğraşıyordu.

İki taraf da ne kadar direnmişti! Olay artık iyilerle kötüler arasında bir savaş olmaktan çıkmıştı. Çünkü şimdi sırları koruyanlar, bir zamanlar onları ilk ortaya çıkaranlarla aynı kişilerdi. Onlardan önce de başkaları kendilerini çözülmesi imkansız bu gizeme adamışlardı.

Bu işte aslında onun da suçu vardı. Onun, yani henüz "Peder" olmamış genç Phoenix'in ve diğer arkadaşlarının... Victor Volcano'yu Kaplumbağa Parkı'ndaki deliğe sarkıttıkları günü dün gibi hatırlıyordu. Oğlan o delikten baştan aşağı simsiyah halde çıkmış ve "Kara Volkan" adını almaya hak kazanmıştı. Tünellerin dibindeki eski vagonu buldukları anı düşündü. Ve mozolenin ana girişini...

Bir de mağaradaki o gemi vardı.

Başta nasıl kullanacaklarını bir türlü bilememişler, derken genç Oblivia Newton, bugün tarihin en bilinen silahını kullanarak olaya el koymuştu: Yalanı.

Peder Phoenix peçeteyle ağzını sildi. Kirli tabağı lavaboya bıraktı ve salona geçti. Geçmişine dair anılar, beyaz dantelli bir örtünün üzerindeki gümüş çerçevelerin içine hapsedilmişti. Fotoğrafların beceriksizce ölümsüzleştirmeye çalıştığı, oysa çoktan göçüp gitmiş insanların yüzlerine teker teker baktı. "Birileri evin yeni sahiplerine bütün hikayeyi anlatmalı..." dedi peder yüksek sesle. "Ve tabii o iki çocuğa da."

Peder Phoenix, başkalarının bilmediği başka şeyler de biliyordu. Bunlar çıkartılan günahların gizliliği dolayısıyla kimseye söyleyemeyeceği şeylerdi ve her biri, yaşlı adamı derin düşüncelere sürüklüyordu.

Bir gün önce küçük Banner gelip Kilmore Koyu'nun mezarlığı ve Mooreların tabutlarıyla ilgili sorular sormuştu. Bugün Gwendaline Mainoff, Argo Villası'na kapı koleksiyonu yapan iki kişiyi çıkardığını itiraf etmişti. Bu iki bilgi, pederin her zaman yaptığı gibi Kaplumbağa Parkı'nda dolaşırken tesadüfen ortaya çıkardığı şeylere eklenirse, mesela mozoleden çıkan Rick'in haykırışı gibi, adamcağızın olacakları anlaması için çok da derin hesaplara girmesine gerek kalmıyordu.

Şurası apaçık ortadaydı ki, yakında büyük bir fırtına kopacaktı.

Evinin tek önemli mobilyası olan çalışma masasının en alttaki çekmecesini açmak için dizlerinin üzerine çöktü. Anılarını orada saklıyordu. İçi, Kilmore Koyu'na ait bütün gazete yazılarını ve fotoğrafları, ancak bir delinin gösterebileceği özenle kesip yapıştırdığı sayfalarla dolu bir albüm çıkardı. Hepsi dağıtım alanı sınırlı olan CornWhales gazetesinden derlenmişti. Gazetenin ismi, siyah bir balina resminin üzerine yerleştirilmiş gotik karakterlerle yazılmıştı. Baskı adedi bini geçmiyor ve yetmişli yıllarda güney kıyısındaki kasabalara dağıtılıyordu. Sonra bir grev nedeniyle kapanmıştı. Ancak gazetede birkaç yazısı çıkan Peder Phoenix yazmaya devam etmişti. Kendi kendini, bunun kasabanın tarihini, önemli olaylarını hatırlatmak ve elinden geldiğince eski fo-

toğrafları yaşatmak için yerine getirmesi gereken bir görev olduğuna ikna etmişti.

CornWhales'in çıkan son sayısında Argo Villası'ndan bahsediliyordu. Gazete, Britanya İmparatorluğu'nun değerli askeri ve Argo Villası'nın sahibi Mercury Malcolm Moore'un ölümünü haber veriyordu.

"Ayrıca palavracı ve son derece sevimsiz," diye ekledi Peder Phoenix yüreğinin derinliklerinden gelen bir sesle. Makalede kötü bir söz söylemek uygun kaçmayacağı için "Değerli" olarak yansıtılan adamın acımasız ve rahatsız edici ifadesi gelmişti aklına.

Peder Phoenix, başka makaleler ve fotoğrafların bulunduğu diğer sayfaları açtı. İşte 1973'ten kalma bir sayfa daha: tam ortasında Polaroid makineyle çekilmiş, şimdiyse iyiden iyiye solmuş bir fotoğrafta Argo Villası'nın dört anahtarı görülüyordu.

Peder sayfaları hızlıca çevirdi. Dört sene sonra 1977 yılı: Ulysses ve Penelope'nin düğünü. Bu ayrıca genç Phoenix'in görev aldığı ilk törendi de. O günden sadece bu fotoğraf kalmıştı. Sararmış ve solmuş tek bir fotoğraf. Arkalarındaysa üzeri beyaz bir ipekle örtülmüş Metis mağarası duruyordu.

Peder Phoenix fotoğrafı büyük bir sevgiyle okşadı. "Bu nasıl mümkün olabilir, Penelope?" diye sordu yüksek sesle. "Ve neden?"

Sonra aniden yükselen büyük bir öfke dalgasıyla sonraki senelere ait fotoğrafların durduğu bölüme geçti ve kendini Patricia Banner'ın yüzüne bakarken buldu.

Patricia, Rick'in annesi.

Fotoğraf kocasının cenazesinde çekilmişti. Duruşundaki zarafet fotoğrafı daha da ıstırap verici hale getiriyordu. Okyanusun üzerinde uçan martıların çığlıklarını saymazsak ne bir inleme, ne umutsuz bir haykırış göze çarpıyordu. Keder dalgaları Salton Uçurumu'nun kayalıklarına vuruyor, dağların arasından kaybolan güneş, bulutları kan kırmızısına boğuyordu. Gece karanlığı çöktüğünde Shamrock Tepeleri'nin zirveleri bir sonraki gün doğana dek meşalelerle aydınlatılmıştı. Kilmore Koyu'nun ve civardaki kasabaların tüm sakinleri Bannerların acısına ortak olmuştu. Hepsi beraber denizin bir araya getirdiği kocaman bir aileye dönüşmüşlerdi.

"Kahretsin..." diye mırıldandı Peder Phoenix birden ayağa fırlayarak. "Kahretsin," diye tekrar etti.

Fotoğrafı aldı ve elinin titremesine engel olmaya çalışarak ona bir kez daha baktı. Elleri gibi bacakları da titriyordu. Dizlerine kadar her yeri öyle bir zangırdıyordu ki yuvarlak masaya tutunmak zorunda kaldı.

Derin bir nefes aldı.

"Kahretsin," dedi üçüncü kez.

Kocasının cenazesine katılan Patricia Banner'ın boynunda üç kaplumbağalı bir anahtar asılıydı.

Bölüm (9)
- UĞULDAYAN LABORATUAR -

Uğuldayan Laboratuar kale şehrinin güney ucunda uçurumun hemen sırtında bulunuyordu. Güzellikten yoksun, baştan aşağı karanlıklara gömülmüş devasa bir binaydı. Bir sebepten ötürü öteki binalardan uzak bir köşeye inşa edilmişti. Bir tarafı uçurumun boşluğuna bakıyor, öteki tarafıysa delik deşik olmuş kaba bir araziye açılıyordu.

Delikleri gören Jason, "Dev köstebekler mi yoksa lağım çukurları mı?" diye sordu.

"Havai fişeklerle deney yaparken açılmış olmasınlar?" diye tahmin yürüttü Julia.

"Ah, tabii. Olabilir..."

Dagoberto eline bir avuç toprak aldı ve onu şüpheyle incelemeye koyuldu. Burnu uzaklardan gelen barut tozunun kokusunu almıştı. Sonunda, "Burada yürümek güvenli değil," dedi.

Parçalanmış toprağa açılan çitin hemen öte tarafında, Balthazar'ın demir parmaklıklı kapısının yanında gördükleri kordonun aynısından vardı. Bu seferki dört tane direğin üzerinden geçiyor ve yirmi metre ötedeki kulenin girişine ulaşıyordu. Aslına bakılırsa modern bir telefon kablosundan hiçbir farkı yoktu.

"Ben çalarım," dedi Jason ve kabloya asıldı.

Gecenin sessizliğinde uzaklarda çalan zillerin sesini duydular. Beklediler. Sonra bir kez daha çaldılar, ama kuleden cevap gelmiyordu.

"Belki uyuyorlardır..." diye fikir yürüttü Jason ve üçün-

cü kez zilin kordonunu aşağı çekti. "Belki de gitmişlerdir buradan." Oğlan kordonun ucunu aniden bıraktı ve kız kardeşine dönüp "Aklıma ne geldi biliyor musun?" dedi. "Spor ayakkabılı keşişi hatırlıyor musun? Ve yanındaki Çinli'yi... Hani manastırın merdivenlerinde gördüklerimiz..."

Julia onaylarcasına başını salladı.

Jason kuleyi işaret etti.

"Onlar olamazlar mı?"

"Yani?"

"Yani neden olmasın? Buralı olamayacak kadar tuhaflardı ve sonra..." Jason bakışlarını Dagoberto'ya çevirdi. "Onların bir laboratuardan bahsettiklerini duyduk. Ve burası da bir laboratuar, öyle değil mi?!"

"Bir dakika, bir dakika... Dediklerinizin tek bir kelimesini bile anlamadım!" diye bağırdı Dagoberto.

"Belki de Kara Volkan ve Zan-Zan'la çoktan karşılaştık da farkında değiliz, diyorum," diye açıkladı Jason.

Julia ellerini saçlarının arasına soktu. "Hay aksi! Ya buradan gittilerse?!"

"Peki ama nasıl oldu da onları tanıyamadınız?" diye sordu Dagoberto.

"Çok karanlıktı..." diye cevap verdi Julia.

"O sırada bir saksının arkasında amuda kalktığımdan söz etmiyorum bile," diyen Jason, yeniden karanlık ve boş görünen kuleyi işaret etti. "Eğer biz burada, onlar da öteki taraftalarsa karşılaşmamız imkansız."

"Çok aceleleri varmış gibiydi..." diye anımsadı Julia. "Sanki aniden yola çıkmaları gerekmişti. Bir de tuzaklardan

bahsettiler."

Jason biraz düşündükten sonra, "Balıkçıllar, cereyan ve tavşanlardan da," diye ekledi. Sonra süklüm püklüm bir vaziyette yere çöktü. "Onları kıl payıyla kaçırdık. Kara Volkan hemen burnumuzun dibindeydi ve biz ayağımıza gelen fırsatı teptik."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Ardından Dagoberto'nun, "Ama ben sözümü tuttum ve sizi buraya getirdim," diyen sesi duyuldu.

Julia hak verircesine başını salladı.

"Şimdi sözünüzü tutma sırası sizde," diye hatırlattı hırsız.

Jason yüzünü elleri arasına aldı ve gözlerini çukurlarla dolu boş araziye dikti. "Geri dönmelerini bekleyebiliriz," dedi.

"O kadar vaktimiz yok," diye hatırlattı kız kardeşi.

"Öyleyse içeri girmeyi deneyelim. Belki de yanılıyoruzdur ve o sadece çok derin bir uykuya dalmıştır. Olan biteni anlatırız. Evde değilse de, ona bir mesaj bırakırız."

Julia Dagoberto'ya baktı. Oğlan başını "Hayır" anlamında sallıyordu. "Siz tacirler kafayı tam anlamıyla yemişsiniz."

Julia kardeşini tutup yerden kaldırdı.

"Buraya kadar geldiğimize göre içeri bir göz atmamızda yarar var."

Jason çitin öteki tarafına bir adım attı.

Dagoberto, "Bakın, orada yürümek çocuk oyuncağı değil," diyerek oğlanı uyarmaya çalıştı ve çukurlarla dolu araziyi bir kez daha işaret etti.

Ayağı havada öylece kalakalan Jason geri çekildi.

Küçük kraterlerin oluşmasına neden olan patlamaların

nasıl meydana gediğini aklında canlandırmaya çalışarak bir kez daha araziyi inceledi. Havai fişekler gibi havaya uçmanın pek de iyi bir fikir olmayacağına karar verdi.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu hırsıza.

"En ufak bir fikrim bile yok. Ama inle de içeri girmeyi denemek istiyorsanız, sizi burada beklerim."

"Balıkçıllar, cereyan ve tavşanlar..." diye hatırladı Jason. "Tavşanlar çukur açar. Belki şimdi tavşan tuzağının karşısında bulunuyoruzdur, ha?"

Kız kardeşi kollarını iki yana açtı ve aşağı yukarı yürümeye başladı. "Ya balıkçıl tuzağındaysak? Balıkçıllar uçar, öyle değil mi? Ve böylece ayakları yere değmez."

"Uçmayı denemek istiyorsan, Julia," diye önerdi Jason, "duvarın öteki tarafındaki uçurumu kullanabilirsin."

"Ya da," dedi Julia kurnaz bir ifadeyle Jason'a gülümseyerek.

Az sonra Julia ikiz kardeşine dönmüş, "Hadisene kımılda biraz!" diye bağırıyordu. "O kadar zor değil!"

Jason cevap vermek yerine içini çekti. Kapı ziline uzanan kordonun geçtiği ilk direğin üzerine tırmanmaya çalışırken canı çıkmıştı. Bir kedi gibi elleri ve ayaklarıyla direğe yapışmış, kendini yukarı çekmeye çabalarken soğuk terler dökü-yordu.

"Çıkıntılara tutun. Böylece kendini daha kolay yukarı çekersin!" diye devam etti Julia. "Beden dersine girmedin mi sen?"

Çitin diğer yanında kalmış olan ve telin bir ucunu sıkıca tutan Dagoberto, olanları onaylamadığını belli etmek ister-

cesine başını sallıyordu.

Sonunda Jason direğin tepesine ulaştı. Oraya varır varmaz üstünde durduğu direği diğerine bağlayan telin ucunu tutmak için elini kaldırdı. "Beni taşıyacağından emin miyiz?" diye mırıldandı.

Bunu daha önce yapan Julia, "Elbette!" diyerek ona güven verdi. Usta hareketlerle ilk direğe tırmanıp kordona tutunarak sonraki direklere doğru kaymış ve böylece Uğuldayan Laboratuar'ın kapısına ulaşmıştı.

Jason bir de Dagoberto'ya dönüp, "Sen de sakın kordonu bırakma, olur mu?" diye uyardı küçük oğlanı. Ardından son bir gayretle kendini yukarı çekip, ayaklarını kordonun etrafında birbirine çapraz bağladı ve ellerinin yardımıyla ilerlemeye başladı. Yerden sadece bir iki metre yukarıdaydı. Düşüp havaya uçma fikri onu fazlasıyla korkutuyordu. "İçeri girmenin bundan başka yolu olmadığından eminiz, öyle değil mi?" diye sordu son bir kez daha.

"Amma konuştun!" diye azarladı kardeşini Julia. "Kımılda!"

Sonra da dönüp kulenin giriş kapısını incelemeye başladı. Bu da kalenin bütün kapıları gibi açıktı.

"Beni bekle!" diye seslendi henüz ikinci direğe varmış olan Jason. Bir şeyleri kız kardeşinden sonra keşfetme fikri hiç hoşuna gitmemişti.

Julia kapının öteki tarafına bir göz attı.

"Hey!" diye seslendi. "Evde kimse yok mu?" Sonra yeniden kardeşine dönüp, "Sadece küçücük bir oda ve bir merdiven var!" dedi.

"Harikulade," diye ofladı Jason ve sonuncu direğe doğru ilerlemeye başlamadan önce bir kez daha nefes aldı.

Yüz oflamanın ardından Jason giriş kapısının önünde onu bekleyen kız kardeşinin yanına ulaşmıştı. Dagoberto arazinin karşı tarafında hala ayakta duruyordu. Jason beklemesi için ona işaret verdi. "Beş dakikaya kadar dönmüş oluruz!"

Uğuldayan Laboratuar'ın içerisi zifiri karanlıktı.

Hafif bir lavanta kokusu, içeride bir kadının yaşadığını kanıtlamak istercesine kuleyi doldurmuştu. Jason ve Julia'nın adım attıkları oda bomboştu. Karşı tarafta, taştan dev bir merdiven kulenin üst katlarına doğru çıkıyordu. İçerdeki mobilyalar siyah tahtadan bir battaniye sandığı ve duvara asılmış, dibi kırmızı küllerle kaplı bir kandilden ibaretti. Yandaki odalardan birine açılan alçak bir kapıdan incecik ay ışığı sızıyordu.

İkizler Kara Volkan'a seslendiler. Cevap gelmeyince alçak kapıyı denemeye karar verdiler.

Yan odada, orasından burasından toz bezlerinin ve rengarenk kumaşların sarktığı kocaman bir makine duruyordu.

"Bu da hangi cehennemden çıktı şimdi?" diye sordu Jason.

Önlerinde duran her neyse, tahtadan ve metalden yapılmış acayip bir dinozor iskeletini andırıyordu. Ay ışığı pencerelerin renkli camlarından süzülüyor ve bu garip makineyi daha da akıldışı bir görüntüye büründürüyordu.

Julia, çevresinde bir süre dolaşıp düşündükten sonra, "Bu bir dokuma tezgahı," diye açıkladı.

"Dokuma tezgahı mı?"

"Şuradaki yün ipliklerini görüyor musun? Bak, işte şu kare şeklindeki tahtanın üzerinde birleşiyorlar, birbirlerine dolanarak örülüyor. Sonunda da ortaya bir kilim ya da kumaş çıkıyor. Özet olarak böyle çalışıyor, anladın mı?"

"Ne yalan söyleyeyim, anlamadım. Ama sana güveniyorum."

"Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim," diye devam etti Julia. "Ve bu kadar çetrefillisini..."

"Bu dokuma tezgahı da bir 'Dedalus ürünü' olmalı," diye dalga geçti Jason.

Julia başını sallayarak, "Hiç şaşırmam," diye onayladı kardeşini.

Dokuma tezgahının durduğu odanın açıldığı başka oda yoktu. Böylece ikiz kardeşler merdivenin bulunduğu odaya geri döndüler. İkinci bir kapı daha vardı ama onu göz ardı ederek, başlarını basamaklara çevirdiler. Merdiven üst kata açılan tahtadan bir kapağın altında sona eriyordu.

"Bir mesaj bırakacaksak," dedi Julia, "buraya bıraksak iyi olur."

"Kalemin var mı?"

"Hayır. Ama Ulysses Moore'un defteri yanımda. Onu..." Sonra başını salladı. "Bilmiyorum."

Jason ayağını merdivenin ilk basamağına dayadı.

"Tehlikeli olmayacak mı?" diye sordu kız kardeşi.

"Argo Villası'nın uçuruma oyulmuş basamaklarından daha tehlikeli olacağını zannetmiyorum," diye cevap verdi oğlan gülümseyerek. Ve o korkunç düşüşten kalma, hala taze

olan yaralarını göstermek için tişörtünü yukarı sıyırdı.

"Ya tuzaklar?"

Jason, "Dikkatli oluruz," diyerek kısa kesti ve öteki ayağını bir sonraki basamağa koydu.

Henüz bir şey olmamıştı.

Üçüncüye çıktı.

Ortalık hala sakindi.

İki kardeş büyük bir dikkatle onuncu basamağa kadar geldiler. Jason önden ilerliyor, Julia da karşılaşabilecekleri her türlü tehlikeye karşı tetikte, onu takip ediyordu.

Jason her seferinde aynı töreni tekrarlar olmuştu: Önce ayağını büyük bir dikkatle kaldırıyor, birkaç saniye öylece bekliyor, sonra ağırlığını basamağa veriyor ve çıkıyordu.

Tam ayağını on birinci basamağa koymuştu ki, bir şeyler hareket ediverdi.

Duvardan gelen ufak bir hava akımı merdivenin içine dolmuştu. Soğuktu. Bu kadar yavaş çıkıyor olmasalardı muhtemelen hiç hissetmeyecekleri kadar hafifti.

"Cereyan," dedi yüksek sesle.

Elini duvara yaklaştırdı ve dokunmadan üzerinde gezdirdi. Birkaç denemenin ardından hava akımının girdiği bir deliği fark etmişlerdi. Hemen on birinci basamağın üzerinde yer alan küçücük bir delik...

Jason, o anda yapılabilecek en doğru hareketin ne olacağını hızlıca düşünmeye başladı: Deliği eliyle tıkasa mıydı? Devam mı etselerdi? Yoksa diğer basamağa mı geçselerdi?

Her birinin doğurabileceği sonuçları tarttıktan sonra, sağ ayağını her zamankinden daha yükseğe kaldırdı ve "Böyle

yapmayı deneyelim," dedi.

Ayağını on ikinci basamağa uzattı, bastı ve kendini yukarı çekti.

Tahta gacırdadı. Ama başlarına bir şey gelmemişti.

"Tabii ya!" diye bir zafer çığlığı attı Jason. "İşte cereyan böyle atlatılır! Julia on birinci basamağı atlamalısın!"

Kız kardeşi hiç soru sormadı. On birinci basamağı atladı ve kardeşinin arkasından merdiveni tırmanmaya devam etti.

Karşılarına dört cereyan daha çıkacaktı.

Üst katta onları büyük ve boş bir oda bekliyordu. Şöminedeki kömürler henüz kor halindeydiler. Karşı duvara dayanmış hasır bir minderin ortası, az önce üzerine oturulduğunu haber verircesine içine göçmüştü. Duvarlardan birine büyük bir kilim asılmıştı. Başka bir tanesinin ortasındaki pencere; hem uçuruma, hem az önce üzerinden geçtikleri parçalanmış araziye, hem de kale şehrinin çatılarına bakıyordu.

Odaya giren Jason, "Bay Volkan?" diye seslendi.

Parmak uçlarında yavaşça yürüyordu. Neyse ki odada başka cereyan yoktu.

Kardeşinin birkaç adım arkasından ilerleyen Julia, "Burada birini bulabileceğimizi zannetmiyorum..." diye tahminde bulundu.

İhtiyatlı adımlar ve dikkatli gözlerle etrafı kolaçan ettiler. Oda terk edilmişti. Şöminenin karşısına yerleştirilmiş büyük bir masanın üzeri, yazı yazmak için kullanılan uzun bir karga tüyü ve siyah bir mürekkep şişesi haricinde boştu. Üzerinde iri kıyım bir adamın izi kalan hasır minderin dışında

odada başka mobilya bulunmuyordu. Yolun sonuna gelmişlerdi, ardını merak edecekleri başka kapı kalmamıştı.

Jason başını uzatıp şöminenin içini gözden geçirdi. Bu sırada Julia da pencerenin yanına gitmiş, biraz önce ardında oldukları çit duvarına bakıyordu. Dagoberto ortalıklarda görünmüyordu.

"Nereye gitmiş olabilir?" diye sordu ve kardeşini yanına çağırıp ona Keşiş Pervane'nin bahçesinde karşısına çıkan öteki hırsızı anlattı.

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, artık buradan çıkmamız gerektiği. Haydi mesajı bırakalım ve gidelim."

İki çocuk masanın yanına gittiler. Karga tüyünün ucu mürekkebi bolca toplayabilmesi için eğik şekilde yontulmuştu.

Jason kalemi eline alıp ışığa doğru kaldırdı. Bir süre inceledikten sonra kız kardeşine, "Sen bu şeyle yazmasını biliyor musun?" diye sordu.

"Deneyebilirim. Sonuçta okunabilir kelimeler yazmak konusunda senden daha becerikliyim."

"Çok şekersin," diye karşılık verdi Jason iğneleyici bir ses tonuyla. Aslında o bile bazen kendi el yazısını okuyamıyordu.

Julia beyaz bir kağıt bulma umuduyla cebinden Ulysses Moore'un defterini çıkarırken, oğlan da odanın içinde dönüp durmaya başlamıştı. Hasır minderin yanına geldi ve doğulu kumaşlarla yapılmış ağır battaniyeyi kaldırdı.

"Hiçbir şey yok," dedi battaniyeyi tekrar yerine bırakırken.

"Ne bekliyordun ki?" diyen Julia kardeşini azımsarcasına gülümsedi. Sonra mürekkep şişesinin ağzını açtı, kalemin ucunu içine batırdı ve yüksek sesle konuşmaya başladı: "Sevgili Bay Kara Volkan..."

Jason hemen araya girdi: "Çok resmi! Şuna ne dersin? 'Sevgili Kara, seni görmek için gelmiştik, ama yoktun.'"

Julia yazmaya başlamıştı. Tüy kalemin ucu, ardında siyah lekeler bırakarak, ileri geri hareket ediyordu.

"Nokta," dedi Jason. Bu sırada duvara asılı kilimin önünde durmuştu.

"Ne yazık ki," diye devam etti Julia, "Oblivia Newton da bizimle beraber geldi, ama muhafızlar onu yakaladılar."

"Manfred'le beraber," diye ekledi Jason.

Kilimin üzerine, zırhını çıkarıp tavşanlarla dolu bir tepeye sırtını vermiş uyuyan bir şövalyenin resmi dokunmuştu.

Julia, "Muhafızlar" kısmına kadar yazmıştı ki kalemi tekrar mürekkebe batırmak için durdu. "Kara'nın Manfred'i tanıdığını sanmıyorum. Bizim kim olduğumuzu bildiğinden de şüpheliyim. En iyisi şöyle diyelim: 'Bizim adımız Jason ve Julia. Ulysses Moore'un arkadaşlarıyız. Dolayısıyla senin de arkadaşın sayılırız.'"

"Biz ikiz kardeşleriz. Londra'daki evimizden Argo Villası'na taşındık ve anahtarlara ne yaptığınızı biliyoruz..." diye önerdi Jason. Sonra ağır kilimi ucundan tutup kaldırdı.

"Tamam," diyerek ona katıldığını belli eden Julia olabildiğince hızlı yazmaya başlamıştı. "Peki ya Rick? Ondan bahsetmeyecek miyiz?"

"Hayııır..." diye cevap verdi Jason.

İçeri bakmak için başını kilimin arkasına sokmuştu.

"Hey!"

Julia korkuyla yerinden sıçradı. "Senin yüzünden kağıdı lekeledim!"

"Şuraya bir baksana!"

"Ne var?"

"Burada gizli bir kasa var!" diye bağırdı Jason. Kilimin arkasında derin bir girinti vardı. "Aslına bakarsan bir kasa da değil; bu gizli bir niş."

Elini sabırsızca oyuğun içine soktu ve parmağının ucu bir baştan öbür başa uzanan bir kordona değdi. "Bir kordon!" dedi Jason.

"Kordon olduğunu nereden anladın?"

"Anladım işte. Kilimin arkasındaki duvarda bir oyuk var ve oyuğun içinde de bir kordon."

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Julia. Aynı anda içinden bir ses tehlikenin yaklaştığını fısıldamaya başlamıştı. "Tuzak olmasın sakın?"

Ay ışığının aydınlattığı odanın içindeki bütün şekiller kararmış, Julia güçlü bir projektör gibi tüm dikkatini kilimin üzerine odaklamıştı. Zırhını çıkarmış uzun sakallı bir adam, hemen yanında bir at, yemyeşil çimenlerin uzandığı bir tepenin üzerinde bir sürü.

"Tavşan," diye mırıldandı Julia. Toprağın altında tavşanların yaşadığı galeriler de kilime resmedilmişti.

Jason yavaşça nişin içindeki kordonu çekti. Ve boğuk bir "Puff!" sesi duydu.

"Eee?" diye sordu Jason yüksek sesle.

İlk "Puff!" sesini bir ikincisi izledi. Ama bu kez daha şiddetli ve gürültülüydü. Ardından şömineye atılmış kozalakların sesini andıran bir üçüncüsü patladı.

Pencerenin öteki tarafında ışık şelaleleri akıyordu. Turuncu bir havai fişek gökyüzünde bir kral tacı şeklini alarak patlamış ve yere düşmüştü.

"Oh hayır," diye bağırdı Julia ve dışarı bakmak için pencereye koştu.

Jason kordonu bırakmıştı. "Bu adeta şeye benziyor..."

Dördüncü bir patlama daha duyuldu. Bu seferki oldukça parlaktı. Beyaz ve simli bir havai fişek, önce devasa bir salkım söğüde dönüşmüş, ardından dallarından yeryüzüne akan yıldızlarla kaybolup gitmişti.

"Havai fişekler..." dedi Jason.

İki kardeş pencerenin pervazına abanmışlar ne yapmaları gerektiğine karar veremeden dışarıda olanları seyrediyorlardı. Uğuldayan Laboratuar baştan aşağı havai fişeklerin şölen ateşleriyle çevrelenmişti.

Birkaç dakika sonra dışarıdan askerlerin birbirine çarpan zırhlarının ve kumandanlarının sesi yükseldi: "Yakalayın! Çabuk! Kaçmalarına sakın izin vermeyin!"

Bölüm (10)
- TAŞ ODA -

Bay Covenant küvetteki sıcak suyun içine çenesine kadar gömülmüştü. Başını arkaya yatırmış ve gözlerini banyonun tavanına dikmişti. Duvarın yer yer şişen sıvası garip şekilli gölgeler oluşturuyor, her biri çözülmeyi bekleyen eski bir kaligrafinin harfleri gibi görünüyordu. Adam bir süredir böyle dalgın dalgın tavanı seyrediyordu. Ayak parmaklarının keyiften karıncalandığını hissetti.

Denize açıldıklarında öyle üşümüştü, o balinanın fışkırttığı su öyle kötü kokuyordu ki, şu anda sıcacık, mis kokulu bir banyo, cennetten dökülen sular kadar harika hissettirmişti. Banyonun huzur verici sessizliğiyse meleklerin şarkıları kadar dinlendiriciydi.

Bay Covenant kıyafetlerini merdivenlerde çıkarmış ve karısına onları bir daha görmek istemediğini söylemişti. Üzerlerine sinen balık kokusuyla en güçlü çamaşır suyu bile baş edemezdi.

Kendini küvetin içinde bulması birkaç saniyesini almıştı sadece. Sıcacık su...

Gözlerini kapadı ve başına gelen abuk sabuk anlamsız olayları bir bir düşündü: Kilmore Koyu'nun tek asfalt yolu delik deşik edilmişti, yolun ortasına bir ağaç devrilmişti, kitabevinin sahibesi denize açılmaları konusunda ısrar etmiş, mimar Homer'le beraber var güçleriyle kürek çekmişler, bir balina görmüşler ve deniz feneri bekçisinin cesediyle karşılaşmışlardı. Ve sonuç olarak...

Gözlerini yeniden açtı. Biri kapıyı çalıyordu.

"İyi misin?" diye sordu karısı.

"Küvetteyim."

Banyonun kapısı yavaş yavaş aralanırken Bay Covenant kapıyı kilitlemediği için fena halde pişman oldu. İçeri Bayan Covenant girdi. Saçlarını lüleler halinde aslan başı taramıştı.

"Harika görünüyorsun..." diyerek bir kumar oynadı Bay Covenant. Bu iltifat ya karısının mutlu olup dışarı çıkmasını sağlayacak ya da dertleşmek için bunu fırsat bilip konuşmaya başlamasına neden olacaktı.

Kadın gözlerini banyoda gezdirdi. Yüzünde önemli bir şeyleri itiraf etmek üzere olanların taşıdığı o sıkıntılı ifade vardı. "Dikkatini çeken bir şey oldu mu?" diye sordu.

Bay Covenant bakışlarını karısına odakladı. İçinden bir ses onun, kadınlara özgü sezgileriyle, evde tuhaf bir şeyler döndüğünü hissettiğini söylüyordu. Uğursuz bir şeyler...

"Röfle mi yaptırdın?"

"Röfle değil çocuklar, onları gördün mü?"

"Hayır. Neden?"

"Aşağıda yoklar. Odalarında da değiller."

Kocası küvetin içinde bir ayağını hareket ettirdi.

"Bitirdin mi?" diye sordu karısı. Bu hareketten adamın anlamasını istediğinden fazlasını çıkarmıştı.

"Ne yalan söyleyeyim, birkaç dakika daha kalsam hiç fena olmayacak. Yeterince rahatlayamadım daha."

"Kuleye bile baktım," diye devam etti kadın. Endişesi yüzünden okunuyordu. "Orada da kimse yok. Garip bir şekilde dağılmıştı, ama boştu. Ve içimden bir ses birilerinin kütüphaneye girdiğini söylüyor."

"Birileri dediğin kimler?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, bu sadece bir his."

"Belki şu kızıl saçlı arkadaşlarıdır?"

"Rick."

"Evet Rick. Bana kalırsa fazla kuruntu yapıyorsun. Eminim şimdi arkadaşlarını geçirmek için dışarı çıkmışlardır. Bahçededirler."

Karısı düşünceli bir ifadeyle üst dudağını ısırdı. Bu sırada gözlerini sağ tarafında, yerde belirsiz bir noktaya dikmişti. Bayan Covenant ne zaman bir şeylerden kuşkulansa böyle yapardı.

"Kafanı karıştıran ne?"

"Tuhaf bir ses duyuyorum," diyen Bayan Covenant sonunda ağzındaki baklayı çıkardı: "Bir tür şey olabilir... cereyan."

"Cereyan demek."

"Onun gibi bir şey."

"Belki de çocuklar bir yere saklanmış sana oyun oynuyorlardır."

"Akşam yemeği vaktinde mi?"

"Ya da tavan arasına çıkmışlardır."

"Onlara seslendim." Bayan Covenant küvetten uzaklaştı. Banyo kapısına uzandı, açtı ve gözlerini kocasına çevirdi. "Keşke sen de..."

Bay Covenant, "Merak etme. Hemen geliyorum, beraber ararız," diyerek karısını rahatlattı.

Banyo kapısı kapandığında gözlerini yeniden tavana dikti. "Rahatlamak buraya kadarmış."

Terliklerini ayaklarına geçirdi ve yeşil elma rengindeki

kapüşonlu bornozunu giyip banyodan çıktı.

"Haklıymış," dedi kendi kendine.

Dışarı çıktığında merdivenlerden esen buz gibi bir rüzgar bacaklarını yalayıp titremesine neden olmuştu. Rüzgar kuledeki aynalı kapının arkasından fısıldaya fısıldaya içeri doluyordu.

Odadaki pencerelerden birinin ardına kadar açık olduğunu fark ettiğinde, "İşte gizemli cereyanımızın nedeni bulundu!" diye bağırdı Bay Covenant.

Kapatmak için pencereye yöneldi. Derken olduğu yerde öylece kalakaldı. Manzaranın güzelliğiyle büyülenmişti. Akşamın gelişiyle gökyüzü kapkara bulutlardan bir mantoya sarınmış, daha uzaklardaki altın rengi bulutlar dantel gibi çevresine dikilmişti. Kasvetli denizin beyaz köpüklü dalgaları, kendilerini var güçleriyle kumsala vuruyordu. Kilmore Koyu'nun koynuna sokulmuş kutu gibi evler badem ezmesinden yapılmış şekerleri andırıyordu.

Yüzünde bir gülümsemeyle pencereyi kapadı. Bu sırada Nestor'un kulübesinde yanan ışıkları fark etti. Bahçıvanın evinde küçük bir topluluk göze çarpıyordu. Bir aşağı bir yukarı yürüyüp durmalarından hararetli bir şeyler konuştukları anlaşılıyordu. Derken kulübeyi arşınlayanlardan biri dikkatini çekti. Bu Rick'in ta kendisiydi.

"Sizi buldum..." dedi Bay Covenant, keşfinden memnun bir ifadeyle. "Zavallı yaşlı Nestor'un başını ağrıtıyordunuz demek."

İkizlerin babası odadan çıkıp aynalı kapıyı ardından kapattı. Yansımasındaki elma yeşili bornozuyla, terlikleriyle

pek de öyle evin reisi gibi durmuyordu. Merdivenin yarısına gelince tırabzana oturup aşağı kaymayı bile düşünmüştü.

Ancak evin önceki sahiplerinin tablolarından sert bakışlarla kendisini süzdüğünü görünce, "Peki peki, uslu duracağım," dedi. Kendine çekidüzen verdi ve saygın bir ifadeyle burnunu havaya kaldırıp geri kalan basamakları yavaş yavaş inmeye koyuldu. Kendi portresini çizecek bir ressamı nereden bulabilirdi acaba? "Karım ve çocuklarımla beraber," diye düşündü. Aklına gelen bu fikir onu bayağı gururlandırmıştı.

Alt kata indiğinde karısına seslendi. Başını uzatıp sol tarafta kalan hole baktı, kimseyi göremedi. Beyaz divanlar, ellerinde ağ tutan balıkçı kadın heykeli, avluya bakan camlı, büyük kapılar... Bir kez daha seslendi.

Sonra mutfağa yöneldi.

İki kanatlı ahşap kapıyı geçti, üzerinde telefon olan küçük masanın yanına vardı ve hiç durmadan devam etti. Kulağına yerinden oynatılan bir masanın gıcırtısı geldi. Etrafa bakındı.

"Şimdi de saklambaç mı oynuyoruz?" diye sordu. Kemerin altından geçip terliklerini taş odaya girdi.

Kimsecikler yoktu.

Kendi etrafında döndü. Bu uğursuz sessizliğin nedenini anlamaya çalıştı. Fakat aynı anda etrafını papatya kokulu, yeşile çalan bir bulut sarmaladı. Afalladığı için tepki vermekte geç kalan Bay Covenant geriye bir adım atmaya çalıştı, ama elma yeşili pofuduk bornozu ona ihanet etmişti.

Ayakları bornoza dolanan adam iki seksen yere kapaklandı.

Hemen önünde keşiş kıyafeti giymiş bir adam duruyor-

du. Simya şişesinin ağzını kapattı ve kuşkulu gözlerle Bay Covenant'ın uykuya dalan bedenini inceledi. "Belki bu seferkine uyku hapı vermeye gerek kalmaz, ne dersin?"

Omuzlarının ardında mavi ipekler içindeki Çinli asistanı dolabın gölgesinden dışarı çıktı. Onun ayaklarının dibinde de Bayan Covenant'ın uykuya dalmış bedeni yatıyordu.

"Bu ikisini ne yapacağız?" diye sordu kadın.

Öteki bir cevap bulma umuduyla gözlerini odada gezdirdi. Sonra az önce geçtikleri Zaman Kapısının siyah ve tırmık izleriyle kaplı yüzeyine eğildi: "Açıkçası ne diyeceğimi bilmiyorum Zan-Zan. Son gördüğümden beri burada bir şeyler oldukça değişmiş. Şu kapının nasıl harap olduğuna baksana..."

Adam basamakları indi ve Bay Covenant'ın yüzünü dikkatlice inceledi. Onu sırtına alıp götürmeden önce, "Bu, Kilmore Koyu'ndan değil," dedi.

Bayan Banner saatine baktı; dokuzu geçmişti. Rick hala dönmemişti. Akşam yemeği çoktan buz gibi olmuştu. Oğlunu bekleyen kadıncağız tabağına bir kez bile dokunmamıştı. Tombul Tatlıcı pastanesinden alınan meyveli şekerlerin olduğu kutu, kapağı açık halde sofranın ortasında duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu kadın yüksek sesle, sanki soruyu dile getirmek cevabını bulmasını sağlayacakmış gibi... Öğlenden beri kafasını meşgul eden düşüncelere belki bininci kez yeniden daldı. Endişe verici, huzur kaçırıcı, anlaşılması zor düşüncelerdi bunlar. Patricia Banner bir şeyler olduğunu hissediyordu. Bunlar kötü şeyler olmayabilirdi, ama daha

sıradan şeylerin önemini kaybetmesini ve unutulmasını sağlayacak kadar güçlülerdi. "Mesela akşam yemeğine zamanında gelmek gibi şeylerin... O geceden önceye dek Rick, tıpkı babası gibi, dakik olmuştu. Yemeğe aynı saatte oturmak ve sofradan hep aynı saatte kalkmak hoşuna giderdi.

Şimdiyse saat dokuzu geçmişti ve telefon açıp geç geleceğini haber bile vermemişti.

Bayan Banner aslında endişeli değildi. Rick'in şu anda Argo Villası'nda olduğuna bahse girerdi. Ama haber vermediği için oğlunu affetmeyi bir türlü başaramıyordu. Annesini kendinden neden bu kadar uzak tutuyordu ki? Yaşadıklarını onla paylaşsa ne olurdu? Eskiden olsa her şeyini anlatırdı. Oysa şimdi Rick bir anda kendi içine çekilmişti. Kadıncağız, sahip olduklarının bir hortum tarafından izinsizce alınıp uzak bir yerlere savrulduğunu hissediyordu. Tüm bunlar, şaşırtıcı bir hızla, son birkaç gün içinde gerçekleşmişti. Rick, geçen sene geçirmesi gereken değişimden fazlasını – o sırada kadın da, masayı artık üç kişilik değil, iki kişilik hazırlamaya alışmaya çabalamıştı - sanki acelesi varmış gibi tek bir hafta sonu içinde tamamlamıştı.

Patricia olanlara başka bir açıdan bakmaya çalıştı: Rick sonunda içindeki duvarları yıkmış olabilirdi. Yetişkin bir erkek gibi eve gelip gitmeye başlamıştı. Arkadaşlarından bahsediyordu. Kilmore Koyu onun için artık alelade bir yer değildi. Sanki babasının kaybının ardından içine daldığı derin uykudan yeni uyanmıştı. Kuşkusuz bu olumlu bir gelişmeydi.

Ama annesini unutması... Hayır! Bu kabul edilemezdi.

Böylece bir karar verdi. Mutfaktan çıktı ve koridora gir-

di. Gözlüklerini taktı, kırmızı ciltli telefon defterini karıştırmaya başladı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Anneler hissederdi. Bu hissin ne anlama geldiğini ve sebebini bilmese de, etkisini ve gücünü tanıyordu. Oğlunun neden böyle davrandığı çok açıktı. Bu bir gönül meselesiydi.

Argo Villası'nın numarasını çevirdi.

Hat meşguldü.

Ahizeyi indirdi. Sonra tekrar kaldırıp bir kere daha denedi.

Hala meşguldü.

Bayan Banner dişlerini öyle bir sıktı ki, elmacık kemikleri zonkladı. Ne yapması gerekiyordu? Rick'in hala yukarda, Londra'dan gelen yeni arkadaşlarıyla oynadığından kuşkusu yoktu. İkizlerle beraber gelen şu uygarlık rüzgarından gereğinden fazla etkilenmişti doğrusu. Oğlunun uzaktaki metropollerden böylesine etkilenmiş olduğunu düşünmek bile, kadının hızla mutfağa dönüp Tombul Tatlıcı şekerlemelerinin başına oturmasına yetmişti.

Birini ağzına attı. Sonra içinde yanan acıyı şekerle eritircesine bir tanesini daha yedi.

Yapacak ne kalmıştı? Biraz daha mı bekleseydi?

Üçüncü bir şekerlemeyi daha kaşla göz arasında yutuverdi.

Ve bekledi.

Saat on olmuştu.

Rick hala dönmemişti. Argo Villası'nın telefonu sürekli meşguldü. Üstüne üstlük şekerlemeler de bitmişti. Rick'in son zamanlarda gittiğini söylediği yerleri bir bir düşündü ve işe Bayan Biggles'ı aramakla başladı. Belki yaşlı kadın Rick'i

evinin önünden geçerken görmüş olabilirdi.

Bayan Biggles miyavlama seslerinin arasından cevap verdi. Sesi yarı uykulu geliyordu. Hayır, Rick'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Acaba sen Sezar'ı görmüş olabilir misin?" diye sordu. "Gene bir sokak lambasının üzerine çıkmış inemiyor olmalı, zavallıcık!"

Patricia kediyi görmemişti.

Sırada deniz fenerindeki Leonard Minaxo vardı. Ama numarayı çevirirken içi korkuyla titredi. Öğle yemeğinde Rick kendisine Leonard Minaxo hakkında neler bildiğini sormuştu. O ise cevap olarak adamın utangaç biri olduğunu, bu yüzden deniz fenerinde yaşadığını söylemişti. Tek gözünü denizde kaybettiğini ve babasının iyi bir dostu olduğunu da anlatmıştı. Sonra ona, bunu neden bilmek istediğini sormuş ve Rick de omuzlarını sallayıp, "Hiç, sadece merak ettim," gibi bir cevap vermişti.

Patricia bu cevabı daha önce de duymuştu. Kocası kendisini endişelendiren konular hakkında konuşmak istemediğinde, mesela oksijen tüplerini yüklenip körfezden açıldığı zamanlarda böyle söylerdi.

Ne yapıyorsa, büyük olasılıkla Leonard Minaxo'yla beraber yapıyordu.

Patricia ahizeyi kulağına götürdü ve bekledi. Çalıyordu.

Ama cevap veren yoktu.

Arayabileceği kimse kalmamıştı. Belki döner umuduyla Rick'e bir not bıraktı. Holdeki dolaptan ceketini aldı ve evden çıktı. Apartmanın ışığını yakmadı. Tuzların kemirdiği

beyaz duvarların üzerinde elekten geçirilmiş gibi duran koyu renkli lekeler göze çarpıyordu.

Kadın ardından ne kapıyı kapattı, ne de etrafına baktı.

Dışarı çıkar çıkmaz hızlı adımlarla kasabanın tek meyhanesi Tuzlu Balık'a doğru yürümeye başladı. İçeri girip dosdoğru tezgaha yöneldi.

"Rick'i gördün mü?" diye sordu meyhane sahibine.

Adam "Hayır," anlamında başını salladıktan sonra içerdeki birkaç müşteriye dönüp, "Genç Banner'ı gören var mı?" diye seslendi.

Herkes dönüp birbirine baktı. Kimse görmemişti.

Sadece balıkçılardan biri, "Ben görmüş olabilirim," dedi. Söylediğine göre kumsalda bir sandaldan iniyordu.

"Ne zaman?" diye sordu Patricia. Aniden içini bir korku kaplamıştı.

"Öğlen saatlerinde."

"Yalnız mıydı?"

"Yok. Yanlış hatırlamıyorsam yanında iki çocuk daha vardı."

Patricia tekrar sokağa çıktı. Ağzı dili kurumuştu. "Yine bir sandal," diye düşündü. "Yine şu kahrolasıca deniz."

"Bana aynı şeyleri yeniden yaşayacağımı söylemeyin..." diye mırıldandı.

Balinaların Çağrısı kumsalındaki yıkık dökük küçük iskeleye kadar yürüdü. Tepede yükselen Argo Villası'nın ışıkları yanıyordu.

"Neden telefona cevap vermiyorlar?" diye sordu kadın kendi kendine.

İskelenin ucuna kadar yürüdü. Gökyüzü yıldızların bas-

kınına uğramıştı. Deniz çarşaf gibiydi. Fenerin ufukta vızıldayan ışığı, etrafı tarayarak döndü ve kumlara çekilmiş sandalı bir anlığına aydınlattı.

Onu görür görmez Patricia kafasını salladı. Birkaç sene önce yaşadığı felaketin anılarını kendinden uzaklaştırmak istiyordu. Ama öyle güçlüydüler ki, kapılmadan edemiyordu. Tıpkı geceyi geçirmek için sahile geldiği diğer seferlerdeki gibi, gücü bu sefer de yetersiz kalıyordu.

Aklına önce Leonard Minaxo geliyordu. İşte evinin merdivenlerinin önündeydi. Karanlıktı. Ellerini öyle bir ovuşturuyordu ki, neredeyse parmaklarını kıracaktı. Tek gözünü yere dikmişti.

"Çok üzgünüm Patricia," diye fısıldamıştı. "Kocanın başına kötü bir şey gelmiş olabilir."

Kadın onunla beraber doğruca buraya, Balinaların Çağrısı kumsalına koşmuştu. Kasabanın yarısı çoktan oraya varmış, kumların üzerinde toplanmıştı. O gece kumsal gümüşten bir yarımaya benziyordu. Onlarca meşaleyle balıkçıların gaz lambaları yüzlerce kol tarafından kucaklanmıştı.

Ortalarında kocasının sandalı duruyordu.

Sandalları.

Boştu.

"Onu Leonard bulmuş, denizde..." demişti birisi.

Ama kumsala geldiklerinde deniz feneri bekçisi arkada kalmış ya da kalabalığın içine saklanmıştı. Fenerin ışığı yanmıyordu.

Patricia kocasının küçük sandalına görmeyen gözlerle

bakmış, yanına yavaşça yaklaşmıştı. Ayaklarının altındaki kum buz gibiydi.

Kocasının kıyafetleri hala sandalın içinde duruyordu. Balık ağları da oradaydı, sualtı ekipmanı da. Bir de bezden dikilme ıslak küçük bir bohça vardı.

"Ne olmuş?" diye sormuştu etrafındakilere.

"Bilmiyoruz. İçi boştu."

"Denize açılıp arayacağız..." diye cevap vermişti balıkçılar. "Onu mutlaka bulacağız."

Birisi elini omzuna koymuştu.

Bu sırada Patricia bez bohçayı içinde ne olduğuna bile bakmadan koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Bohçanın içinde paslanmış bir anahtar duruyordu. Balık gibi avlanmıştı sanki. Başka da bir şey yoktu.

İçinden bir ses, kocasının, kuşku bırakmayacak bir kesinlikle öldüğünü haber veriyordu.

Deniz fenerinin ışığı bir kez daha kumsalı yalayarak geçtiğinde Patricia kendine geldi.

İskeleden inip kumlara bastı ve az önce gördüğü sandala doğru yürümeye başladı. Kumların üzerine çekilmiş sandal kocasınınkinden çok daha küçüktü. İçinden buram buram yosun kokusu yükselen, kürekli, basit bir sandaldı işte. Pruvasında tanıdık bir isim yazılıydı: Annabelle.

Bu yaşlı hanımefendi Moore'un adıydı. Sülalenin ilk üyesi olan Annabelle trajik bir şekilde ölmüştü.

Rick'in annesi başını çevirip nefret dolu gözlerle tepedeki Argo Villası'na ve ışıklı pencerelerine bir kez daha baktı.

Sonra artık bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi. Gidip oğlunu bulmalıydı.

Dosdoğru kayalığa çıkan bir keçi yolu biliyordu. Kumsalın ucunda başlıyor ve Argo Villası'nın avlusunda sona eriyordu.

O yolu tırmanmayalı yıllar yıllar olmuştu. Ama hala dün gibi hatırlıyordu.

Bir kez daha sandalın soğuk tahtalarını okşadı ve uzaklaştı. Az sonra kumsalın karanlığında gözden kaybolmuştu.

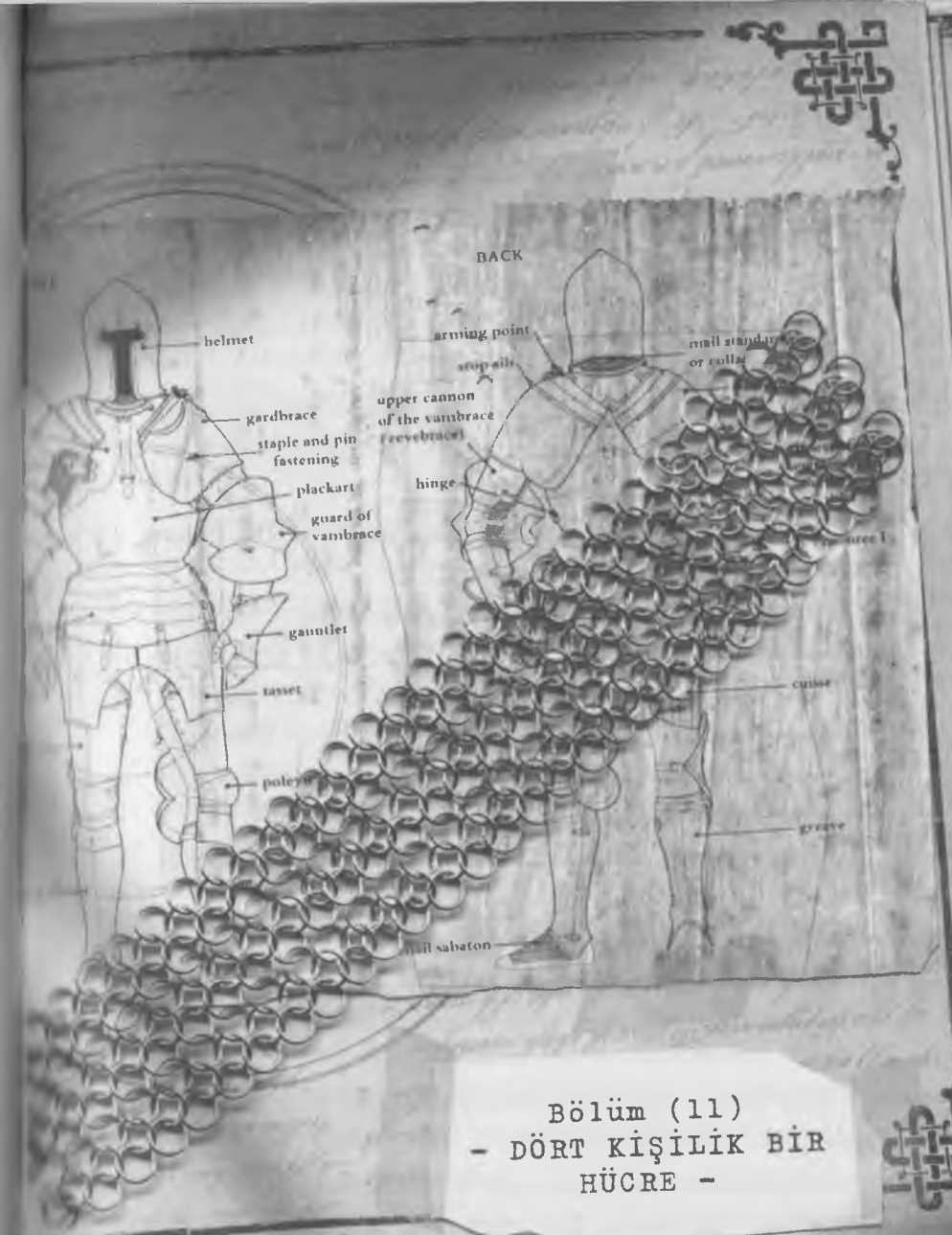

Bölüm (11)
- DÖRT KİŞİLİK BİR HÜCRE -

Askerlerin elinden kurtulmaya çabalayan Dagoberto haykırdı: "Bırakın beni! Bırakın beni! Ben hiçbir şey yapmadım!" Onun yüz metre kadar ötesinde Uğuldayan Laboratuar'ın dörtgen kulesinden fırlatılan rengarenk patlamalar etrafı aydınlatıyordu.

"Başka kim var, öt bakalım seni küçük serseri!" diye bağırdı asker. Sonra onu yakasından sımsıkı tutup hızla karşı duvara çarptı.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye itiraz etti hırsız. "Suçlu ben değilim!"

Başlarının üzerindeki gökyüzü binlerce renkte parıldarken adam, "Ah, değilsin demek? Öyleyse suçlu kim?" diye sordu. Bu sırada çocuğu tuttuğu gibi havaya kaldırmıştı.

Peder Gianni'nin öteki muhafızları Uğuldayan Laboratuar'ın önündeki delik deşik araziden yürümeye başladılar. Üstelik hiç biri havaya uçmuyordu.

Dagoberto bağırdıklarını duydu: "Dışarı çıkın! Tuzağa düştünüz! Kaçamazsınız!"

Sonra kendisini tutan asker onu hızla sarstı. Oğlan kulede olup bitenleri düşünecek halde değildi.

"İçerdeki kim öyleyse?" diye sordu adam yeniden. "Kaç kişisiniz?"

"Onlar hırsız değil! Onlar sadece iki tacir!" diye itiraf etti Dagoberto. "Biri oğlan, biri kız."

Asker onaylarcasına başını salladı. Sonra öteki muhafızlara döndü ve "İki kişiler! Biri erkek, biri kız! Çabuk, bulun onları!" dedi.

Dagoberto askerin kendisini sımsıkı kavrayan ellerini gevşettiğini fark etti ve erimiş peynir gibi yere doğru kaydı.

"Bırakın gideyim, lütfen..." diye feryat etti. Belki asker yumuşar diye de bir yandan ağlamaya başlamıştı. "Ben gerçek bir hırsız bile değilim."

"Sana inanmamızı mı bekliyorsun? Hem de böyle her tarafından ipler sarkarken? Sen Çatıların Tilkileri'ndensin, öyle değil mi?"

Aniden kopan bir gürültü askerin yüzünü başka tarafa çevirmesine neden oldu. Öteki askerlerden ikisi Uğuldayan Laboratuar'ın kapısını kırıp yere devirmişlerdi.

"Neden hep işe yaramazları benim emrime verirler!" diyerek içini çekti Dagoberto'yu tutan muhafız. "Açıktı! Bütün öteki kapılar gibi!" Bu saçmalığa anlam veremiyormuşçasına başını sağa sola salladı. Sonra sorgulamak için tekrar Dagoberto'ya döndü. "Sen benimle geleceksin, seni küçük yumurcak! Hey, yumurcak?"

Küçük hırsız sırra kadem basmıştı. Bir ip sesi ve onu izleyen bir kanca şıkırtısı askerin gözlerini yukarı kaldırmasına neden oldu. Adam yumruğunu sıktı ve karanlıklara karışan kulenin tepesine doğru bağırdı: "Hemen aşağı in dedim sana, eşek sıpası!" Karanlık gökyüzünde tilki kadar çevik hareket eden siyah bir figür ayırt edilebiliyordu. "Hemen aşağı in dedim, duyuyor musun? Yoksa seni o duvara çivilerim! Duydun mu beni, eşek sıpası?"

Cevap gelmedi.

"Seni bir elime geçirirsem," diye haykırdı asker. "Hayatının geri kalan günlerini hücrede geçireceksin, görürsün!"

Büyük dokuma tezgahının altına saklanan Jason ve Julia, ağızlarını açıp çığlık atmamak için kendilerini zor tutuyordu. Kalpleri de onlarla birlikte kaçmak istercesine, çılgına dönmüş bir çekiç gibi kaburgalarını dövüyordu.

Jason'ın yüzü en küçük bir hava akımıyla hareket eden yün ipliklerle kaplanmıştı. Julia ise bu kocaman dokuma tezgahına kumanda etmeye yarayan karmakarışık pedal mekanizmasının altına gizlenmişti. Bu odanın, saklanabilecekleri en iyi yer olduğuna karar vermişlerdi. Olur da yolları ayrılırsa nerede buluşacaklarını da konuşmuşlardı: Geldikleri manastırda.

Camları renkli pencerelerin ötesinde laboratuarı çevreleyen askerlerin öfkeli bağırışlarını duymuşlar ve hemen saklanmışlardı. Ardından kapının büyük bir gürültüyle devrilme sesi gelmişti.

Eğer korkudan yürekleri ağızlarına gelmemiş olsaydı manzara onları herhalde kahkahalarla güldürürdü. İrikıyım iki asker yerinden çıkmış kapıyı taşımaya çalışarak bir o yana, bir bu yana sendeliyordu.

Derken kalabalık ve gürültülü bir grup laboratuarın içine doluştu. Demir sesi gibi çınlayan adımlarla şöminenin olduğu odaya çıktılar. Geri kalanlarsa Uğuldayan Laboratuar'ın etrafını araştırıyorlardı. Jason ve Julia'nın kaçabilecek hiçbir yeri yoktu.

"Bu tarafa! Şu tarafa! Dur! Marş marş!" diye bağırıyorlardı. Birbirine çarpan zırh sesleri arasında mobilyalar yerlerinden kaldırılıyor, kırılıyor, yere devriliyordu.

İkizler girişin tam karşısındaki bu karanlık odaya hiçbirinin girmemesi gibi imkansız bir şey için dua ediyorlardı. Yakarışları henüz bitmemişti ki titrek bir meşale kapı eşiğini aydınlattı. Derken sinirleri geren tiz bir ses duyuldu: "Ubertino! Alcmaro! Şu odayı da kontrol edin!"

Hızlı adımlar ve yere vurulan kargı seslerinin ardından, "Emredersiniz! Hemen!" diye cevap verdi Ubertino ve Alcmaro.

Meşale el değiştirdi ve iki asker kumaşların altını aramaya başladılar. Sarı ışık yünlerin üzerinde, makinenin tahta kolları arasında, pedal mekanizmalarının ve birbirlerine örülmüş ipliklerin altında geziniyordu.

Gölgelerin arasına sinen Jason biri duyacak diye nefes bile alamıyordu. Dokuma tezgahının etrafında dolaşan acemi askerlerin karaltılarını inceledi. Attıkları kararsız adımlar, onların da şeytanın bile unuttuğu bu yerden korktuklarını gösteriyordu. Ama hareketlerinden korkularının ikinci kattan aldıkları emirler sayesinde geçtiğini anladı. Askerler şimdi de kargılarını örülmüş ipliklerin arasına sokmaya başlamışlardı. Silahların sivri uçları yavaş yavaş kumaşın narin pilileri arasına giriyor ve derin kesikler açıyordu. Adamlar nasırlı elleriyle dokuma tezgahının ahşap çerçevelerini kaldırıyor, ayaklarıyla içleri çıkrıklarla dolu hasır sepetleri deviriyorlardı. Sepetler odanın bir ucundan öteki ucuna gürültüyle yuvarlanırken iki çocuk oldukları yerde taş kesilmişlerdi.

Üstünkörü ilk aramayı tamamladıktan sonra Ubertino, "Bir şey buldun mu?" diye sordu.

Alcmaro çizmeleriyle yere saçılmış çıkrıkları tekmeledi ve

başını sağa sola salladı.

Tam o anda adamların elindeki kargılardan birinin ucu tıslayarak geldi ve Julia'nın suratını sıyırdı geçti. Sonra da kızın altına saklandığı pedalları çalıştıran iplerin yakınında durdu. Askerler meşaleleri yukarı kaldırıp yaklaştılar. Çirkin suratları ışığın altında ortaya çıkmıştı.

"Hırsızların iki kişi olduğunu söylediler," dedi Alcmaro.

"Nereden duymuşlar?"

"Üçüncüsünü dışarıda yakalamışlar."

"Dagoberto" diye düşündü Jason. Ama küçük çocuktan istese de nefret edemezdi. Gölgelerin altında hareket etmeden iki adamın yavaş yavaş uzaklaşmalarını bekledi. Onlarsa tam tersine dokuma tezgahına daha da çok yaklaşıyorlardı. Ve ortada hiçbir mantıklı neden yokken pedalları tutan iplerden birini kesmeye koyuldular. Makinenin bir tarafı Julia'nın ayağını bir milimetre sıyırarak gürültüyle yere çöktü.

Korkuya kapılan kız çığlığı bastı.

"İşte!" diye bağırdı Ubertino zaferle. "Hırsız burada!"

Bir yaygara koptu. Julia dokuma tezgahının altından kaçmaya çalıştı, ama yere çökmüş pedallar bütün yolları kapatmıştı. Asker kızı ayak bileğinden tuttu ve kuvvetle kendine çekti.

"Yakaladım!" diye bağırdı, kızcağızı dışarı sürüklerken.

"Jason!" diye bağırıyordu Julia. Kendisini kurtarması için ellerini kardeşine uzatıyordu.

Oğlan saklandığı yerden çıktı ve kızı tutmaya çalıştı, ama önünü yeterince göremeyip alnını "Küt!" diye dokuma tezgahının kenarına çarptı. Beyninde bir zonklama hissetti. Ay-

nı anda her yer bembeyaz oldu.

"Jason!" diye haykırıyordu Julia.

Oğlan yere devrildi. Ellerinin arasındaki kafası kilise çanları gibi çalmaya başlamıştı. Gözlerinin önündeki beyazlık grileşmeye başladı ve grilik yerini hızla kopkoyu, tüten bir karanlığa bıraktı. Etrafında bir kargaşa yaşandığını hissediyordu, gürültü gittikçe artıyordu. Kız kardeşinin çığlıklarını duydu ve kendisi de bir şeyler mırıldanmaya çalıştı: "Geliyorum kardeşim, bekle."

Ama hareket edebilmek için boşuna çabalıyordu. Başa çıkılmaz bir acıyla yerde kıvranıyor, tüm duyuları bulutlanıyordu.

"Seni yakaladık, küçük haşarı!" diye bağırdığını duydu bir askerin.

Sonra daha uzaklardan bir bağırış geldi: "Burada! Onu bulduk!"

Jason dizlerini karnına çekti. Anne karnındaki gibi duruyordu şimdi. Dakikalar geçerken bir elin gelip kendisini yerden kazıyacağını düşündü. Ama böyle bir şey olmadı.

Aksine, sesler ve çığlıklar gittikçe azaldı, askerlerin adımları uzaklaştı ve hemen ardından etrafı derin bir sessizlik kapladı.

Gözlerini açtığında yalnızdı. Ahşap dokuma tezgahının devasa cüssesinin altında yatıyordu. Jason etrafındaki şekilleri ayırt etmek için gözlerini hızla açıp kapattı. Odanın tek penceresinden süzülerek içeri giren ay ışığı, gecenin daha sona ermediğini gösteriyordu.

"Julia?" diye seslendi. Ama cevap olarak sadece kendi sesinin yankısı geldi.

Saklandığı yerden kayarak çıktı ve el yordamıyla dokuma tezgahının etrafını dolaştı. Kafası güm güm atıyordu. Başını sağa sola çevirmek bile beynine ani ve şiddetli sancıların saplanmasına neden oluyordu. Alnında, saçlarının hemen altında ceviz büyüklüğünde bir yumru davul gibi şişmişti.

Ayağa kalktı. Odanın zemini tahta çıkrıklar ve kumaş parçalarıyla kaplanmıştı. "Julia?"

Sonra sersem sepelek odadan çıktı. Kulenin girişine geldiğinde kapının menteşelerinden çıkarılmış olduğunu gördü. Merdivenin basamakları hasır minderlerle kaplanmıştı.

Jason gecenin serin ve temiz havasına adım attı. Çukurlarla kaplı arazi gene eskisi gibi terk edilmiş görünüyordu. Ciğerlerini doldurmak ve biraz sakinleşmek için derin derin nefes aldı.

Sonra, "Julia?" diye seslendi. Cevap beklemiyordu.

Neler olduğunu anlamak için yeniden alnına dokundu. Kendinden geçmişti ve askerler onu bulamamışlardı. Ama neden? Acaba ölmüş olabileceğini mi düşünmüşlerdi?

Teselli edilemez bir kederle kapı zilinin kordonunu tutan dört tane direğe ve arazinin karşı tarafındaki çit duvarına baktı. Bu kez ipe tutunarak karşı tarafa geçebileceğinden pek de emin değildi. Başaramayacaktı. Kendini yorgun hissetmeye başlamıştı.

Hem de çok yorgun.

Böyle düşünerek omuzlarını indirdi ve laboratuarın kapısının dibine sindi. Askerler kız kardeşini kaçırmış ve kim bi-

lir nereye götürmüşlerdi.

Yalnız kalmış olmanın çaresizliği üzerine çökmeye başlamıştı.

Ona akıllıca tavsiyeler verecek bir Rick ve aşırıya kaçan cesaretini dizginleyecek bir Julia yoktu. Hatta Nestor ya da Kilmore Koyu'nun herhangi bir sakini de yanında değildi. Herkes bir tarafa dağılmıştı.

Uçurumun kayalıklarına oyulmuş bu labirentin içinde ne yapacaktı, nereye gidecekti? Kimsesi yoktu. Arkadaşı, aleti, haritası, hatta bir nedeni bile yoktu. Olabilecek en yanlış yerdeki en yanlış insandı.

Sonra, arkasından gelen bir ses, onu daldığı derin düşüncelerden çekip çıkardı. Çok hafif bir hareket hissetmişti. Sanki bir şey ona doğru yaklaşıyordu.

Hızla yukarı baktı.

Ve aynı anda üzgün bir suratla yüz yüze geldi. Saçları aşağı sarkmıştı. Burnunun delikleri yukarı doğru kalkıktı. Ağzının, hiç gülmeyen ağzının, altüst olmuş bir ifadesi vardı.

"Selam," diyerek onu selamladı başaşağı duran çocuk.

Sonra kıvılcım saçarak aşağı düşen iplerin sesi arasında Dagoberto kendini yere bıraktı ve Jason'ın ayakları dibine yumuşak bir iniş yaptı.

"Nasılsın?"

Jason susuyordu.

"Kız kardeşine olanlar için üzgünüm."

Jason, muhafızlara içeride iki kişi olduğunu söyleyenin Dagoberto olduğunu, kendini bu şekilde kurtardığını düşünüyordu. Jason o sırada oğlanın suratına bir yumruk yapış-

tırmamak için kendini zor tutuyordu. Sonunda Dagoberto'yu sertçe itti ve oğlan karşı duvara çarptı. "Onlara içeride olduğumuzu sen söyledin, öyle değil mi?" diye bağırdı.

"Tabii ki," diye kabullendi hırsız. "Ancak bu şekilde kaçabilirdim."

"Korkak tavuk. Julia'yı ele geçirmelerinin tek suçlusu sensin!"

"Hiç de değil. Şehrin bütün havai fişeklerini ateşleyen ben değilim. Açıkçası kendinizi onlara gümüş tepside sundunuz.

"Onu nereye götürdüler?"

"Onları nereye götürdüler demek istiyorsun herhalde."

"Anlamadım."

"İki kişiydiler."

"Nasıl iki kişi olabilirler?"

Dagoberto Jason'a yaklaştı. "Laboratuarda biri daha varmış. Sizi izleyen bir hırsız daha."

"Bu imkansız," diye mırıldandı Jason. Ama sonra Julia'nın kendisine zeytinlikte karşılaştığını söylediği adam aklına geldi. Bunu Dagoberto'ya belli etmedi ama. Kimseye güvenmemesi gerektiğini artık öğrenmişti.

"Onu gördüm!" diye ısrar etti Dagoberto. "Kendi gözlerimle gördüm."

"Gözlerine inanabilirim," diye konuştu Jason, "ama sözlerine karnım tok. Ne de olsa bizi sattın, öyle değil mi? Belki de askerlerle bir anlaşma yapmışsındır ha? Deftere karşılık biz..."

"Öyleyse neden hala burada olduğunu sorabilir miyim?

Küçük hırsız ellerini açıp boş avuçlarını çaresizce Jason'a gösterdi. "Gördüğün gibi, işler benim için de öyle harika gidiyor sayılmaz."

Jason endişeli bir ifadeyle yüzünü ekşitti. "Defter Julia'daydı."

"Zaten işe yaramazdı, inan bana."

"Neden? Ona ne yapacaklar?"

"Bütün hırsızlara ne yapıyorlarsa onu. Hapishaneye götürecekler, orada onu sorguya çekecekler. Sonra da uzunca bir süre hücreye tıkacaklar. Bu sırada da ne yapmaları gerektiğine karar verecekler. Burada hangi kapıların kilitlendiğini merak ediyorsan söyleyeyim, hücreninkiler kilitlenir."

"Ama Julia hırsız değil!"

"İstersen bunu bir de onlara söyle," diyerek Jason'a sataştı Dagoberto. "Gece vakti şehrin sokaklarında izinsiz dolaşan herkes sorgusuz sualsiz hırsız kabul edilir. Bu Papaz Gianni'nin..."

Jason omuzlarını silkti. "Evet, evet, anladım. Papaz Gianni'nin emirleri... Lanet olsun ona!" Herkesçe bilinen inadı yerini öfkeye bırakmıştı. Hıncını çıkarmak için bir eliyle öteki elinin avucuna vurdu. "Gidip birileriyle konuşmam gerek. Kız kardeşimi bulmalıyım."

"İyi şanslar."

"Hapishane nerede?"

"Şu tarafta sanırım," diye cevap verdi Dagoberto. Kayanın içlerine doğru gözden kaybolan şatonun ufka doğru uzanmış çatılarını işaret ediyordu.

Jason alay edercesine başını salladı. Sen hiç endişelenme.

Ben onu tek başıma bulurum."

"Başka çaren yok. Kılavuzluğunu yapmam için bana teklif edebilceğin hiçbir şeyin kalmadı," diye karşılık verdi Dagoberto.

Birbirine giren geçitlerin ve binaların arasında yalnız başına ilerleme düşüncesi Jason'ı endişelendiriyordu. Yine de elinden geldiğince cesur gözükmeye çalışarak, "Herhalde önce Anıranahır'dan geçeceğim, sonra da Yüzlerce Tavuskuşu'na sapacağım, böylece şeye gelmiş olacağım..." dedi Ulysses Moore'un defterinden hafızasında kalan isimleri rasgele bir sıraya dizerek.

Dagoberto tuzağa düşmüştü: "Oraya nasıl varacağını gerçekten biliyor musun?"

"Çitin oradan önce sağa, sonra sola döneceğim. Merdivenden yukarı çıkacağım, sonra zeytin bahçesinden sola sapacağım. Bu noktada bir kez daha sola dönüp hızla açık galeriden geçeceğim. Ardından yanında iki aslan olan merdiveni inip çeşmeye varacağım," diye sıraladı sakince Jason. Buraya gelinceye kadar geçtikleri yolları iyi hatırlıyordu. Son olarak parmağını şakağına koydu ve gülümsedi: "Hepsi burada, anladın mı? Her şeyi muhteşem aklıma kaydettim! İşte bu yüzden defteri Julia taşıyordu. Onu bir kez okuduktan sonra bir daha kapağını açıp bakmama gerek kalmadı," diye uydurdu. "Yolları en ufak ayrıntılarına kadar biliyorum. Bütün yolları."

Dagoberto ona inanıp inanmamakta kararsız görünüyordu.

"Ebedi Gençlik Pınarı'nın yerini de çok iyi hatırlıyo-

rum…" diye fısıldadı Jason. Parmaklarını birbirlerini geçirip ellerini ters çevirerek eklemlerini çatırdattı. "Hatta diyorum ki, acaba Julia'yı kurtarmaya gitmeden önce pınarın başında soluklanıp bir bardak su içsem mi?"

"Atıyorsun," diye karşılık verdi Dagoberto.

Jason umursamaz bir ifadeyle küçük hırsıza el salladı ve uzaklaşmaya başladı. Ama içinden oğlanın oyununa gelmesi için dua ediyordu.

On adım attıktan sonra arkasını dönüp, "Belki de hepsini uydurmuşumdur," dedi. "Ama eğer öyle değilse… Ebedi Gençlik Pınarı'na giden yolu öğrenmek için tek şansını kaybetmiş olacaksın."

Ağzını tıkayan bezi çıkardıklarında Julia avazı çıktığı kadar bağırdı: "Bırakın beni! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Burası kayalara oyulmuş, alçak tavanlı bir bekçi bölmesiydi. İçerisi simsiyah, pis bir dumanla kaplıydı. İki asker ona üzerindekileri çıkarmasını ve çuvala benzer bir keşiş cüppesi giymesini emrediyordu. Cüppeyi eline alan Julia mide bulandırıcı bir kokusu olduğunu fark etti. Kendi elbiseleri ise Ulysses Moore'un defteriyle beraber sandıklardan birinin dibini boylamıştı. Sandığın kapağı güm diye kapandığında, zavallı kızcağız korkmuş ve soğuktan tir tir titreyerek buz gibi zemine basmamak için çıplak ayaklarından birini kaldırıp ötekini indirmeye başlamıştı.

Julia'yla işleri sona erdiğinde askerler aynı prosedürü onunla beraber yakaladıkları boynu bükük, zayıf ihtiyara da uyguladılar. Adamın yüzü pislik içindeydi, saçları sıfıra vu-

rulmuştu ve yuvarlak gözleri bir kara kurbağasının derisiyle aynı renkteydi.

Julia'nın aksine yaşlı adam tek kelime etmeden askerlerin emirlerine uydu. Sanki bu olanlar onun her gün yaşadığı türden alışılmış şeylerdi. Ancak kokuşmuş kıyafetleri sandıklara konulmak yerine doğrudan ocağın alevlerine atılmıştı.

"İşte bizim beceriksiz hırsızlarımız," diye güldü askerlerden biri ve onlara sırtını döndü.

Kurbağa derisi gözlü ihtiyar Julia'ya, "Çok üzgünüm..." dedi.

Ancak kızın sinirleri tepesindeydi. "Sen neler geveliyorsun öyle? Ben hırsız mırsız değilim! Uğuldayan Laboratuar'a sadece bir arkadaşımı aramak için girmiştim!"

"Hadi ya? Peki yanındaki kimdi?"

"Onu tanımıyorum!" diye bağırdı Julia, ihtiyarı işaret ederek.

Asker döndü ve ellerini beline koydu. Tıknaz, çekik gözlü bir adamdı. "Kokusuna bakılırsa Lağım Hırsızları'ndan birini yakaladık, doğru tahmin etmiş miyim?" diye sordu.

Zayıf ve yaşlı adam onaylarcasına başını salladı. Sonra yüzünü Julia'ya döndü ve "Ben Rigoberto'yum. Hatırlamadın mı?"

"Hani tanımıyordunuz birbirinizi?" diye bağırdı asker zafer dolu bir sesle.

"Ama bu doğru değil! Onu daha önce hiç görmedim!" Julia askere doğru iki hızlı adım attı. "Size yalvarıyorum, lütfen beni dinleyin. Ben Kara Volkan'ın arkadaşıyım... Ben... ben sadece ona bir mesaj bırakmak için evine girmiştim.

Onunla konuşmam gerekiyor. İsterseniz siz onu bulun, göreceksiniz her şeyi açıklayacak. Eğer onu buraya çağırabilirseniz..."

Asker kabaca bir tavırla kızdan uzaklaştı. "Kiminle ve neden arkadaş olduğun beni hiç ilgilendirmez."

"Ama büyük bir yanlış yapıyorsunuz, anlasanıza!"

Adam kılıcının bir kısmını kınından çıkardı. "Anlayacağım kadarını anladım zaten. Şimdi seni hücreye tıkıncaya kadar sesini keseceksin."

"Ama bu..."

Fakat daha sözünü bitiremeden kılıç adamın elinde dans edercesine hareket ederek burnunun dibine dayanmıştı bile. Pas ve çamur kokuyordu.

"Seni hücreye tıktıktan sonra da çıtını çıkardığını duymayacağım. Anladın mı?" diye ekledi tehditkar bir tavırla.

"Size yalvarıyorum..." diye yakardı Julia. Bir damla yaş yanaklarından aşağı süzüldü.

Asker hiçbir şey söylemeden kızı itip kakarak dışarı çıkardı, ardından da Rigoberto'ya yürümesi için bir tekme attı.

Nemli ve ancak burunlarının ucunu görmelerine yetecek kadar aydınlatılmış bir koridor boyunca yürümeye başladılar. Arkalarından gelen asker, onları içi sazanlarla dolu bir havuzun başına getirdi. Parşömen renkli pullarla kaplı balıklar, hareketsiz suyun içinde yavaş yavaş yüzüyorlardı. Üçü beraber havuzu geçtiler ve bir kapının önünde durdular. Askerin tek bir ıslığıyla hücrenin kapısı açıldı. Sonra adam kılıcının ucuyla Julia'yı ve ihtiyarı dürterek içeri itti.

"Size yalvarıyorum..." dedi son bir kez daha Julia. "Ayak-

larım üşüyor. Eğer bana bir çift ayakkabı verirseniz..."

Fakat asker, "Çok üşüyorsan yere basmazsın olur biter!" diyerek alay etti onunla. Sonra da kapıyı kızın yüzüne kapattı.

"Bana Balthazar'ı çağırın!" diye bağırdı Julia. "Balthazar! O beni almaya gelecektir!"

Bu sözlerin ardından, kapının öte tarafından giderek zayıflayan bir kahkaha yükseldi ve askerin adımları uzaklaştı. İyice kederlenen kız kapının iç tarafına sırtını dayadı ve Balthazar'ın ismini tekrarlamaya başladı.

Sonra sırtını kapıya sürterek yere çöktü ve dizlerini kollarının arasına aldı. Hücrenin zemini ıslak ve buz gibi soğuktu. Ekşi ve çürümüş bir kokusu olan hafif bir rüzgar dolduruyordu içerisini. Gene de hücrenin karanlığı kokudan daha ağır basıyordu.

Julia yere sürünen ayak sesleri duydu, ama başını kaldırıp bakmadı. Böyle yaptığı taktirde felaketini getiren şu kurbağa derisi gözlü tiksindirici Rigoberto'nun yeniden başına musallat olmasını engelleyeceğini düşünüyordu. Düştüğü durum o kadar berbattı ki, şu anda kimseyle uğraşacak hali yoktu. Hafif bir fısıltı duydu. Sonra tahtalar çatırdadı, bir zincirin demiri yere sürünerek yaklaştı ve bir kadın sesi karanlığı bıçak gibi kesti: "Seni kurtarmaya gelecek olan bu Balthazar da kim?"

Julia kulağına gelen bu sesle beyninden vurulmuşa dönmüştü. Bir an kalbinin duracağını zannetti. Hemen ayağa fırladı ve tuzdan bir heykel gibi hareket etmeden öylece bekledi. Bütün duyu organlarını sonuna kadar açmış, küçük

hücreyi kolaçan ediyordu. Gözleri artık karanlığa alışmıştı. Zincirlerle duvardaki boşluğun önüne takılmış mazgalın tahta parmaklıklarını ve kendisiyle beraber hücreye hapsedilmiş üç kişiyi kısa süre sonra seçmeyi başardı.

Bir tanesi küçük ve yuvarlak hatlarıyla Rigoberto olmalıydı. Onunla konuşan ikincisi bir kadındı ve yere atılmış kuru ottan tahta bir yatağa sere serpe uzanmıştı. Üçüncü kişi bir erkekti. Yavaş yavaş kendisine doğru gelip onu bir kolundan yakaladı.

"Şuna bak hele, kimleri görüyorum!" diyen kokuşmuş nefesi suratında hissetti. Bu Manfred'den başkası değildi. "Argo Villası'nın küçük hanımefendisi!"

"Hayır!" diye haykırdı Julia. Dehşet içinde adamın elinden kurtulmak için çırpınıyordu. "Bu imkansız! Beni dışarı çıkarın! Dışarı çıkmama izin verin!" diye bağırdı ve hücrenin kapısını yumruklarıyla dövmeye başladı.

Kuru ottan yapılmış yatağında doğrulan Oblivia Newton bir kahkaha patlattı: "Bırak kızı Manfred. Bırak kaçsın!"

Kilmore Cove's Caves

Bölüm (12)
- KILMORE KOYU'NDA
MUHTEŞEM BİR YAZ
TATİLİ -

Nestor'un kulübesine tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Sadece arada bir arka uçtaki divanda uyuklayan Fred Ayaktauyur'un zayıf horultuları duyuluyordu. Dışarıdan bakan biri, kulübeyi ayrıntılarla dolu bir Flaman yağlıboya tablosuna pekala benzetebilirdi. İki adam bir masanın karşı kenarlarına yerleşmişlerdi. Ortalarında gözleri öfkeden alevler saçan kızıl saçlı bir oğlan oturuyordu. Yüzü karman çorman olmuş Nestor belki bininci kez belediye binasındaki İhtiyar Baykuş'un bastığı hatalarla dolu mesajı okuyordu. Mesaj Peter Dedalus'tandı ve on yedinci yüzyılın Venedik'inden gönderilmişti. Oblivia Newton'u oyuna getirip İlk Anahtar'ı aramak için Kara Volkan'ı peşinden gönderdiğini ve böylece kadının Kilmore Koyu'ndan uzaklarda bir yerde hapsedilmesini sağladığını söylüyordu. Ama çocukların bu plandan haberleri yoktu. Julia ile Jason Kara'nın İlk Anahtar'a sahip olduğunu zannediyorlardı hala.

Masanın karşı tarafında oturan Leonard'ın saçları henüz kurumamıştı. Sarsılarak öksürüyor ve köpekbalığının parçaladığı gözünün üzerini kapatan siyah bandı durmaksızın düzeltip duruyordu. Masanın başında oturan Rick gözlerini rulo haline getirilmiş tablodan ayıramıyordu. Tabloda Argo Villası'nın sahibi Ulysses Moore'un resmi vardı. Ve adam şıp demiş Nestor'un burnundan düşmüştü.

Üçünün de ağzını bıçak açmıyordu. Sanki konuşmaya nereden başlayacaklarına henüz karar verememişlerdi. Aralarında en vurdumduymazları Fred Ayaktauyur'du.

Adamın uyuduğu divanın hemen yanında denize bakan

bir pencere vardı. Pencerenin önündeyse üç tane çekmecesi olan bir yazı masası duruyordu. Bir gaz lambası içeriyi aydınlatmıştı. Masanın üzerindeki yelkenli modeli göz alıcıydı. Altında da içi buruşturulup atılmış kağıtlarla dolu bir çöp sepeti, bir sandık, duvara dayanmış bir baltalı kargı ve yelkenli tabloları vardı. Oyuncak bir trenin raylarından arta kalanlar halının üzerinde duruyordu. Nestor'un kemikleri üşüyüp ağrımasın diye dizlerine örttüğü battaniye katlanıp yakınlardaki bir koltuğa konulmuştu. Onun yanında da içi karınca duasını andıran bir çeşit el yazısıyla doldurulmuş defterlerin saklı durduğu sandık vardı.

Pencereden bakıldığında bahçedeki büyük akça ağacın gecenin içinden derin derin çıtırdayan dalları görülüyordu. Argo Villası'nın çatısına doğru uzanan dallar evi usulca okşuyordu.

Penelope'nin tavan arası lambası artık yanmıyordu.

Rick tüm eşyalara bir bir baktı. Sonra yanında oturan iki adama döndü ve aklını kurcalayan soruyu sorup sessizliği bozdu: "Öyleyse İlk Anahtar, Kara Volkan'ın elinde değil mi?"

Nestor ve Leonard daldıkları düşüncelerden sıyrıldılar.

"Şimdiye kadar hiç kimse İlk Anahtar'ı bulamadı," diye cevap verdi bahçıvan.

"Artık size nasıl inanabilirim?" dedi Rick, tokat gibi bir sesle ve masanın üzerindeki tabloyu işaret etti. "Bütün bu zaman boyunca kendini bizden sakladın. Hepimize yalan söyledin."

Nestor gözlerini kaçırmadan oğlana baktı.

"Ulysses Moore senmişsin," dedi Rick suçlarcasına.

Nestor başını sallayarak, "Rick... ben..." diye kekeledi. "Bu çok uzun bir hikaye ve ben, şu anda..."

"İlk Anahtar kimde?" diye sordu Rick, sırf onu incitmek için sözünü keserek. Bu kez gözlerini Leonard Minaxo'ya dikmişti.

Tek gözlü dev de utanmış görünüyordu. "Bu geceye kadar Rick, bu soruna Nestor'un vereceği cevabı verirdim."

"Peki bu gece ne oldu?"

Leonard karşısında oturan ihtiyara baktı. "Yirmi yıllık bir araştırmanın ardından... sonunda gemiyi buldum."

"Hangi gemiyi?" diye sordu kızıl saçlı oğlan.

"Rick, lütfen..." diyerek araya girdi Nestor.

Rick avucunu masaya indirdi. Çıkan gürültüyle Fred Ayaktauyur uykusundan sıçrayarak uyandı. "Ah, hayır! 'Lütfen'lerinizi başkasına saklayın! Bana yutturduğunuz bütün hikayelerden sonra hem de! Düpedüz yalan söylüyorsunuz ve benden size inanmamı bekliyorsunuz! Yok Kilmore Koyu'nun şövalyeleriymiş... Hayal gücün ne kadar da kuvvetli Nestor! Peki ama ben neden seni hala bu isimle çağırıyorum?"

"Konuyu değiştiremez miyiz?"

"Tabii! Ama ne konuşacağımızı sen söyle. Nasılsa uydurmak konusunda sizinle asla boy ölçüşemem," diye bağırdı oğlan alay edercesine.

Rick bir elini tablonun üzerine koydu. Ulysses Moore, Nestor'un gençliğiydi. Önce tabloya baktı, sonra bahçıvana. Aynı kişi oldukları şüphe götürmezdi.

"Rick beni dinle..." diyerek araya girdi Leonard. "Biraz sakinleşmen gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta hepimiz aynı taraftayız. Ve bazı konuları sana açmamamızın tek nedeni, seni korumaktı."

Rick kapının ardında belirsiz bir noktayı işaret etti. "Siz bizi korumakla öyle meşguldünüz ki, Jason ve Julia, Oblivia ve yalakasıyla beraber Papaz Gianni'nin Bahçeleri'ne gittiler."

"Bunu önceden bilemezdik. Bir hata yaptık," diye karşılık verdi Leonard. "Kim hata yapmaz ki?"

"Boş konuşmayalım lütfen."

"İstediğin buysa lafı kısa keserim," diye açıkladı Leonard. Sesi iyice sertleşmişti. "Bu akşam Nestor'a ne anlatmaya geldiysem sana da onu söyleyeceğim."

"Ulysses Moore demek istedin herhalde?"

"Ben sadece İlk Anahtar'ı kimin bulduğunu söylemek istiyorum."

Deniz feneri bekçisi bir elini cebine daldırdı.

"Kim?" diye sordu Rick. Alt dudağı hafifçe seğiriyordu.

"Baban," diye cevap verdi Leonard Minaxo. Sonra da adamcağızın kolundan almış olduğu sualtı saatini masaya bıraktı.

"Benimle dalga geçme..." diye fısıldadı Rick. Ama görür görmez saati tanımıştı. Kalın mahfazası, kadranının üzerindeki baykuşu, onu yapan kişinin imzası olan P.D. harfleri... "Bana bunu yapma."

"Seninle dalga geçmiyorum Rick."

"B-b-bu basbayağı imkansız..." diye kekeledi Rick. Göz açıp kapayıncaya kadar geçmişte kalan babasını kaybetmiş ve korkmuş o çocuğa dönüşüvermişti.

"Bense gerçek olduğuna inanıyorum. Baban ve ben dosttuk. Birbirimizin en iyi dostu... Bunun ne demek olduğunu bildiğini düşünüyorum."

Rick başını onaylarcasına usulca salladı. Yanında oturan Nestor acı içinde ellerini ovuşturuyordu.

"İyi öyleyse," diye devam etti Leonard. "Dışarıda, denizin ortasında bir gemi batığı var. Denizin dibindeki kumların içinde kaybolmuş. Bulması öyle zor ki, tam yirmi yıldır onu arıyorum. Onlar..." Deniz feneri bekçisi Nestor'u işaret etti. "Onlar benim kafayı yediğimi düşünüyorlardı. Gemi batığının var olduğuna inanmıyorlardı. Bana kimse inanmadı, hiç kimse. Sadece baban yardım etti."

"Neden?" diye sordu Rick incecik bir sesle.

"O gemi benim için çok önemliydi. Raymond Moore'un karısının adını alarak ona Fiona demişlerdi. Raymond, Moore ailesinin en eski üyelerinden biriydi. Argo Villası'nı bulan, Kaplumbağa Parkı'nı yaratan ve şeylerin... gizemli şeylerin çoğunu ortaya çıkaran da oydu. Ama bunların neler olduğunu zaten biliyorsun. Birkaç yüzyıl önce kapıların ve anahtarların varlığını ortaya çıkarmıştı. Gerçeklerden Kaçmanın Yolları ya da adı onun benzeri olan bir yayımda, bu konuyla ilgili makalesi de çıkmıştı."

Rick bir kez daha başını salladı. "Biliyorum. Onu okudum. Kitabı Argo Villası'nın kütüphanesinde bulmuştuk."

"O makale bir hataydı. Ama Raymond ancak uzun yılla-

rın ardından, buluşunu gizlemeye yeltendiğinde bunun farkına vardı.

Birkaç yüzyıl önce Kilmore Koyu'na sadece denizden ulaşılıyordu. Raymond da burayı öyle bulmuştu, Fiona'nın güvertesinde denizden gelerek. Buraya gelmiş, kapıları keşfetmiş anahtarları bulmuş ve hepsinden de önemlisi bütün Zaman Kapılarını açan ve kapatan İlk Anahtar'ı ortaya çıkarmıştı. Bu anahtar Kilmore Koyu'nun dışındaki kapıları bile açabiliyordu..."

Rick'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Kilmore Koyu'nun dışında da Zaman Kapıları var mı?"

"Bunu kimse tam olarak bilmiyor Rick," diyerek araya girdi Nestor. Gözlerinde endişe vardı.

Leonard onaylarcasına başını salladı. "Hiçbirimiz şu ana kadar böyle bir şeyin olup olmadığını öğrenemedik."

"Kafam epeyce karıştı," dedi Rick. Önce birine sonra ötekine baktı.

"Birkaç dakika sabret. Birazdan anlayacaksın."

Leonard derin bir nefes aldı. Sonra konuşmasını sürdürdü: "Yıllar önce, baharın sonlarına doğru bir gün, kasabaya öğle saatlerinde gelmişlerdi..."

"Leonard..." diyerek sözünü kesti Nestor. Ama deniz feneri bekçisi onu susturdu.

"Fazla kalabalık değillerdi," diye devam etti. "Londra'dan gelmişlerdi. Kasaba halkıyla tek kelime laflamadan etmeden Argo Villası'na tırmandılar. Öğlen yemeğinin ardından onlardan biri, on bir yaşlarında bir oğlan, Kilmore Koyu'na in-

meye karar verdi. Kendince nedenleri vardı. Kasabayı keşfetmek istiyordu. Dün gibi hatırlıyorum, iskelenin ucunda oturmuş, gözlerimi, suyun altına gitmek bilmeyen oltamın ucundaki mantara dikmiştim. Tam o sırada bu çocuk arkadan bana yaklaştı ve 'Bu şekilde avlanmaya devam edersen asla balık tutamazsın,' dedi."

Nestor itiraz edercesine parmağını salladı. "Öyle söylememiştim."

"Oh, yanılıyorsun! Çok iyi hatırlıyorum. Neden çok iyi hatırlıyorum biliyor musun? Çünkü o gün ödümü patlatmıştın."

"Kendine gel. Neredeyse iki katımdım!"

"Yapma, sadece sekiz yaşındaydım. Ve küçükken üç yaşın ne kadar fark edeceğini bilirsin." Leonard masaya dayandı ve Rick'e doğru eğildi. "Londra'dan gelen bu çocuk, ne yapılması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Misinayı yukarı çekmemi söyledi, yemi kontrol etti, oltanın ucuna taktığım solucana baktı ve sorunun bununla ilgili olduğunu söyledi. Sonra da beni kendisiyle başka solucan aramaya gitmem için ikna etti. Solucan aramak için Kaplumbağa Parkı'na tırmandık ve bir avuç dolusu topladık. İki saat sonra taze solucanlarımızla kocaman bir balık yakalamıştık."

Nestor gülümsedi. "O kadar da büyük değildi."

"Emin ol dostum, sekiz yaşındaki bir çocuk için dev sayılırdı."

Rick yeniden Nestor'a baktı. "Peki sen nasıl oldu da solucanlar hakkında bilirkişi oluverdin? Londra'da balık tutulmaz ki."

Bahçıvan omuzlarını salladı. "Bir kitapta okumuştum. Ve işe yarayacağından da o kadar emin değildim."

"Ama yaradı," diye karşılık verdi Leonard. "Böylece ikimiz beraber düzenli olarak balığa çıkmaya başladık. Sonra o ailesiyle beraber Londra'ya döndü. Ama bir sonraki hafta geri geleceğini söyledi. Ayrıca yaz tatillerini de Argo Villası'nda geçirecekti. Ben de zamanla onu parka çağırmaya, öteki çocuklarla tanıştırmaya başladım. Hatta öğretmenimiz Bayan Stella'ya bir şaka bile yaptık."

"O benim de öğretmenim," dedi Rick.

Leonard gülümseyerek, "Bazı şeyler asla değişmez," diye cevap verdi. "Neyse, şaka da şuydu: Nestor kadıncağıza görünmeden sınıf fotoğrafına bir kaçak gibi girdi. Yıl 1958'di ve fotoğraf parkta çekilmişti. Bayan Stella allak bullak olmuş bir halde bizi sayıp duruyordu. Dünyanın en ciddi ve ihtiraslı fotoğrafçılarından biri olan Walter Gatz'ın bizi hizaya sokmaya çalışırkenki halini görmeliydin. Nasıl da gülmüştük. O gün Nestor'un daha sonra ortadan ikiye yırttığı o aptal fotoğrafla birlikte hepimiz bir daha ayrılmamacasına birbirimize bağlanmıştık. Ben, o ve sınıftan birkaç çocuk daha: O yaz hepimiz için Kara Volkan'a dönüşecek olan Victor Volkan, daha sonra St. Jacobs kilisesinin çanlarını çalmayı öğrenecek olan Phoenix, çift dikiş giden Clitennestra Biggles, hani daha sonraları bu kasabadan ayrılıp uzaklarda öğretmenlik yapan Cleopatra'nın kız kardeşi, bir de daha o günlerden doktor olacağı belli olan John Bowen... Tabii küçük Peter'ı da unutmayalım, kasabanın saat ustasının oğlu."

Rick yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı. Artık Ulysses

Moore ve arkadaşlarının nasıl oluyor da bu kadar uzun zamandır beraber olduklarını anlayabiliyordu. Demek çocukken kurulan arkadaşlıklar hayat boyu devam ediyordu. Ama saydıkları isimler arasında adını duymayı beklemedikleri de vardı. Tıpkı Peder Phoenix, Doktor Bowen ve Clitennestra Biggles gibi...

Leonard anlatmaya devam etti: Sonunda bir gün Nestor bizi Argo Villası'na götürdü. Onunla işte o zaman tanıştık..."

"Leonard..." diye fısıldadı yaşlı bahçıvan.

"Büyükbabası Mercury Malcolm Moore'la," diye devam etti Leonard. "Korkunç bir adamdı. Sert ve kötü yürekliydi. Anlaşılan dünyadaki bütün çocuklardan nefret ediyordu."

Rick işte buna inanırdı: Ulysses Moore'un büyükbabasının portresini merdivenin yanındaki duvara asılı tablolar arasında görmüştü. Bu nefretin nedeninin tek kızı Annbelle'in Ulysses'i doğururken ölmesiyle alakası olduğunu biliyordu. Büyükbabasının gözlerini alan küçük torununu, kızının ellerinden kayıp gitmesinin sorumlusu olarak görüyordu.

"Büyükbabasıyla babası akla kara kadar farklılardı," diye devam etti Leonard. "Babasının adı John'du ve o bir Moore değildi."

"John Joyce," diye fısıldadı Rick. "Mozoledeki mezarlar arasında ismini görmüştüm."

"Müthiş bir adamdı. Dertsiz tasasız bir şair olarak düşünebilirsin onu, romantik bir düş gezginiydi. Her şeyin içinde güzel ve iyi bir taraf görmeyi başarıyordu."

Sonra Nestor'un sesi duyuldu: "Annem öldüğünde..." diyerek başladı yaşlı bahçıvan, "babam tek bir gözyaşı bile dökmemiş. Annemin harika bir gezgin ve büyük gezginleri bir yerde tutmanın imkansız olduğunu söylemiş. Onun kendisini beklediğine inanıyormuş, tıpkı birbirlerini tanımadıkları bütün o yıllar boyunca beklediği gibi. Annemi, en sonuncu Zaman Kapısının ardında, ölüme açılan o kapının ardında bir uçurumun tepesinde kendisini beklerken hayal etmekten mutluymuş." Nestor öfkeyle yumruğunu masaya indirdi. "Ama büyükbabamın gözünde, babamın gözlerinden akmayan yaşlar sadece kuşkularını doğrulayan kanıtlarmış. Onun annemle sadece mirası için evlendiğine inanıyormuş. Ve bu yüzden her şeyi, aile servetine dokunmasını engelleyecek şekilde yeniden düzenlemiş. Babama zırnık koklatmamış, bu ev dışında tabii."

Leonard, Nestor'un susmasını fırsat bilerek anlatmaya devam etti: "Yaşlı Moore, bu villayı açık arttırmada en yüksek fiyatı verene satılacak derme çatma bir kulübe olarak görüyordu. Ama John Joyce aynı şekilde düşünmüyordu ve büyükbabanın ölümünün ardından burayı elinden kaçırmamayı başarmıştı. Fakat 1958 yılının o yazında bir grup çocuk bu yerin gerçek gizemini ortaya çıkardı ve... Kaplumbağa Parkı'nın tepeleri arasında inanılmaz bir maceraya atıldılar." Leonard kederle gülümsedi. "Hayatlarını sonsuza dek değiştirecek bir maceraya..."

"Parkın demir parmaklıklı kapısında buluştuk. O zamanlarda park hala güzel günlerini yaşıyordu. Bir tek Bowen gel-

memişti, çünkü anne ve babası onu, kim bilir ne rezillik çıkarıp kendilerini utandıracağından korktuklarından dışarı bırakmazlardı. Geleceğin doktoru bizim maceralarımıza hiç katılmamıştı, aslında tam olarak ekibin üyesi de sayılmazdı.

Clitennestra her zamanki gibi geç geldi, ama içimizde tek kız o olduğu için onu beklememezlik etmedik. Çok güzeldi, maceraya bayılıyordu ve enerji doluydu. O geldikten sonra içimiz kıpır kıpır parka girdik. Sınıf fotoğrafımız çekilirken arkamızdaki kaplumbağalı havuzun yanında büyük bir mağaranın görüntüsü de çıkmıştı. Clitennestra bu mağaranın içinde korsanlara ait bir hazinenin saklı olduğunun söylendiğini duymuştu. Bu söylenti bizim çocukça hayallerimizi ele geçirmişti. Tehlikeli olduğunu bile bile yine de denemek istiyorduk. İlk ve en önemli risk bekçilerdi. Duyduğumuz seslerden, parkın yollarını iki tane kana susamış köpeğin beklediğini anladık. Hiçbirimiz bundan fazlasını bilmiyorduk. Clitennestra'nın söylediğine göre bu köpekler parkta geceleri de devriye geziyorlardı ve gözleri iblislerinki gibi kıpkırmızıydı, burun deliklerinden de dumanlar çıkıyordu. Peter'ın ödü kopmuştu ve geri dönmek istiyordu. Bizlerse her türden yaratığa meydan okuyarak etrafa dağılmıştık. Öyle ya bekçi köpekleri bize vız gelirdi. Phoenix, her zamanki gibi, her şeyi önceden düşünmüştü. Ailesine ait kasap dükkanından kıyma aşırmıştı ve onları küçük parçalara ayırıp acı biber ve kara biber serperek minik köfteler haline getirmiştik. Köpekler karşımıza çıkarsa diye köfteleri atmaya hazır bekliyorduk ve bu acılı bombaları ağızlarına atar atmaz kuyruklarını kıstırıp kaçacaklarından emindik.

Rick bir kahkaha attı.

"Elimizde silahlarımızla parka adım attık," diye anlatmayı sürdürdü Leonard. "Sıraya girip kaplumbağalı havuza kadar yürüdük ve işte alet edevatın saklandığı kulübenin yanındaydık. Günün yirmi dört saati parkta nöbet tutan o korkunç köpeklerin evlerinin burası olduğunu düşünüyorduk. Volkan, tehlikeyle yüzleşip daha sonra mağaranın ağzını rahatsız edilmeden aramamızı öneriyordu. Kulübe tepenin üstünde, ağaçların arasında gizlenmiş beyaz, kutu gibi bir yapıydı. Oradaki otların altında, kayaların en eskileri uçlarını pençe gibi çıkarmıştı.

Nestor derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı.

"Kulübenin yakınlarına vardığımızda Peter çığlık atmaya başladı. Köpeklerin havlamasını duyduğunu söylüyordu. Biz önce şaka yaptığını düşündük. Konuşmalarımız, Clitennestra'nın hikayesi ve yakınlardaki bir tepede görülen Kilmore Koyu mezarlığı onu etkilemiş olabilirdi. Ama Peter haklıydı, az sonra biz de beyaz kireç duvarların ardından gelen köpek ulumalarını duymuştuk. Böylece ikiye ayrıldık ve askerler gibi yere yatıp karınlarımız üzerinde sürünerek kulübeye yaklaşmaya başladık. Oraya ilk varan Phoenix olmuştu. Ve eğer yanılmıyorsam hemen yanında Nestor vardı."

"Yanılmıyorsun."

"Volkan sol taraftan onları koruyordu. Ben de sağdan. Ve..." Leonard bir an için durup hafızasını toplamaya çalıştı. "Peter'ın beti benzi atmıştı tabii."

Sabırsızlanan Rick, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Kulübe boş sayılırdı," diyerek Nestor sözü devraldı. "Di-

ğer yandan hayvanların nefes alış verişlerini duyabiliyorduk. Korkudan neredeyse altımıza yapacaktık," dedi bahçıvan. "En sonunda Phoenix ve ben birbirimize baktık, acı etten yapılmış köfteleri elimize aldık, sonra da... düşmanla yüzleştik."

Bunun üzerine Leonard öyle bir kahkaha patlattı ki, divanda yatan Fred uykusundan tekrar sıçradı.

Rick önce ona sonra Nestor'a baktı. "Sonra...?"

"Kulübenin depo kısmında bir kız vardı," diye devam etti Nestor. O sırada gözleri sadece o gün olanları görüyor gibiydi. "Neredeyse beyaz denecek kadar sarışın, küçük bir kız. Otların içinde oturmuş ve dizlerini kendisine çekmişti. Elinde bir kayış tutuyordu. İki tane küçük kaniş kızın etrafında koşuşuyorlar ve sirk hayvanları gibi kayışlarının üzerinden atlayıp duruyorlardı." Nestor aklını toplamak için bir anlığına durdu. "Ve orada durmuş onları izlediğimizi fark ettiklerinde, öyle bir öfkeye kapıldılar ki, kızın eteğinin pilileri arasından fırlayıp bizi korkutmak için öne atıldılar. Sonra çok bir şey olmadı. Sadece havlamakla yetindiler."

"İki küçük kaniş!" diye düşündü Leonard. "Fedro ve Fedra."

"Peki ya kız kimdi?" diye sordu Rick.

"Park bekçisinin kızıydı," diye cevap verdi Leonard, aniden tatlılaşan bir sesle. "Calypso."

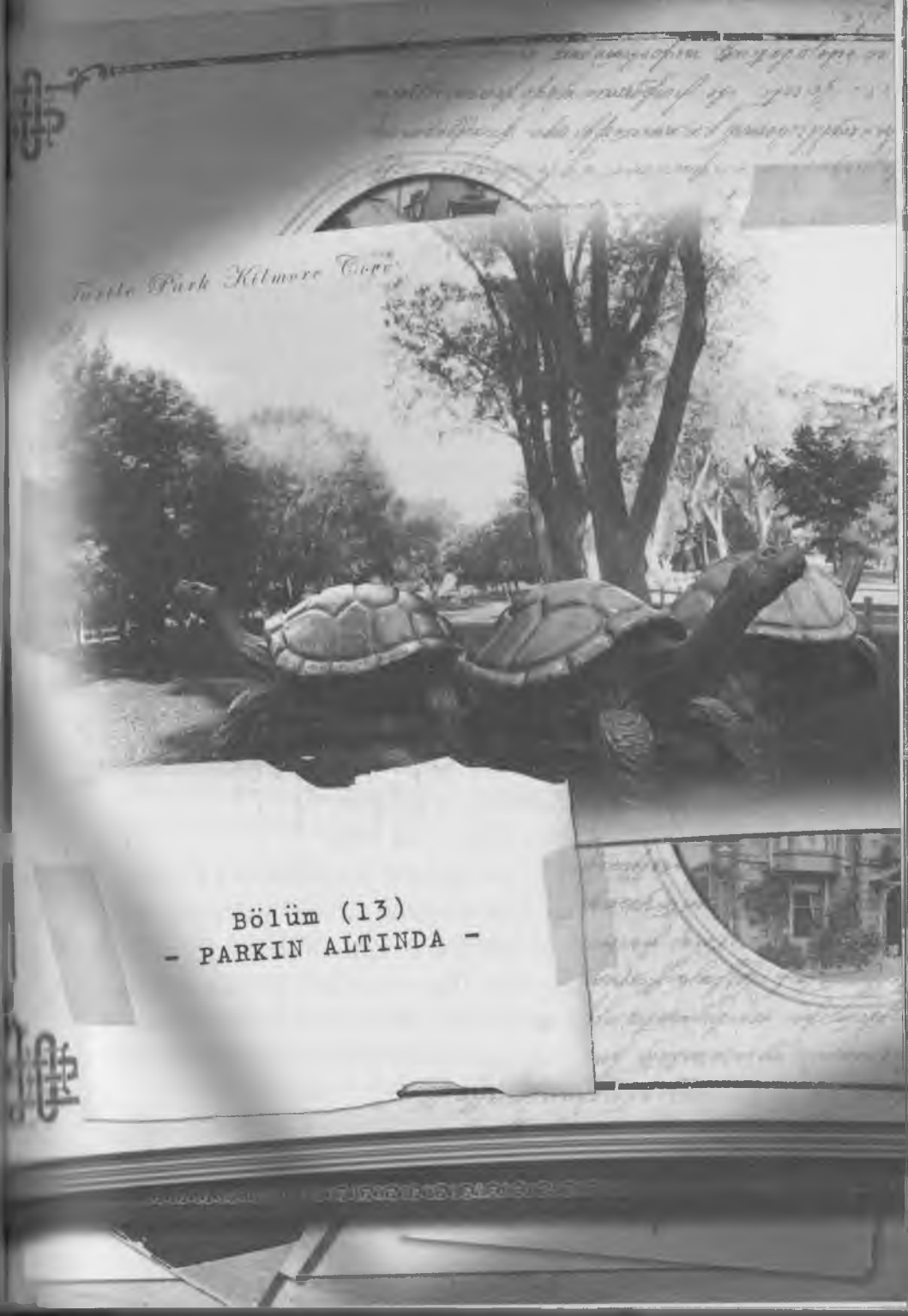

Bölüm (13)
- PARKIN ALTINDA -

Argo Villası'nın kulübesinde Leonard ve Nestor'un anlattıklarını büyük bir iştahla dinleyen Rick, "Kitapçı Calypso mu?" diye sordu.

"Ta kendisi. Kanişler de cabası," diye cevap verdi Leonard ve gözündeki bandı düzeltti. "Birkaç dakika geçmeden hepimizle arkadaş olmuştu. Peter hariç. Çünkü o havlayan köpeklerden hala korkuyordu. Calypso bize babasının alet edevatını sakladığı bekçi kulübesinin içini gezdirdi. Ona mağarayı sorduğumuzda bizi artık duvarla kapatılmış olan ana girişe götürdü. Duvarın etrafında sadece birkaç tane martı yuva yapmak için uçuyordu. Mağaranın geriye kalan tek girişi bekçi kulübesinin biraz ötesindeki kuyuydu. O gün ve sonraki günler boyunca kuyunun üzerini kapatan taşı kaldırmak ve üzerini geçebileceğimiz kadar aralamak için uğraştık durduk. Phoenix iskeledeki balıkçı teknelerinin birinden aşırdığı bir halat getirmişti. Onu içimizden birine bağlayıp aşağı sarkıtmak için kullanacaktık. Bu iş için gönüllü olan kişi sonradan kendi lakabını da kazandı."

"Kara Volkan," diye tahmin etti Rick.

"Doğru. Volkan ipe tüm gücüyle yapışmıştı ve biz yukarda durmuş onu yavaş yavaş kuyudan sarkıtıp mağaranın içine indiriyorduk. Dışarı çıktığında simsiyah olmuştu; çamur, kuş pisliği ve tüyle kaplıydı. Onun bu halini görmemize rağmen, hepimiz aşağı inmek için can atıyorduk. En sonunda sırayla biz de aşağı inip tıpkı onun gibi üstümüzü başımızı rezil ettik."

"Trenin durduğu yere uzanan mağaradan bahsediyoruz

değil mi?" diye soran Rick mağarayı kafasında canlandırmaya çalışıyordu.

"Doğru."

"Hani şu, öteki tarafa saparsanız mozolenin oradan geçen ve... Argo Villası'nın altındaki mağaraya bağlanan?"

Nestor sandalyesinden kalktı. Sandığın olduğu yere gitti, onu açtı ve içindeki eski kağıtları karıştırdı. Az sonra elinde kıvrılmış, büyük bir haritayla masaya dönmüştü. Haritayı Rick'in afallamış gözleri önünde açtı.

Tepelerin ve koyun gözüktüğü pütür pütür bir haritaydı. Kasabadaki mağaraların yerleri de Penelope'nin emin elleriyle üzerine çizilmişti.

"Hemen hemen dediğin gibi," diye açıkladı Nestor. "O yaz ilk mağarayı ortaya çıkarmıştık, ama yıllar sonra Kilmore Koyu'nun altının birbirlerine tünellerle bağlanan galerilerle kaplı olduğunu keşfettik. Uçurumun dibinde Metis'i misafir eden mağara da on bir hayvan heykelinin durduğu köprüyle mozoledeki mağaraya bağlanıyor." Nestor parmağını haritanın üzerinde gezdirerek anlatmaya devam etti. "Şurada gördüğün koridor kaydırağın olduğu yere gidiyor. Buradaki de dipsiz olduğunu düşündüğümüz bir çukura açılıyor. Bir keresinde Kara ve Leonard aşağı inmeyi denemişlerdi."

"İki yüz metreden fazla inmiştik..." diye onayladı Leonard. "Ama sonunda pes ettik."

Nestor parmağını mağaralardan birinin üzerine koydu. "Mozoleyi geçip yürümeye devam edince, en büyük mağaraya ulaşılıyor. Burası o yaz keşfettiğimiz Kaplumbağa Par-

kı'nın hemen altındaki yer. Onun hemen ardından Shamrock Tepeleri'nin altındaki geliyor. Bir de kasabanın merkezinde Calypso'nun Adası'nın az çok altında bir yere rastlayan mağara var ki bunun giriş kısmı oldukça geniş. Sonra tüneller dallanıp budaklanarak Bayan Biggles'ın bodrumuna, okula ve Tombul Tatlıcı Pastanesi'ne uzanıyor. Tüm bu anlattıklarımın anlamı şu: Bu yerlerin hepsinde bir Zaman Kapısı var. Burada resmini gördüğün kumsalın altında, gelgit olduğu zamanlarda bir çeşit tuzlu su gölcüğüne dönüşen bir mağara daha var. Öteki taraftaysa Kara, tren raylarını yeraltındaki sonuncu oyuğa kadar uzattı. Buradaki mağara Leonard'ın deniz fenerinin biraz ötesinde bulunuyor."

"Denizin altında," diye mırıldandı Rick, ağzından çıkanlara kendisi de inanamayarak.

"Ama o yaz hiçbirimiz neyle karşı karşıya olduğumuzun farkında değildik," diye anlatmaya devam etti Leonard. "Herhangi bir mağara keşfetmiş küçük çocuklardık, o kadar. Oysa mağaramız, önümüze aklımızın alamayacağı bir yeraltı dünyası sermişti. William Moore'un gıcırdayan asansörünü, mozolenin kapalı kapısını keşfetmek paralel bir evrene adım attığımızı düşünmemize neden olmuştu. Bir zamanlar yaratılmış, ama sonra unutulmuş bir evren. Bütün bir hafta sonumuzu Kaplumbağa Parkı'nın altındaki mağarayı araştırmakla geçirmiştik. Fakat sonra Calypso'nun babası bizi yakaladı ve engellemeye çalıştı. Oysa bizi artık kimse durduramazdı. Büyük bir gizlilik içinde mozolenin içine daldık. Aslına bakarsan bunu da Phoenix'in pratik zekasına borçluy-

duk. Mozolenin demir parmaklıklı kapısının anahtarlarını kiliseden aşırıp getirmişti. Sen mozoleyi gördün…"

Rick onaylarcasına başını salladı.

"Öyleyse yapının şeklini de biliyorsundur. Gömülerin bir bölümü batı tarafındadır. Ama Moore ailesinin en eski üyeleri doğuya, Argo Villası'na doğru gömülmüşlerdir."

Nestor bir kez daha çocuğun dikkatini haritaya çekti. "Mozoleden sonra köprüyü geçersen Metis'in bulunduğu mağaraya ulaşabilirsin. Ama biz bunu denediğimizde demir parmaklıklı kapının kapalı olduğunu gördük ve köprünün üzerinde de tuhaf bir fırtına kopuyor, taşlar zangır zangır titriyorlardı. Sadece hayvan heykellerini ve köprünün kıvrımlarını seçebilmiştik… daha ileri gidemedik."

"Zaman Kapısı kapalıydı," diye bir tahmin yürüttü Rick.

"Doğru, ama o sırada hiçbirimizin kapılardan henüz haberi yoktu," diye ekledi Leonard. "Keşfedecek bu kadar şey olacağını da tahmin etmemiştik. Ama, yanlış hatırlamıyorsam, tahta bir kutu her şeyi değiştirdi."

Nestor başını salladı. "Mozolede duruyordu. Raymond ve Fiona'nın mezarlarının altında, yere bırakılmıştı."

"Hangi kutudan bahsediyorsunuz?"

Bahçıvan bir kez daha ayağa kalktı ve sandığın olduğu yere gitti. Elinde bir kutuyla döndü. Tuz ve deniz suyu kutuyu iyice yıpratmıştı, ama üst kısmı hala sağlamdı. Tahtanın üzerine kadın figürleri kakılmıştı. Kilidinin olduğu yerde süslü bir madalyon asılıydı ve üzerine R ve M harfleri kazınmıştı.

"Raymond Moore," diye mırıldandı Rick. Uzanıp kutu-

yu aldı ve açtı. İçi boş olan kutunun içi kırmızı bir astarla yedi eşit parçaya bölünmüş ve her biri fildişi plakalarla numaralandırılmıştı. Deniz suyu kumaşın çoğunu erittiği için altındaki tahta yer yer ortaya çıkmıştı. Beş numaralı plaka ise tamamen kaybolmuştu.

"Anlamıyorum..." dedi Rick.

"Bu kutuyu balıkçının biri kumsalda bulmuş. Birisi de onu denize atmış."

"Babam mı?" diye sordu Rick heyecanla.

"Oh hayır," diye cevap verdi Leonard. "Biz onu 1958 senesinde bulduk. Ve o zamanlar babanın bu kutudan haberi yoktu."

Bu ufak açıklama bile Rick'in nabzını hızlandırmaya yetmişti.

"Kutuyu alan balıkçı, üzerindeki harflerin Moore ailesini işaret ettiğini hemen anlamış. Tabii Argo Villası o dönemde kapalı olduğu için kutuyu mozoleye bırakmış ve sonra da orada unutmuş."

"Kutuyu biz bulduğumuzda..." diyecek oldu Nestor.

"İçinde ne vardı?"

İki adam çok eskiden verilmiş bir sözün ağırlığı altında birbirlerine baktılar. Fakat sonra Leonard kendini toparladı ve Rick'e döndü. "Yedi tane anahtar vardı: At, aslan, mamut, kedi, maymun, balina ve ejderha. Anahtarları elden ele geçirdik ve Kaplumbağa Parkı'nın çimleri üzerine yaydık. Korkuyla karışık bir saygıyla onları inceledik. Anahtarlardan birinin tutamağını okşayan Clitennestra, 'Size söz ettiğim hazine bu işte demişti."

"Anahtarlarla ne yaptınız?"

"Bir avuç çocuğun yapabileceği en akıllıca şeyi," diye cevap verdi Leonard. "Onları aramızda bölüştük, sonra da yaşadığımız bu maceradan ve sahiplendiğimiz bu esrarengiz anahtarlardan kimseye bahsetmeyeceğimize yemin ettik. Ben mamutlu anahtarı seçmiştim."

"Kara ise atlı olanı," dedi Nestor.

"Clitennestra elbette kediyi seçmişti, ama o anahtar daha sonra Oblivia'nın eline geçti.

"Peter Dedalus'unki aslanlı olandı," diye ekledi Rick.

"Peder Phoenix maymunu, Calypso balinayı seçti."

"Peki ya sen?" diye sordu Rick, Nestor'a.

"Ejderha."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Ama Rick'in aklını kurcalayan bir şey daha vardı. "Peki ya diğer anahtarlar? Argo Villası'nın dört anahtarı: Alligator, çalıkuşu, ıstakoz, kirpi."

"Onlar kutuda değillerdi."

"Öyleyse neredeydiler?"

"Bekliyorlardı," diye yanıtladı Nestor düşünceli bir ifadeyle.

"Neyi?"

"Argo Villası'nın yeni sahibini."

"Dört anahtar on iki senenin ardından ortaya çıktı," diyerek anlatmaya devam etti bahçıvan. Bunu söylemeden önce uzun bir süre nereden başlayacağına karar vermek için beklemişti. "Büyükbabam ölmüş ve babamla ben buraya taşınmıştık. Bir gün postadan küçük, güzel bir paket çıktı. Üzerinde 'Argo Villası'nın Çok Saygıdeğer Sahibine' yazı-

yordu. Fakat babam paketi benim açmamı istedi."

Rick hikayenin bu kısmını da yalayıp yuttu ve şaşkınlık içinde başını sallamaya başladı. "Bu bizim de başımıza gelmişti."

"Çok doğru," diyerek onu onayladı Nestor. Yüzünde sevgi dolu bir tebessüm vardı.

Rick babasının saatini masadan aldı. "Babamın bu işte ne gibi bir parmağı var?" diye sordu.

"Yedi anahtarın saklandığı kutu kumsalda bulunmuştu," diye söze başladı Leonard. "Onu biri denize atmış olmalıydı. Tabii denizin dibine saklamış da olabilirdi."

"Raymond Moore mu?" diye tahmin yürüttü Rick.

"Bilmediğimiz bazı nedenlerden ötürü, kapıları ve anahtarları keşfeden kişi, başkalarının bunları kullanmasını engellemeye çalışmıştı."

"Tıpkı sizin yaptığınız gibi," diye yüksek sesle düşündü Rick. "Tren rayları, trafik işaretleri, bozuk yollar, turistik rehberler..."

"Kesinlikle!"

Leonard başını sallayarak, "Çok aptalcaydı..." diye söylendi.

"Neden?" diye sordu Rick.

"Çünkü yapılması gereken bu değildi," diye cevap verdi deniz feneri bekçisi.

Arkadaşının devam etmesine fırsat vermeyen Nestor, "Ne yapılması ve ne yapılmaması gerektiğini tartışmaya yeniden başlamayalım," diye konuştu.

"Ah, demek öyle?" dedi Leonard. Yüzü öfkeden kıpkırmı-

zı olmuştu. "Belki de Kilmore Koyu'ndan bahseden bütün haritaları, planları, yazıları ve şiirleri bize yok ettirdiğin için seni tebrik etmemizi bekliyorsundur. Hem de sadece kendi zamanımızı değil, Zaman Kapılarının açıldığı yerleri de."

"Kütüphanede Punt Toprakları'yla ilgili hiçbir bilgi olmaması gibi mi yani?" diye sordu Rick. Ulysses Moore'un notlarında ve Kilmore Koyu haritalarında gösterilen yerlerle ilgili bilgilerin silindiğini ve unutturulduğunu anlamıştı.

"Evet, orası da!" diye kabul etti Leonard.

"Leonard yeter artık! Biz her şeyimizi bu işe adamıştık, sen ise..."

"Ben ne?" diye haykırdı Minaxo. Masanın üzerinden Nestor'a uzanmıştı.

Bahçıvan bir milim bile geri çekilmedi. Tam tersine sert bakışlarıyla Leonard'ın bile başını eğmesini sağlamıştı. Böylece alın alına vermiş iki adam aynı yol üzerinde karşı karşıya kalmış iki inatçı keçiye benzemişlerdi. Nestor'un şakaklarındaki damarlar hızla atıyordu. "Sen devam ettin... burnunun dikine gittin... Zaman Kapıları yüzünden insanlar öldü! Bense..."

İşte tam bu noktada birisi kapıyı yumrukladı.

Rick, Nestor ve Leonard aynı anda ayağa fırladılar. Kızgın iki adam şaşkınlık içinde birbirlerinden uzaklaştılar. Kızıl saçlı oğlansa gerçek dünyaya sanki ilk defa adım atmış biri gibi yabancı gözlerle etrafına bakıyordu. Derken aniden saatine baktı ve bağırdı: "Hay bin dalgakıran! Annem beni merak edecek!"

Nestor haritayı ve masanın üzerindeki portreyi toparladı

ve yeniden sandığın içindeki yerlerine koydu. Leonard, bir süre önce Rick ardından da Fred Ayaktauyur geldiğinde yaptığı gibi kapıyı açmak için ayağa kalkmıştı.

"Bu gece parti verdiğini bilmiyordum Nestor." diye alaycı bir tavırla homurdandı ve kapıya uzandı.

Kapıyla beraber ağzı da bir karış açık kaldı.

"Beni de açık denizde balinalar yesin..." diye haykırdı Leonard başını kararsızca sallayarak.

"Kim geldi Leonard?" diye sordu Nestor arkadan.

"... Bu gördüğüm sakallı dev Kara Volkan değilse, beni de balinalar yesin!" diye bağırdı Leonard.

Bu ismi duyan Fred Ayaktauyur tek gözünü açmıştı. Öbür gözünü açıp açmamaya ise henüz karar vermemişti.

"Selam Leonard," diye bağırdı Kara Volkan, arkadaşını kucaklayarak. "Bakıyorum da sonunda barış imzalamışsınız..."

Yanında mavi ipekler içinde Çinli bir kadınla beraber kulübeye girdi. "Neler olduğunu bana da anlatsanıza. Argo Villası'nda oturan o yabancılar da kim? Ve sen neden buraya tıkılıp kaldın? Ah, kabalığımı bağışlayın. Sizi asistanım Zan-Zan'la tanıştırayım. Şimdi beni dinleyin: Peter'ın mesajını gördüm ve..."

İşte ancak o zaman adamın gözü Rick'i odanın kalabalığı arasından çekip çıkardı. Aniden sustu, ellerini beline koydu ve hayretle, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Bölüm (14)
- AYNALI SAZANLAR -

Hücrenin gri gölgeleri arasında Julia hayatı boyunca üşüdüğünden daha fazla üşümüştü. Etrafındaki her şey tek kelimeyle, berbattı: Ayaklarının altındaki zeminin nemli ve çamurlu taşları, sırtını dayadığı kapının kıymıklı tahtaları, hapishanenin tek penceresindeki parmaklıkların üzerini saran saçaklı yosunlar, iç taraftaki rutubetli duvarın üzerinden sızan sular, kapalı kalmışlığın ya da çürümüş yemeklerin etrafa yaydığı güçlü kokular... Hücrenin en dip köşesine oyulmuş yüznumaradan sızan kokularsa en kötüsüydü. En az kokular kadar yıldırıcı olan bir şey daha varsa, o da seslerdi. İhtiyar hırsız ayaklarını sürüyerek bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Sinir krizi geçiren Oblivia karanlığın içinden isterik kahkahalar atıyor, Manfred hiç beklenmedik anlarda yumruğunu duvara indiriyordu.

Julia elini verip kolunu kaptırma endişesiyle, çevresinde olan her şeyden kendini soyutlamaya çalışıyordu. Daha da kötüsü umutsuzluğa kapılıp aklını kaybetmek istemiyordu. Bir şans var mıydı onun için? Bir daha buradan çıkabilecek miydi?

Vardı, sadece tek bir şansı vardı. Ne daha az, ne daha fazla. Sadece tek bir şans... Ve bu Jason'dı.

Sonra bir an geldi Oblivia, hücrede bir sürüngen gibi dolanan Rigoberto'yu işaret edip, "Bu adam kim?" diye sordu Julia'ya.

Kız başını kaldırıp baktı. Kadının hor gören her zamanki ses tonundan eser yoktu. Sözleri tek düze ve renksizdi.

Julia cevap verip vermemek konusunda uzun süre karar-

sız kaldı. Cevap vermezse kadın büyük ihtimalle onu boş verecek ve Manfred'le konuşmaya devam edecekti. Öte yandan, sonuçta hepsi aynı hücreye tıkılmış, aynı kaderi paylaşıyorlardı. Biraz yakınlaşmalarının kimseye zararı olmazdı. Konuşabilirdi; ama sadece birkaç kelime, hepsi o kadar.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Kadın altındaki tahta yatağı gıcırdatarak hareket etti. "Peki nasıl oldu da buraya beraber düştünüz?"

"İhtiyar beni takip ediyordu," diye cevapladı Julia. "Askerler beni yakaladıklarında onu da yanımda buldular."

"Askerlermiş! Hepsini bir kaşık suda boğabilirim." Karanlığın içinden duvara çarpan bir yumruk sesi yükseldi. Onu Manfred'in acı çığlığı takip etti.

"Şu anda parmağını kırman hiçbir işimize yaramaz, lanet olası beceriksiz büyükbaş hayvan!" diyen Oblivia yataktan kalktı.

Bu gözlem karşısında Julia gülümsemenin ucuna kadar gelmişti. Oblivia hücreyi baştan sona kat etti ve pencerenin yosunlu parmaklıklarından sızan ay ışığının altında durdu. Tanınmaz haldeydi: Saçları darmadağın olmuş, birbirine karışmıştı ve takma tırnaklarının çoğu düşmüştü. Zayıflamış ve spor aletleriyle geçirdiği sayısız saatin ardından şekle girmiş bedeninin taslağı, gümüş rengi ışıkların altında iyice ortaya çıkmıştı. Ona da Julia'ya verdiklerinin aynısından çuval gibi bir tunik vermişlerdi. Uzun gölgeler altında elmacık kemikleri iyice ortaya çıkmış, gözlerinden geriye sadece iki küçük ışıltı kalmıştı.

"Her şeyimi aldılar," dedi. Kendi kendine mi konuşuyor-

du, yoksa ayla mı belli değildi. Belki de Julia'ya söylemişti bunları, kim bilir?

Karşısında duran kadının aynı anda hem kırılgan hem de güçlü olmasından büyülenmiş ve korkmuş olan kız, duvara sokulup arkasına yaslandı. Bir yandan da ayaklarını üzerindeki cüppenin içine sokup ısıtmaya çalışıyordu.

"Bütün anahtarlarımı aldılar," diye konuşmaya devam etti Oblivia. "Ve onları sandıklara attılar. Her birini ele geçirmek için girdiğim onca zahmetten sonra..."

"Anahtarlarım" kelimesini duyar duymaz Julia'nın kalbi boğazında atmaya başlamıştı. Aynı zamanda kendilerinin de Zaman Kapısının anahtarlarını kaybettiklerini anlaması biraz zamanını aldı.

"Onlar senin anahtarların değil," dedi.

"Ah, değil demek?" diye kükredi Oblivia. Ama gene de meydan okumuyordu. "Senin miydiler? Üzerlerinde ismin mi yazıyordu?"

"Onları biz bulduk. Jason, Rick ve ben," diye cevap verdi Julia. "Postanede."

"Tabii canım haklısın, postaneye gittiniz ve Zaman Kapılarını açmak için anahtarları rica ettiniz."

"Öyle oldu sayılır. Bir kart bulmuştuk ve üzerinde 'Argo Villası'nın Sahibine' yollanan bir paketi gidip postaneden almamız gerektiği yazıyordu."

"Öyleyse anahtarlar babanıza aitmiş; ya da Homer evi hangi lanet olasıcaya sattıysa, ona."

"Homer mi?"

"Londra'dan gelen mimar. Homer & Homer. Miras işle-

riyle o uğraşıyordu. Bahçıvanla beraber," diye açıkladı Oblivia. "Peki benim biricik sterlinlerimi ne uğruna geri çevirdi dersin? Evi size satmak için!"

"Bir kaşık suda boğacağım hepsini," diye bağırdı Manfred ve öteki yumruğunu da duvara indirdi.

Bu sırada hücrenin karanlığında bir ses daha duyuluyordu. Yüznumaranın olduğu köşeye sinmiş olan Rigoberto'ydu bu.

"Buraya gelmekle hata ettim," diye devam etti Oblivia. Kısa bir anlığına da olsa mütevazi bir ruh haline bürünmüştü. "Elimdeki anahtarlarla yetinmeli ve ötekileri bulmak için daha dikkatli davranmalıydım. Sorular sormalıydım, tıpkı son zamanlarda benimle konuşmak için zaman ayıran tek insanla yaşarken yaptığım gibi."

"Peter'dan mı bahsediyorsun?"

"Başka kim olacak? Herhalde sen de Ulysses Moore'la hiç konuşmamışsındır? Ya da onun dostlarından her hangi biriyle?"

"Aslına bakarsan hayır," diye onayladı Julia.

"Peki kendi kendine bunun nedenini hiç sordun mu? Sana cevabı ben söyleyeyim: Çünkü onlar kasabayı kendilerine saklamaya karar vermiş paranoyaklardı. Peki benimle alıp veremedikleri neydi? Bunu da hemen açıklayayım: Çok mu zengindim? Çok mu güzeldim? Her istediğimi elde ediyor muydum?" Oblivia hücrenin karanlığında Julia'nın yüzünü aradı. Gözleri içine şeytan girmiş gibi parıldıyordu ve kırık tırnaklı parmağını havada sallıyordu. "Girişimci fikirlerim mi vardı? Evet! Bunu kabul ederim işte. Zaman Kapıları be-

nim gözümde kelepir mallardı. İnsana her türden tatil olanağı vaat ediyorlardı. İstesen bir sanat şehrine, istersen ıssız bir adaya gidebiliyordun. Neden hafta sonunu Antik Mısır'da geçirmeyesindi? Bütün otantikliğiyle, cep telefonları, parfüm şişeleri, bölge sakinlerini rahatsız edecek flaşlı fotoğraf makineleri olmadan... O köhne balıkçı kasabasını zengin ve modern bir turistik merkeze döndürmeyi istemekte bu kadar korkunç olan ne var?"

Julia ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Oblivia önce biraz uzaklaştı, fakat hemen ardından konuşmasının kalanıyla geri döndü. "Belki de, sevgili küçük kızım, belki de bu Ulysses ve dostlarının benimle alıp veremedikleri tek şey, benim kadın olmamdı. Bunu hiç düşündün mü? Zeki ve güzel bir kadın." Oblivia ellerini birbirine vurdu. "Hey, uyanın artık! Yirmi birinci yüzyıldayız!"

O sırada Rigoberto'nun köşesinde bir gürültü koptu. Sanki birkaç taş birbiri üzerine devrilmişti ve bunu acı bir haykırış takip etti: "Mmmmmm."

Manfred homurdanarak ihtiyar adama yaklaştı: "Ne haltlar karıştırdığını sorabilir miyim?"

Julia bir sarkaç gibi hücrenin ortasında ileri geri yürüyen Oblivia'yı izliyordu. Ona biraz da olsa hak vermiyor değildi. Ne Leonard, ne Peter, ne de en az onlar kadar ağzı sıkı olan Nestor, modern ve ilerici insanlara benziyorlardı. Tabii karşılarındaki Oblivia gibi biri olunca, kimin haklı olduğuna karar vermek imkansızlaşıyordu.

"Bu... Ulysses Moore... Beni tam anlamıyla delirtiyor. Bütün bunlar yetmezmiş gibi şimdi bir de İlk Anahtar hika-

yesi çıktı! İlk Anahtar!" Oblivia hücre penceresinin parmaklıklarına tutundu ve umutsuzca dışarıyı izledi. "Artık İlk Anahtar'ın da Kara Volkan'ın da değeri kalmadı!"

"O gitmiş," diye karşılık verdi Julia. Kara Volkan'ın adını duyar duymaz dikkatini yeniden toplamıştı. "Laboratuarına girdik, ama ne onun ne de İlk Anahtar'ın izine rastladık."

"Tam beklediğim gibi," diyerek tüm öfkesini püskürdü Oblivia. "Pes ediyorum! Sadece bu tiksinç yerden çıkmak istiyorum. Beni duyuyor musunuz?" diye haykırdı. "Anahtarlar sizin olsun. Ben eve dönmek istiyorum!"

Bu sırada Manfred hücrenin karşı tarafına çökmüş, "Üf ya... Amma tiksindirici..." diye homurdanıyordu.

Oblivia yankılanan haykırışları kesilir kesilmez avutulamaz bir kederle kendi kendine cevap verdi: "Ama böyle bağıracak ne var seni aptal kız. Kimse bu kapıyı açacak anahtarları alıp gelmeyecek nasıl olsa! Kimse!"

Julia bir kez daha ne kadar nefret etse de Oblivia'nın haklı olduğunu düşündü. Her ne kadar Jason'ın gelip kendisini kurtaracağı fikrine sıkı sıkıya tutunsa da, biraz düşününce kardeşinin onu bu delikten kurtarmasının aslında ne kadar imkansız olduğunu anlamıştı. Ayrıca bu hapishanenin kendisiyle Oblivia'yı nasıl da yakınlaştırdığını ve aynı takımın oyuncuları haline getirdiğini düşünmek de şaşırtıcıydı.

"Kardeşim hala dışarıda..." diye itiraf etti Julia ani bir cömertlikle. "Onu yakalayamadılar."

Parmaklıkları bırakıp Julia'ya dönen Oblivia, "O işe yaramaz velet mi?" diye sordu. "Onun ne yapabileceğini zannediyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler yapar diye umut ediyorum."

"Sen, küçük veletlerin boylarından büyük işlere kalkıştıklarında hiçbir işe yaramadıklarının yaşayan bir kanıtısın."

Bu sırada Rigoberto acıyla bir çığlık daha attı ve bunu yere devrilen bir başka taşın gürültüsü izledi.

"Ööög!" diye haykırdı Manfred ve mide bulandırıcı bir kokunun yükseldiği yüznumaranın olduğu yere doğru sendeleyerek ilerledi. "Hangi taşı kaldırdıysan onu hemen yerine koy! Bu koku dayanılmaz!"

Tuvalet deliğinden yükselen korkunç bir koku bütün hücreye yayılmış ve Julia'yla Oblivia'nın burun deliklerine ulaşmıştı.

"Oh, olamaz!" diye acıyla feryat etti kadın. "Neler oluyor?"

Julia gözlerini kapattı ve burnunu üzerindeki çuval gibi cüppenin içine gömdü. Bu mide bulandırıcı kokunun geldiği gibi gideceğini umut ediyordu.

Manfred öğürmeye başlamıştı. Oblivia'ysa hem şaşkına dönmüş, hem de dehşete düşmüştü. Ama birkaç dakika geçmeden durum düzelmeye başladı.

"Rigoberto?" diye seslendi Julia.

Hücrenin öteki tarafından bir ses, "Buradayım," diye cevap verdi.

"Neyle meşgulsün acaba?"

"Bir çıkış buldum," diye yanıtladı yaşlı hırsız, sakince.

Üçü de ayağa kalkıp yerdeki deliğin başına toplandılar. İçinden dalgalar halinde mide bulandırıcı kokuların yükseldiği karanlık bir açıklıktı bu. Yine de yetişkin bir insanın

omuzlarının geçebileceği kadar genişti. Ucu görünmüyordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye kekeledi Oblivia. Elleriyle burnunu sıkı sıkı kapatmıştı.

Hırsız, yüznumaranın üzerini kapatmak için kullanılan delikli taşın yanma diz çöktü ve yanındakilere susup dinlemelerini söyledi.

"Şu taşı hemen yerine koy!" diye tehdit etti Manfred.

"Hayır," diye atıldı Julia. "Rigoberto haklı. Dinleyin!"

"Deliği hemen kapat, yoksa..."

"Sen çeneni kapayacak mısın, yoksa ben mi kapatayım?" diye bağırdı Oblivia.

Manfred yumruklarını kaldırarak bir kirpi gibi saldırmaya hazırlandı. Öfke dolu gözlerle işverenine baktı ve "Beni buraya sen getirdin. Bu hücreye tıkılmama sen neden oldun. Son güneş gözlüğümün kırılması senin suçun. Şimdi de kalkmış kulağımı yüznumaranın deliğine dayamamı söylüyorsun. Duyan da son model bir müzik seti sanacak!" diye söylendi. Küskün bir halde onlara sırtını döndü ve hepsini yok saymaya karar verdi.

"Su sesi mi?" diye tahmin yürüttü Julia.

"Ben de duyuyorum," diye mırıldandı Oblivia ve Rigoberto'nun yanına diz çöktü.

"Su, evet..." diye yanıtladı ihtiyar hırsız. Hücrelerin giderleri daha büyük bir kanalizasyon borusunda birleşiyor. Aynalı sazanların yüzdüğü havuzun suyu da buradan geliyor."

"Balıkların yüzdüğü havuz," diye hatırladı Julia. "Eğer balıklar yaşayabiliyorsa, bu, suyun kirli olmadığı anlamına gelir."

"Doğru," diye devam etti Rigoberto. Sarımtırak ve ıslak derisi tıpkı bir sürüngeninki gibi ışıltılar saçıyordu.

"Hatırladığım kadarıyla biz balık değiliz," diye belirtti Oblivia. "ve suda nefes alamayız."

"Büyük kanalizasyon borusunda hava var," dedi Rigoberto. "Çok değil ama, tavanla su arasında şu kadar..." Mesafeyi göstermek için ellerini yirmi santim kadar birbirlerinden uzaklaştırdı.

Julia yere çöktü. "Daha önce girdin mi oraya?"

"Bir kez," diye yanıtladı hırsız.

"Peki nasıl bir yer?"

"Şelaleye kadar çok kötü kokuyor. Akıntı hızlanınca yüzmek ve nefesinizi tutmak zorundasınız. Şelaleden aşağı indikten sonra rahatlıyor. Sonra göl gibi bir yere geliniyor. İşte oradan dışarı çıkmak mümkün. En zor kısmı da burası..." Yüznumaranın dar deliğini işaret etti. "Omuzlarınızla hareket etmek zorundasınız, ta dibe kadar."

Julia korkuyla yutkundu. "Ne kadar derin?"

"Benim boyumun üç katı."

"Unut gitsin," dedi Oblivia dehşet içinde. Eğilip tünele baktı. "Ben oradan asla geçemem."

Rigoberto kadını süzdü. Sonra ötekileri de gözleriyle şöyle bir tarttı. Sonunda Manfred'i gösterip, "O geçemez," diye kararını açıkladı.

Manfred omuzlarının üstünden, "Anneciğim," diye cevap verdi.

"Sen, evet," dedi Julia'ya. Sonra Oblivia'ya dönüp, "Ve sen de, biraz uğraşmak kaydıyla geçebilirsin..." diye ekledi.

"Kalsın," dedi kadın. "Boğularak ölmeye hiç niyetim yok, hem de yeraltındaki bir... kanalizasyonda." Bunun düşüncesi bile kadının titremesine neden oldu. "Fikri bile korkunç."

O deliğe girme düşüncesi Julia'nın da tüylerini diken diken etmişti.

Rigoberto omuzlarını silkti. "Çıkış bu tarafta. İster gelin, ister gelmeyin."

Julia dudağını ısırdı. Etrafına baktı. Sonra ayaklarının önündeki kara deliği inceledi.

"Kayıp Zamanın Revakları nerede biliyor musun?" diye sordu Rigoberto'ya. Dokuma tezgahının kumaşları arasına saklanmadan önce Jason'la kararlaştırdıkları buluşma yerini düşünüyordu.

"Evet," diye cevap verdi hırsız.

"Seninle gelirsem beni oraya götürebilir misin?"

"Hey! Hey! Yavaş ol!" diyerek aralarına girdi Oblivia. "Bu da nereden çıktı şimdi?" Ardından sıska kollarıyla Rigoberto'nun yakasına yapıştı. "Sen bu delikten dışarı tek başına çıkıp sonra bizi kurtarmaya gelsen?"

"Hayır," diye cevap verdi Rigoberto. "Bu çok tehlikeli olur. Hapishaneden kaçanlar bir daha geri dönmez."

"Tabii yüklü bir ödül onları beklemiyorsa. Seni boğazına kadar sterline gömerim."

"Sterlinin ne olduğunu bilmiyorum."

Oblivia'nın sesi, "Para, sikke. Altın!" diye çınladı. "Ne istiyorsan onu yaparım."

"İstemem, kendi kendinizi kurtarmanın bir yolunu bulun

öyleyse," dedi ve deliğe girmek için omuzlarını kendine doğru çekti. "Ben gidiyorum."

Yaşlı hırsız ayaklarını delikten aşağı sarkıttı. Oblivia son çare olarak Julia'ya dönmüştü. "Küçük kızım, ya sen? Sen beni kurtarmak için geri dönecek misin?"

Kadının aksine Julia'nın varlığını hatırlamak bile Manfred'in asabını bozuyordu.

Julia, cevap vermek için ağzını açtığında ne kadar zor bir durumda kaldığını anlamıştı. Yalanlar uydurmakta kardeşi kadar başarılı sayılmazdı, ama son zamanlarda karakterinin bu tarafını da eğitme fırsatı bulmuştu. Bir gülümseme takındı ve: "Doğruyu söylemek gerekirse onunla gidip gitmemeye daha karar vermedim... Hem ayrıca... gitsem bile dışarı sağ salim çıkıp çıkmayacağımı bilmiyorum."

Oblivia aniden, "Öyle konuşma. Elbette başaracaksın!" diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştı. "Sen... sen ne yapması gerektiğini bilen akıllı bir kızsın. Manfred gibi bir insan azmanını bile ne hale getirmiştin, hatırlamıyor musun?"

Oblivia'nın çam yarmasını andıran koruması, az daha hayatını kaybetmesine neden olan kayalıklardaki fırtınayı hatırladığında öfkeyle onlara döndü ve "Hey! Ağzından çıkan laflara dikkat et. O gün yağmur yağıyordu bir kere!" dedi.

"Bunu da başaracaksın..." diye devam etti Oblivia. "Çünkü nasıl yapıldığını biliyorsun. Ve bizi burada çürümeye bırakmayacağından da eminim. Çünkü senin iyi bir kalbin var. Öyle değil mi?"

Kadın inandırıcı olmaya çalışıyordu. Ama televizyonda jimnastik aleti satmaya çalışan insanlardan farkı yoktu.

"Hem ayrıca bütün anahtarlarımızı burada bırakamayız. Şey yani sizin anahtarlarınızı demek istedim. Ne dersin? Doğru konuşmuyor muyum? Onları bölüşebiliriz. Ben kedili ve aslanlı anahtarları alırım, sen Argo Villası'na ait olanları. Böylece kardeşinle beraber istediğiniz kadar oyun oynayabilirsiniz. Hem belki arada bir Oblivia Teyzenizin de oynamasına izin verirsiniz. Olur değil mi? Annenle ben çok iyi anlaşabiliriz. Neden olmasın? 'Asla asla deme,' diyordu şu filmde. Hem sonuçta şimdi hepimiz aynı takımdayız..." diye konuştu Oblivia. Sonra da rol kesen bir tiyatrocu gibi bir elini Julia'nın omzuna koydu.

Bir süredir kadının lafını bitirmesini bekleyen Rigoberto fırsattan yararlanıp, "Ben gidiyorum," dedi ve kendini deliğin içine bıraktı.

Önce bacaklar, ardından kalça ve omuzlar, son olarak da başını deliğe sokup aşağı kaymaya başladı.

Julia bir sıçrayışta deliğin başına gelip aşağı baktı. Yaşlı hırsızın kendisine çevrilmiş gözlerini görebiliyordu. Adam kollarını vücuduna yapıştırmış bir halde aşağı kayıyordu. "Bekle!" diye arkasından bağırdı.

"Geri... dönmeyeceğim..." diye haykırdı adam yavaş yavaş karanlığın içinde gözden kaybolurken.

"Beni aşağıda bekle!" diye seslendi Julia. Sonunda kararını vermişti. "Seninle geliyorum!"

Rigoberto bir cevap verdiyse bile kızın kulağına sadece hafif bir yankı ulaşmıştı.

"Seni burada bekliyoruz, unutma..." diye tembihledi Oblivia. Bu sırada Julia ayaklarını deliğe sarkıtmıştı.

"Tamam."

İçerisi kaygan ve yapış yapıştı. Üzerinde küflerin ve yosunların bittiği borunun duvarlarına sıvanmış ince tabakanın kimyasal bileşenleri hakkında pek fazla soru sormamak akıl karıydı. Çıplak bacaklarıyla dengesini korumaya çalışarak kendini yavaş yavaş içeri bırakmaya başladı. Sanki vücuduna aynı anda binlerce dil, vıcık vıcık denizanası ya da böcek bedeni dokunuyor gibi hissediyordu.

Julia bu kabus dolu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. "Bu sadece bir kuyu, bu sadece bir kuyu," diyordu durmadan içinden.

Kollarını iki yanına yapıştırıp deliğe girdi ve aşağı doğru kaymaya başladığını anladığı anda elleriyle deliğin duvarlarına tutundu. "Başaracağım," dedi yüksek sesle. Sonra kendini bıraktı.

Aynı anda hücre gözünün önünden kayboldu ve kız kendini deliğin pislik içindeki duvarına bakarken buldu. Sonra Rigoberto'nun yaptığı gibi yüzünü yukarı çevirdi ve midesi bulantılar içinde guruldarken aşağı kaymaya devam etti.

"Başaracağım... Başaracağım..."

İndikçe indi.

Deliğin ağzında durmuş bir hayaleti andıran Oblivia, yukarıdan, "Göreyim seni," diye bağırıyordu. Julia'ya, kendisine bakan kadın hava almasını engelliyormuş gibi geldi. "Geri gel, lütfen. Söz veriyorum bütün anahtarları sana vereceğim! Hepsini!"

Vaatleri giderek artan su sesleri içinde kayboldu. Julia mide bulantıları içinde biraz daha indikten sonra aniden ayak-

larının tünelin duvarlarının dışına çıktığını fark etti. Sonra da karanlık sularla dolu bir kuyunun içine cup diye düştü ve akıntının şiddetiyle kurşun gibi dibe çöktü.

Nefesi kesilmişti, yine de şimşek hızıyla yukarı atıldı. Bacaklarını ve kollarını çırparak en yukarı ulaştı. Gözlerini açtığında etrafın karanlık olduğunu gördü. Nefes almaya çalıştı. Ellerini kaldırdı ve borunun tavanına dokundu. Boşluk. Ağzını ve burnunu sığdırabileceği kadar bir boşluk vardı. Kalbi gürleyen sulardan bile daha hızlı atıyordu.

"Rigoberto!" diye bağırdı.

Kaygan bir şeyler, kim bilir belki de solungaçlar, onu elinden yakaladı ve akıntının tersine çekmeye başladı. "İmdat!"

Sonra karşısında Rigoberto'nun kurbağa gözlerini gördü ve sakinleşti.

"Sen de duydun mu?" diye sordu Oblivia. Deliğin başında durmuş aşağı bakıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Manfred.

"Ama ben senden ne yapmanı istemiştim?" diye tersledi adamı. "Hiçbir şey anlamayan bir şeysin sen... bir..." Ama aklına yeteri kadar alçaltıcı bir söz gelmediği için konuyu değiştirdi. "Küçük kız başardı." Sonra isterik bir ifadeyle dönüp, "Başardı! Gerçekten! Ve birazdan bizi de kurtaracak! Bu tiksinç hapishaneden kurtulacağız!"

"Süper," diye karşılık verdi Manfred alay edercesine.

"Beyimiz konuştu! Peki sen neden kılını hiç kıpırdatmıyorsun Manfred?"

Adam başını çevirdiğinde ay ışığı boynundaki yara izini yalayıp geçti. "Düş yakamdan Oblivia. O kokuşmuş deliğe asla girmem."

"Seni çekip çıkardığım öteki kokuşmuş delikleri ne çabuk unuttun."

"Benimkisi herhangi bir işti," diye yanıtladı adam ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Ah tabii ya! Yere diz çöküp rögar kapaklarının altına düşmüş madeni paraları toplayan azılı bir gangster."

"Bir günde ne kadar para topladığımı bilsen böyle konuşmazdın ama!"

"İşe yaramazsın! Tepeden tırnağa kadar işe yaramaz bir adamın tekisin," diye azarladı Oblivia. "Seni bulduğum güne lanet olsun..." Kadın yeniden delikten aşağı bakmaya başlamıştı. "Şişirilmiş isminin oyununa geldim. Sonunda elime ne geçti? Tek yaptığın garajdaki arabaları parçalamak!"

"Sana arabanın benim için..."

"Peki ya motosiklet? Ya dune buggy?" diye saydı Oblivia. "Seni iflah olmaz serseri. Sen sadece iflah olmaz bir serserisin Manfred! Ve iflah olmaz bir serseri olarak yaptıkların yüzünden buraya tıkıldık kaldık. Onlarsa kaçıp kurtuldular."

"İyi tarafından bak. Artık onların yemeklerini de yiyebiliriz."

"Peki bize yemek vereceklerini kim söyledi? Hem sonra benimle bu şekilde konuşmana kim izin verdi?" Hemen ardından tekrar deliğe dönüp, "Hey? Kızıııım!" diye ciyakladı. "Beni unutmaaaaa!"

Bu sonuncu ciyaklama sırasında bir şeyler Manfred'in pek de parlak olmayan zihninde harekete geçti. Sanki binlerce kez döndürülmeye çalışılan bir vida yerine oturur gibi oldu.

Çam yarmasını andıran adam yüznumaranın önünde diz çökmüş sıska patronuna baktı ve "Artık yeter," dedi.

Kararlı adımlarla kadına yaklaştı.

Oblivia, "Unutmaaaaa ben..." diye bağırmaya başlamıştı ki erkek elleri onu yakaladı.

Bir an sonra bacakları havaya kaldırılmış ve kafası deliğe sarkıtılmıştı. Ellerini iki yanına yapıştırmak zorunda kaldı.

"Manfred!" diye haykırdı öfkeyle. "Hemen beni bırak!"

"Memnuniyetle!" diye cevap verdi adam küçümseyerek. "Dalışa hazır olun sayın trapez sanatçısı!" Ve kadını baş aşağı delikten aşağı bıraktı.

Ancak Oblivia'nın bedeni borunun içinde sıkışmıştı. Onu kendiden olabildiğince uzaklaştırmayı aklına koyan Manfred ayağını kaldırdı ve kadının arkasından tekmeyi bastı.

Oblivia bir top mermisi gibi hızla fırladı ve yeraltındaki ana borunun kokuşmuş sularına kafa üstü cup diye düştü. Öfkeli ve ürkmüş bir halde el yordamıyla nefes alabileceği bir yer bulmak için panik içinde çırpındı.

Zar zor başını sulardan çıkardı.

Ve ağzını açıp ciğerlerinde kalan son nefesle, "MAAAAN-FREEEEEED..." diye haykırdı.

Ama sesi yeraltı borularının içinde kıvrıla kıvrıla dolaşıp, uzak bir yankıya dönüşmüştü. En sonunda da yavaş yavaş yok oldu.

Yukarıdaki hücresinde Manfred, kuru ottan yapılma yatağa uzanmış, "Nihayet biraz sessizlik," diye mırıldanarak gülümsüyordu.

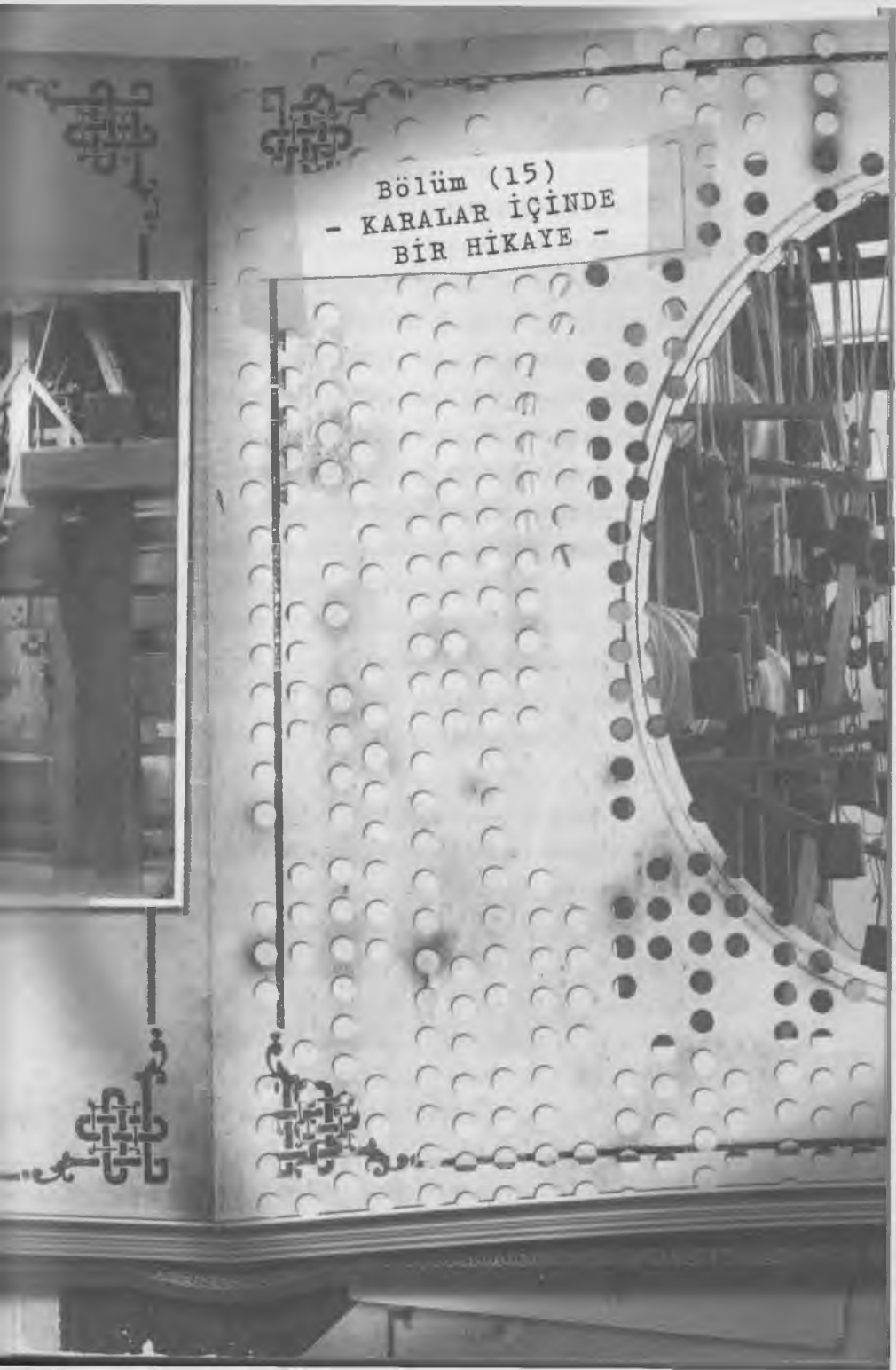
Bölüm (15)
- KARALAR İÇİNDE
BİR HİKAYE -

Nestor'un kulübesinde tansiyon iyice artmıştı. Kısa tutulan bir tanışma faslının ardından, Fred Ayaktauyur'un uykulu varlığının orada bulunmasında kimsenin sakınca görmediği anlaşılmış ve Kara Volkan sonunda konuşmaya başlamıştı: "Her şey şöyle oldu: Dün Peter'ın dokuma tezgahı bir anda çalışmaya başladı, ki bu durum karşısında Zan-Zan'ın yüreği ağzına geldi."

Rick'in yanında oturan Çinli kadın, "Daha önce onun çalıştığını hiç görmemiştim!" diye bağırdı.

"İçinden çıkan şeyde..." diye devam etti Kara, "bir mesaj vardı. Bana birisinin oraya geleceğini söylüyor ve bunun pek de hoş bir ziyaret olmayacağını anlatmaya çalışıyordu."

Kara, bunları anlattıktan sonra, ötekiler de adama Fred'in getirdiği mektubu gösterdiler.

"Ama İlk Anahtar bende değil ki!" diye homurdandı Kara Volkan.

"Leonard bu gece onun yerini öğrendiğini iddia ediyor," diyerek araya girdi Rick. "Kilmore Koyu açıklarında batmış bir yelkenlinin içindeymiş."

"Fiona mı yoksa?" diye haykırdı Kara Volkan.

Leonard Minaxo pırıltılı gözlerle, "Evet, Fiona," diye cevap verdi.

"Öyleyse yanılmıyormuşuz," dedi Kara Volkan neredeyse bağırarak. "Onu gerçekten bulmuşsun!"

Leonard onaylarcasına başını salladı ama aniden sanki bir hüzün bulutu üzerine çöktü. "Ne yazık ki oraya ilk varan ben olamadım." Sonra çenesini sallayarak hikayesine devam

etmesi için Kara Volkan'a işaret verdi.

"Mesajı alır almaz harekete geçtim. Önce anahtarları yanıma aldım..." Adam çantasından bir kutu çıkartıp herkesin görebileceği bir yere koydu. İçinde beş tane anahtar vardı. Tutma yerlerindeki at, balina, ejderha, mamut ve maymun şekilleri ışıl ışıl parıldıyordu. "Ve işte sizin de gördüğünüz gibi ortada büyük bir gizem var..." diye açıkladı. "Buradan ayrılırken yanıma Argo Villası'nın dört anahtarını da almıştım: Alligator, çalıkuşu, ıstakoz ve kirpi. Oraya vardığımda kutuyu kasaya saklamış ve bir daha da açmamıştım. Ve benden başkasının ona el sürmediğinden de eminim... Ama anahtarlar ortadan kaybolmuşlar."

"Ta ki Kilmore Koyu'nda yeniden ortaya çıkana dek."

"Sahiden mi?" diye sordu Kara Volkan yüzünde afallamış bir ifadeyle.

"Tıpkı eskiden olduğu gibi," dedi Leonard.

Nestor elleriyle dizlerinden destek aldı ve ayağa kalktı. "Doğru. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Ama şu anda düşünmemiz gereken, anahtarlar değil. Oblivia ve tehlikede olan çocuklar... Onlar şimdi senin geldiğin yerde, Papaz Gianni'nin Bahçeleri'ndeler."

"Bu da başka bir sorun," diye devam etti Kara Volkan. "Çünkü Peter mesajında Argo Villası'ndan sadece Oblivia'nın geleceğini söylemişti."

"Peki sen tam olarak ne yaptın?" diye sordu Leonard. Düşüncelerini toparlamak için eline aldığı bir kağıdın üzerine bazı resimler çiziktirmeye başlamıştı.

"Yabancıların geleceğine dair askerleri uyardım. Bir değil,

iki kişi tutukladılar. Bu yüzden ben de Zan-Zan'dan benimle buraya gelmesini istedim. Bu şekilde kapının bir daha açılmamasını sağladığımı düşünüyordum."

"Ama böyle davranarak," diye ekledi Nestor, "Jason ve Julia'nın geri dönme şanslarını yarıya indirmiş oldun."

"Dört kişi gitti..." diye mırıldandı Rick, "ve iki kişi döndü."

Çizimini kontrol eden Leonard, "Aslında üçüncü bir geri dönüş bileti daha var..." diye açıkladı. "Kara, senin Kilmore Koyu'ndan çıkıp gitmek için kullandığın kapıdan bir kişi daha geri dönebilir."

"Üç kişi geri dönebiliyor, ama dört yolcu var."

Rick düşünceli bir ifadeyle Leonard'a baktı ve "Bu da aralarından birinin... sonsuza dek Papaz Gianni'nin Bahçeleri'nde kalacağı anlamına geliyor," diyerek vardıkları sonucu açıkladı.

"Öyleyse ne yapmamızı öneriyorsunuz?" diye sordu Kara. Bir yandan da tedirgince asistanının elini okşuyordu.

Leonard boğazını temizledi ve hepsi adına konuştu: "Yapmamız gereken ilk şey, kapıların ikisine de birer nöbetçi yerleştirmek. Olur da Oblivia ya da o korkunç Manfred geçmeye çalışırsa... Onları etkisiz hale getirmemiz gerekiyor."

"Bunun için Zan-Zan'ımız var," diye bağırdı Kara Volkan. "Çabuk ol, senin şu uyku ampullerinden getir."

Çinli kadın sazlardan örülmüş sırt çantasından ampul şeklinde beş tane ufak cam şişe çıkardı. İçlerinde yeşil bir sıvı göze çarpıyordu.

"Zan-Zan'ın papatya birleşimi," diye açıkladı eski tren kondüktörü ve herkes görsün diye ampullerden birini yuka-

rı kaldırdı. "Şişenin ağzını kırmak ve dumanını kurbanın yüzüne yaklaştırmak yeterli, ardından... *Voilà!* Hemen derin bir uykuya dalar. Bunlardan birini ben alıyorum, birini Zan-Zan, birini Leonard sen al... ve Nestor... ve sonuncusu da senin için küçük Banner."

Rick'in soyadını telaffuz etmek Kara'yı bir şey daha söyleme noktasına getirmişti. Ama Leonard'ın öfkeli gözleriyle karşılaştığında neden olduğunu anlamasa da sustu.

Biraz utanan Rick, "Teşekkür ederim Bay Volkan," diye cevap verdi. "Ama ben... önce eve dönüp anneme haber versem daha iyi olur. Onun endişelenmesini istemiyorum." Oğlan derin bir nefes aldı. "Ama... daha sonra hikayenin geri kalanını da dinlemek istiyorum Bay Ulysses."

Nestor başını omuzlarının arasına gömdü. Bu sırada Kara Volkan avazı çıktığı kadar, "Ulysses mi?" diye bağırmıştı. Ama sonra kaşlarını indirdi. "Ah, öyle olsun."

"İkiye ayrılmalıyız," diye kararını açıkladı Leonard. "Ben trendeki kapıya gideceğim. Yanılmıyorsam buradan çok uzakta değildi."

Rick başını salladı: "Hala mozolenin altında."

"Her ihtimale karşın Fred'i de yanımda götüreceğim," dedi deniz feneri bekçisi. "Onu burada bırakmaktan iyidir. Kara, Nestor ve Zan-Zan, siz burada kalıp Argo Villası'nın kapısına bekçilik edin. Rick, bu sırada sen de..."

Tam o anda Nestor'un siyah bakalit telefonu zır zır çalmaya başladı. "Alo? Evet benim. Ah, merhaba Phoenix."

Ötekiler şaşkın bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlardı.

"Hayır. Rick benim yanımda. Çok iyi. Hiçbir problem

yok. Oh lanet olsun... Hayır, öyle olduğunu zannetmiyorum..." Nestor telefonun ahizesini eliyle kapattı ve Rick'e en son ne zaman annesiyle konuştuğunu sordu.

"Onu aramaya çalıştım," diye karşılık verdi oğlan. "Ama cevap vermedi."

Nestor yeniden ahizeyi ağzına götürüp, "Hey Phoenix?" dedi. "Onun nerede olduğunu biz de bilmiyoruz. Tamam, anladım. Görürsek sana haber vereceğiz. Evet, tabii. Hemen geliyoruz." Telefonu hızla kapattı ve Rick'e döndü. "Peder Phoenix sizin evin bütün ışıklarının ve kapısının açık olduğunu fark edip içeri girmiş. Ama annen evde değilmiş."

Oğlan, "Oh," diyerek korku dolu bir ifadeyle etrafına baktı.

Nestor askılıktan bir ceket kaptı. Sonra çekmeceyi açıp anahtarlarını aldıktan sonra çıkmak için kapıya yöneldi. "Şöyle yapalım: Sen ve asistanın Argo Villası'nın kapısında nöbet tutun. Rick ve ben annesini bulmak için kasabaya ineceğiz."

Onun peşi sıra giden Rick, "Peki kasabaya nasıl ineceğiz?" diye sordu.

Nestor kapıyı açtı ve topallayarak Argo Villası'nın eski garajına doğru yürümeye başladı. Demir parmaklığı yukarı kaldırdı ve Ulysses Moore'un antika sepetli motosikletinin üzerindeki örtüyü sıyırdı. Rick kafasına siyah bir kask geçirdi ve çenesinin altından geçen kemeri sıktı.

"Penelope'ye oluyordu, sana da olur."

Bölüm (16)
- YABANCILAR -

Üzerlerinden lağım suları damlayan üç kişi sarnıç duvarına oyulmuş basamaklara ulaştılar ve sudan dışarı çıktılar. İlki kamburu çıkmış gibi hareket ediyordu, adeta geride bırakılmış eski bir yılan derisini andırıyordu. Hemen arkasından gelen Julia dönüp Oblivia'nın yeraltı gölünün kokuşmuş sularından çıkmasına yardım etmek için ellerini uzattı.

Sonra üçü birlikte tek kelime etmeden basamakları tırmanarak sarnıcın tepesine ulaştılar ve dar bir tünele girip duvarın öteki tarafına geçtiler. Rigoberto ikinci bir merdiveni işaret etti. Bu seferki ardında ay ışığının göründüğü bir mazgala doğru çıkıyordu.

O küçücük delikten de olsa, yıldızlı gökyüzünü tekrar görmek Julia'nın içini, daha önce tatmadığı bir özgürlük duygusuyla doldurmuştu.

"Manastırdan çok uzakta sayılmayız," dedi Rigoberto ve kayalara oyulmuş basamaklara tırmanmaya başladı. Çuval bezinden cüppesinin uzun etekleri, yosunlarla kötü kokular yayan pisliklerin üzerini süpürüyordu.

Kendilerini dışarı atar atmaz üçü birlikte yüzlerine vuran tertemiz rüzgarın içinde tir tir titrediler ve sevinçten kahkahalar attılar. Sonra dönüp arkalarında kalan hapishanenin çirkin görüntüsünü seyrettiler. Tam tepelerinde yükselen binaya girip anahtarları nasıl alacaklarını düşünüyorlardı. Üstelik bir de Manfred'i kurtarmaları gerekiyordu.

"Bence vakit kaybetmeden tabanları yağlayalım," diye önerdi Oblivia. "Anahtarlar bekleyebilir. Manfred de o de-

likte sonsuza dek bir ileri bir geri yürüsün."

"Sorun sadece anahtarlar değil ki. Benim defterim de içeride kaldı," diye hatırlattı Julia.

"Ben her şeye rağmen buradan hemen uzaklaşalım diyorum," diye üsteledi Oblivia. "Temizlendikten sonra ne yapacağımızı düşünürüz. Şu halimizle kokumuzu kilometrelerce öteden bile alabilirler."

"İşte bu doğru," diye kabul etti Julia.

Rigoberto duvarın kenarına tutunarak ilerlemeye başlamıştı bile. "Bu taraftan," dedi.

Yıldızlı gökyüzünün altında ilerlerlerken, Julia hemen önünde yürüyen Oblivia Newton'u izliyordu. Bir anda gözünde küçülüveren, bir zamanlar en büyük düşmanları olmuş bu kadın, gözünde sıradan birine dönmüştü. Tek derdi baştan aşağı çamurla kaplı olmak olan birine. Sonra Julia erkek kardeşini yeniden göreceğini düşündü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Şu an manastırın revaklı yolunda kendisini bekliyor ya da en kötü ihtimalle, bir mesaj bırakmış olmalıydı. Anahtarlar ve kaybedilmiş deftere gelince...

"Her şeyi sırası gelince çözeriz," dedi kendi kendine. Ama yüksek sesle konuşmuştu.

Anında yanında bitiveren Oblivia, "Ne dedin küçük kumrum?" diye sordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Julia. "Küçük kumrum" tabirini unutmaya çalışarak.

"Tabii ki."

"Anlamadığım bir şey var," diye başladı kız. "Kardeşim ile Rick'in elinden Kilmore Koyu haritasını çaldığında..."

"Ah!" dedi öteki. Aniden savunmaya geçmişti. "Dinle beni. O haritayla ilgili yaşadıklarımız gerçekten çok üzücü. Bir... bir yanlış anlaşılma olmuştu. Sanırım o iki oğlana pek nazik davranmadım, ama..."

"Benim anlamadığım şey," diyerek sabırsızca kadının sözünü kesti Julia, "Kilmore Koyu'nun haritasının tam da orada, Antik Mısır'da olduğunu nereden biliyordun?"

Julia bu soruyu sormuştu çünkü onlar bu gerçeği büyük uğraşlardan sonra ortaya çıkarmışlardı. Neyse ki şansları yaver gitmiş, Maruk ve Ulysses Moore'un defteri sayesinde bunu başarmışlardı.

"Bunu bana annem anahtarı verirken söylemişti."

Julia'nın ağzı bir karış açılmıştı. "Annen mi?"

"Evet, tabii," diye yanıtladı Oblivia. "Neden gelip Kilmore Koyu gibi bir delikte yaşamaya karar verdim sanıyorsun? Hem de milyonlarca sterlin değerinde bir imparatorluğun tek sahibiyken..."

Kaldırım taşlarının üzerinde yürürken Julia bir anlığına dengesini kaybetti. O şimdiye kadar Oblivia'nın kedili anahtara Bayan Biggles sayesinde ulaştığını zannediyordu. Masadaki bütün kartlar bir anda el değiştirmişti.

"Tamam da senin annen kim?"

Kara Volkan, Nestor'un sepetli motosikletle gözden kaybolmasını seyretti, sonra da hala kafasında yıldızlar uçuşan Fred Ayaktauyur'la beraber yürüyerek uzaklaşan Leonard'a

veda etti.

Tekrar Argo Villası'na girip Zan-Zan'a etrafında gördüklerini açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Zan-Zan birkaç saat öncesine kadar Ortaçağ'dan ilerisini hiç görmemişti. Ve şimdi kendini anlamasına imkan olmayan bir gerçeklikte buluvermişti. Her ne kadar işine bağlı ve zeki bir kadın olsa da; dolapların içine saklanmış ışıklarla (buzdolabı), aniden sıcak su akmaya başlayan incecik borularla (lavabo) ve odaları aniden aydınlatan tuhaf düğmelerle (elektrik düğmeleri) dolu mutfağa girmek bile zavallının aklını neredeyse yitirmesine neden olacaktı.

En sıradan şeyler bile kadını şaşkına çeviriyordu. Argo Villası'nın mobilyaları, yatakları kaplayan yumuşacık yatak örtüleri gözüne nasıl da acayip görünüyordu. Ve tabii bir de daha az sıradan şeyler vardı; tıpkı az önce girdikleri Zaman Kapısı gibi...

Ona, "Şimdi bir şey yapmam gerek..." diyen Kara Volkan üst kata çıktı.

Zan-Zan da peşinden gitti. Birlikte ışıkları yanan bir odaya girdiler. Duvarlar açık renkli mermerlerle kaplıydı.

Kara birkaç saniye banyo küvetine baktı. Sonra yuvarlak bir nesneyi çevirdi ve tepedeki bir süzgeçten sıcak su akmaya başladı.

"Ah!" diye bağırdı Kara Volkan, elini sıcak suya batırıp. "İşte bize gereken şey! Güzel bir duş! Sıcacık bir duş!"

Üzerindeki keşiş cüppesini çıkarmaya başladı ve spor ayakkabılarını bir köşeye fırlattı. "Önce sen girmek ister misin?"

Zan-Zan hayır anlamında başını salladı. İçinden buharlar

yükselen o şey, hiç de tekin görünmüyordu. Birbirlerinin karşısına konulmuş iki büyük aynanın içine doğru çoğalarak uzayıp giden kendi yansımalarına bakmaya başlamıştı. Tedirgindi.

"Bana bir dakika ver," dedi Kara Volkan sıcak duşun altına girerken. "Aaah!" diye uludu memnuniyetle. "Sen şu Oblivia'nın gelip gelmediğini kontrol et... ve onu uyutmaya hazır ol."

Zan-Zan anladığını belli etmek için başını salladı ve suratında kaskatı bir ifadeyle banyodan çıktı.

"Son bir şey daha!" diye bağırdı ardından Kara, kalın kollarından birini duş perdesinden dışarı uzatmıştı. "Şampuanı verir misin?"

İhtiyar Rigoberto, Oblivia ve Julia duvarı tırmandılar ve içinde hala yanmakta olan kırmızı kömürlerin göründüğü terasa ulaştılar. Sonra kapıyı açıp büyük merdivenin basamaklarını indiler ve Kayıp Zamanın Revakları'na ulaştılar.

"Kara Volkan'la ve onun asistanıyla burada karşılaştık," diyerek hatırladıklarını anlattı Julia ve merdivenin yarısına geldiklerinde duvar nişlerine yerleştirilmiş saksıları gösterdi.

"Ay çiçekler ne kadar doğal görünüyor," diye cevap verdi Oblivia. Aklı bambaşka bir yerdeydi.

Basamakları inerlerken Julia nefesini tutmuştu. Her an Jason'ı görmeyi bekliyordu. Ama manastırın revaklı yoluna ulaştıklarında kardeşinin orada olmadığını anladı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Bir yandan da Jason ona bir mesaj bırakmış mı diye etrafı inceliyordu.

Oblivia'nın ne yapacağına çoktan karar verdiği belliydi. Hem küçük kızı, hem de kurbağa suratlı korkunç ihtiyarı görmezden gelip manastırın avlusunu baştan başa geçti ve bir maraton koşucusu gibi kendini öteki tarafa açılan Zaman Kapısına doğru attı.

Sadece kapının önündeki topak yolda gördüğü ayak izlerine bakmak için durdu. İzlerin spor ayakkabılı birine ait olduğu açıktı.

"Teoriniz doğrulandı," dedi alçak sesle. "Kara Volkan gerçekten de Argo Villası'na geri dönmüş."

Tam o anda Julia, "Oblivia!" diye seslendi.

Kız ve Rigoberto koşarak yanına geldiler. "Ne yapıyorsun?"

"Buradan gidiyorum tabii ki!"

"Bunu yapamazsın," diye karşılık verdi Julia. "Anahtarları geri almadık! Şimdi dönemeyiz!"

Küçük kızın kendisine emir vermesinden rahatsız olan Oblivia ellerini öfkeyle ovuşturdu. Yine de son bir açıklamayı hak ediyorlardı: "Şimdi beni iyi dinle. Yaptıkların için sana müteşekkir olmadığımı sanma; ama şimdi hepimizin kendi paçasını kurtarma vakti geldi. Ben eve dönüyorum. Sense burada kalıp kardeşini ve anahtarları bulmak istediğinden söz ediyorsun. Dilediğini yap. İstersen benimkileri de al. Git Ulysses Moore'a sor, Peter'a ya da Kara Volkan'a sor. Canın kime istiyorsa ona sor. Artık hiçbiri umurumda değil." Aslında bu o kadar da doğru değildi. Çünkü Oblivia

o sırada, eğer Kara, elinde İlk Anahtar'la Kilmore Koyu'na geri döndüyse öteki anahtarları ele geçirmesine gerek kalmadığını düşünüyordu. Bütün kapıları açan İlk Anahtar'ı bulması yeterliydi. Ama aklından her geçeni de açıklayacak değildi herhalde. Kapıyı açmadan önce son bir şey daha ekledi: "İstersen Manfred'i de alabilirsin. Onu sana memnuniyetle verebilirim."

"Oblivia!" diye bağırdı Julia.

Ama kadın Zaman Kapısını geçmiş ve gözden kaybolmuştu.

Zan-Zan, banyodan çıkar çıkmaz alt kattan gelen bir gürültüye kulak kesildi. Ve hemen ardından bir kadın sesi duydu. Bu sırada Kara, duşun altında huzur içinde şarkı söylüyordu.

Böylece genç asistan uyku şişelerinden birini aldı ve çabucak merdiveni indi. Aynı sesi bir kez daha duyduğunda hemen gölgelere gizlendi.

Kadın camlı kapının ardında, dışarıdaydı.

Zan-Zan daha fazla beklemedi. Camlı verandaya yaklaştı ve gizlice dışarı çıktı.

Hedef birkaç adım ötede duruyordu. Birini arıyormuşçasına etrafı inceliyordu.

Zan-Zan kadının içeri girmesini sağlamak amacıyla camlı kapıyı açtı. Hiçbir şeyden haberi olmayan kadının yaklaşmasını bekledi ve etki alanına girer girmez suratına yeşil dumanı üfledi.

Son bir kez "Rick?" diyebildi yere devrilen Patricia Banner. Ve o an uykuya daldı.

Zaman Kapısının öte yakasında, Julia dönüp Rigoberto'ya baktı ve "Bunu gerçekten yaptığına inanmak istemiyorum," dedi.

"Bana çok da korkunç bir şey yapmış gibi gelmedi..." diyen ihtiyar merakla kapıya yaklaştı.

"HAYIR!" diye ciyakladı Julia. "Sakın açma!"

"Ama neden?" diye sordu afallayan adam. "Bu kapının ne özelliği var ki?"

"Bunu sana şu anda açıklayamam, lütfen bana güven."

O sırada Julia'nın kafasında yüzlerce düşünce iç içe geçmiş, kördüğüm olmuştu.

Bir numaralı hareket planı: Oblivia'yı izlemek. Argo Villası'na girerse anne ve babası ona yardım edebilirdi. Ama Rigoberto'nun kendisini izlemesini nasıl engelleyecekti? Ya Jason? Onu burada tek başına bırakabilir miydi?"

İki numaralı plan: Jason'ı beklemek ve onunla beraber anahtarlarla defteri almaya gitmek. Bu arada Rigoberto'yu da kendilerine yardım etmeye ve Zaman Kapısını açmamaya ikna edebilirlerdi.

Üç numaralı plan: Hemen buradan uzaklaşmak ve sıcak bir banyo yapmak.

O tüm bunları tartadursun, ihtiyar Lağım Hırsızı bulundukları yerin zeminini ve yolu incelemeye başlamıştı.

Toprağın üzerindeki bazı ayak izlerine baktıktan sonra, "Bana kalırsa burası oldukça işlek bir yolmuş..." diye belirtti. "Bir, iki, üç insan... en az."

"Ne demek üç insan?" diye sordu Julia. Ama kafasında dördüncü varsayımı üretmekle meşguldü: Kapıdan Kara Volkan, Çinli asistanı ve Oblivia Newton geçmişti... Gözünü Zaman Kapısına dikip, "Hala bir kişilik yer var..." dedi.

"Yani?" dedi Rigoberto ve Julia'ya bakmak için onun durduğu tarafa döndü.

Ancak ihtiyarın gözleri şaşkınlık içinde kocaman açıldı. Küçük kız ortadan kaybolmuştu.

Kapıya yaklaştı. Tokmağını çevirmeye çalıştı. İleri geri ittirdi.

Kapalıydı.

Bölüm (17)
- MUHAFIZLAR VE HIRSIZLAR -

Kamburlarını çıkarmış yürüyen iki küçük ve sinsi figür surların tepesinde yakılan ateşlerin üzerinden atlayarak, labirentimsi merdivenlerden inerek ve ay ışığının altında gümüş gibi parıldayan bitmek tükenmek bilmez avlulardan geçerek ilerlediler ve en sonunda bir dizi selvi ağacının oluşturduğu virgül şeklinde gölgelerin arasına saklanarak durdular.

Hemen karşılarında çirkin bir bina yükseliyordu. Burası, hücrelerin arı kovanındaki petekler gibi düzenli ve sık aralıklarla yerleştirildiği hapishane binasıydı. Dagoberto duvara yaslanıp uykuya dalmış bir muhafızın heybesinden aşırdığı beş sikkeyi Jason'a gösterdi ve ona planını açıkladı.

Binanın dış cephesinin etrafında işlerine yarayacak askeri bulmak için devriye gezmeye başladılar.

Karşılarına çıkan bir çift uzun boylu, güçlü kuvvetli askeri es geçtiler. Zincir zırhlı bütün muhafızların göbeklerine bakılırsa, azıcık bir rüşvet için başlarını belaya sokmayı göze almazlardı. Sonunda üçüncü kapının önünde genç bir asker gözlerine çarptı. Baltalı kargısına yaslanmış, kestiriyordu. Kafası arada bir aşağı düşüyor, kargısının keskin bıçağına çarpıyor ve aniden uyanıp kendine çeki düzen veriyordu. Her beş dakikada bir aynı şey tekrarlanıyordu.

"İşte bu," dedi Dagoberto. Sonra da saklandıkları yerden dışarı çıktı.

Yürürken gürültüyle boğazını temizledi. Amacı nöbetteki askere kendisini fark ettirmekti.

Dagoberto'yu gören genç asker yana kaykılmış miğferiyle, "Sana emrediyorum! Hemen dur!" diye bağırmaya başladı. Baltalı kargısının ucunu, bir balıkçının oltasını kaldırdığı gibi kaldırdı. Bu sırada karşısına çıkan garip görünüşlü bu iki çocuğu daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı.

Dagoberto fazla zaman kaybetmedi. Parmakları arasında tuttuğu beş altın sikkeden birini askere gösterdi ve "Lütfen sayın asker, size yalvarıyorum. Babamız tutuklandı ve onu son bir kez görmek istiyoruz."

Baltalı kargının ucu, Dagoberto'nun başından elindeki sikkelerine yöneldi. Adam çocukların sözlerini ölçüp biçiyor gibi görünüyordu. Sonunda geri çevrilmesi hiç de kolay olmayan bu teklifi kabul etti. Yüzünde keyifli bir ifadeyle Dagoberto'ya baktı ve, "Tabii yavrucuğum," dedi yumuşacıklaştırdığı ses tonuyla.

Avucunu yukarı bakacak şekilde açtı. Dagoberto altın sikkeyi içine bıraktı, el kapandı.

Askerin suratına bir gülümseme yayılmıştı. Ardından hapishanenin demir parmaklıklı kapısını açtı ve içeri girmeleri için çocuklara yol verdi.

Küf kokulu binaya girdiklerinde başlarını kaldırıp meşalelerin aydınlattığı yüksek ve dar tavana baktılar.

"Yolu biliyor musun?" diye sordu Jason.

"Ne sandın?" diye cevapladı Dagoberto gururlu bir ifadeyle. Sonra yürümeye başladılar. Ne zaman bir askere rast gelseler küçük hırsız onun yanına yaklaşıyor ve adama çarpıp hemen ardından özür diliyordu.

"Önemli değil yavrucuğum. Babana benden selam söyle."

"Çok sevinecektir!" diye cevap veriyordu sonra da.

Bir süre sonra elini açıp Jason'a yepyeni altın sikkelerini gösterdi.

Bir asker, sonra bir asker daha ve bir avuç sikke, sonra bir avuç daha derken giderek iç içe geçmiş odalar labirentinin en derinlerine girmeye başladılar. Sulu bir elmanın özüne ulaşmaya çalışan iki kurtçuğu andırıyorlardı.

Saklanarak ve daha sonra yenilerini kazanacakları sikkelerini harcayarak sarnıçların yanından, ağlamaların yankılandığı tünellerden, zifiri karanlık, unutulmuş odalardan, penceresiz avlulardan ve duvar resimleriyle kaplı salonlardan geçtiler. Nihayet son gelenlerin atıldığı hücrelerin olduğu yere vardılar.

Endişeyle birbirlerine baktılar. Hücreler, içi aynalı sazanlarla dolu bir havuzun üzerindeki kemerli, alçak bir köprünün hemen ötesindeydi. Sol taraftaki koridorda siyah ve lekeli tavanlı bir bekçi bölmesi vardı ve içeriden hakaret dolu kahkahalar yükseliyordu.

Jason ve Dagoberto bekçi bölmesine doğru ilerlediler ve açık kapıyı tıklattılar. İçeride iki asker, masanın üzerine eğilmiş kemik zarlarla kumar oynuyordu. Kapıyı duyar duymaz taburelerinden fırlayıp arkalarında duran çocuklara döndüler.

"Siz de nereden çıktınız?" diye sordu bir tanesi. Uzun, kürek şeklinde bir sakalı vardı.

Mükemmel bir zamanlamayla Jason ve Dagoberto ellerini ceplerine attılar ve avuçlarındaki birer sikkeyi aynı anda

gösterdiler. Ardından da, "Buraya küçük kız kardeşimizi bulmaya geldik..." diye açıkladılar.

"Kız kardeş mi?" diye sordu kürek sakallı. Bir yandan da sanki üstündeki kırışık bir gömlekmiş gibi zincir zırhını düzeltmeye çalışıyordu. "Hangi kız kardeşten bahsediyorsunuz?"

"Benim yaşlarımda bir kız," diye açıkladı Jason. "Bana çok benziyor. Onun bu akşam yakalandığını biliyoruz ve... iyi olup olmadığından emin olmak istiyoruz."

Sikkeler karşı koyulması imkansız ışıltılar saçıyorlardı.

Askerler birbirlerine baktılar. Sonra bir tanesi yerdeki sandıklardan birini işaret etti. Sonra onu açıp Julia'nın kıyafetlerini çıkardı. Onları gören Jason'ın yüreği ağzına gelmişti.

"Bunlar kız kardeşinize ait olabilir mi?" diye sordu asker.

Jason yutkunarak, "Evet," diye geveledi.

Asker sandığı kapattı. Kürek şeklinde sakalı olan adam başını salladı ve kızın onların gözetimi altında olduğunu onayladı. "Kurallara göre onun ziyaretçi kabul etmesi yasak. Aynı sizin burada olmanızın da yasak olması gibi."

"Size yalvarıyorum," diye ısrar etti Dagoberto. "Onu sadece bir dakika görsek yeter. İyi olduğundan emin olursak bir daha sizi rahatsız etmeyeceğiz."

Üçüncü bir sikke ötekilere eklendi.

Gözleri parıldayan iki asker hep bir ağızdan, "Tamam öyleyse," diye heyecanla bağırdılar. Kürek sakallı adam, ötekine başıyla işaret verdi. O da duvara asılı duran demir halkayı kancasından çıkardı. Anahtarlar halkanın çevresine

salkımındaki üzümler gibi dizilmişti.

"Oğlanları iki numaralı hücreye götür."

Ve beklentiyle avucunu açtı.

Jason ve Dagoberto uzun bir koridor boyunca önlerinde giden askeri izlediler ve balıkların yüzdüğü havuzun üzerinden geçtiler. Yürürlerken Jason, sonraki adımlarının ne olacağını kendi kendine sorup duruyordu. Öte yandan Dagoberto, hiç de endişeli görünmüyordu. Son iki altın sikkeyi büyük ihtimalle Julia'yı bırakması için askeri ikna etmeye harcayacaktı. Kuşkusuz bu iyi bir plandı.

Köprüyü geçtikten sonra gardiyan karşılarına çıkan ilk hücrenin kapısını açan doğru anahtarı aramaya başladı. "Sizinki gibi birbirine düşkün aileler görmek güzel." diyerek kıkırdadı ve bulduğu anahtarı deliğe soktu.

Kilit döndü ve kapı açıldı.

"Buyurun," dedi hücrenin karanlık ağzını işaret ederek.

"Gel bakalım," diyen bir ses kükredi ve Manfred'in yumruğu askerin burnuna güm diye iniverdi.

Oblivia Newton'un kıt zekalı koruması kendinden geçen askeri yere düşmeden önce yakaladı ve onu bir panter çevikliğiyle hücrenin içine fırlattı.

"Ne kadar çabuk geldiniz..." dedi. Sonra gözlerini kısıp baktığında karşısındakilerin Jason ve Dagoberto olduğunu gördü. "Hey, ama siz onlar değilsiniz!"

Dagoberto anahtarlığı kilitten çıkardı ve içeri girdi.

"Julia?" diye seslendi Jason.

"Evet ya! İşte adı buydu..." diye homurdandı Manfred. "Julia burada değil. Başta senin o olduğunu sanmıştım."

İri kıyım, askerin bedenini duvara dayadı, işini garantiye almak için yüzüne bir yumruk daha indirdi ve üzerindekileri hızla çıkarmaya başladı.

"Anlamıyorum!" diye bağırdı Jason öfkeyle. "Kız kardeşim nerede? Ve sen burada ne arıyorsun?"

Manfred askerin kıyafetlerini üzerine geçirmeye başlamıştı. Ama demirden gömlek derisini çizdiği için her hareketinde acıyla inliyordu. "Dinle, gelip beni kurtarmanız büyük incelik. Doğrusu beklemiyordum. Size borçluyum."

"Julia nerede?"

Manfred önce zemindeki deliği sonra da Dagoberto'yu işaret etti. "Senin şu arkadaşın gibi biriyle delikten kayıp gitti." Ardından Jason'a eşlik eden küçük hırsıza daha yakından baktı ve ekledi: "Hayır, buna benzemiyordu. Daha yaşlıydı."

Dagoberto elinde anahtarlarla hızla odayı adımladı.

Jason küçük hırsızın yanına gelip yerdeki deliğe baktı. "Bu lağım borusu nereye çıkıyor?" diye sordu.

Bu sırada Manfred miğferi kafasına geçirmiş, kılıcın takılı olduğu kemeri sıkmakla uğraşıyordu. "Bilmiyorum. Öğrenmeye de hiç niyetim yok. Gidelim mi?"

Sabrı taşan Jason, "Bu halde dışarı mı çıkacaksın?" diye bağırdı.

Fakat elindeki anahtarları çınlatan Dagoberto tam tersini düşünüyordu. "Bu harika bir fikir," dedi. "Özellikle de birkaç dostumuzu yanımıza alırsak..."

Kürek şeklinde sakalı olan asker, dışarıdan gelen ilk sevinç çığlığını duyduğunda parmakları arasına aldığı altın sikkeleri döndürmeyi bırakmıştı. İkinci çığlıkta taburesinden

kalktı. Bütün koridor haykırışlar ve kahkahalara boğulduğunda bekçi bölmesinin kapısına yeni ulaşmıştı.

Önce elli kafası, yüz ayağı olan bir devin üzerine geldiğini sandı.

"Hayır!" diye haykırdı ve aceleyle kendini bekçi bölmesine geri attı.

En azından elli mahkum, önlerine çıkan her şeyi yıkıp geçerek ve giderek artan bir mutlulukla bağıra çağıra önünden geçti. Son sınavlarını bitirip kendilerini okuldan dışarı atan kontrol edilemez bir öğrenci güruhunu andırıyorlardı.

İlk dalga gelip geçtiğinde, kürek sakallı asker ayağa kalktı ve neler olmuş olabileceğini, daha da önemlisi alarm vermeyi nasıl başaracağını düşünmeye çalıştı. Yere düşen miğferini aldı ve kapıya doğru, "Alarm!" diye bağırarak koşmaya başladı.

O sırada biri tarafından engellendi. Bu ortağından başkası değildi. Üstüne üstlük boynunda kocaman bir yara izi vardı.

"Mahkumlar kaçtı!" diye bağırdı kürek sakallı asker.

"Yapma ya!" diye kükredi Manfred ve sert yumruklarından birini ondan da esirgemedi. Adam yere devrildiğinde Oblivia'nın kıt zekalı devi, "İyi iş çıkardım," diyerek kendi kendini kutladı. Sonra da kürek sakallı adamın üzerinden atlayıp bölmeye girdi.

İki oğlan sandıkları yerle bir etmeye başladılar. Jason anahtarları çabucak bulmuştu, ama ayağa kalktığında Manfred onu durdurdu. Oblivia'nın kıt zekalı devi oğlanın kolunu tuttu ve "Yanılmıyorsam bunlar benimdi," diyerek kedili ve aslanlı anahtarları aldı. "Beni kurtardığınız için geri kalan-

lar... sizin olabilir."

Oğlanın kolunu serbest bıraktı. Jason Argo Villası'nın anahtarlarını ve Julia'nın kıyafetlerini topladı. Dagoberto da defteri bulmuştu. Jason onu geri istemedi.

Anlaşma anlaşmaydı.

Manfred güneş gözlüğünü ve kuaför çırağı kıyafetlerini topladı. Sonra sandıkları kapatıp askerin masaya bıraktığı üç altın sikkeyi de alarak dışarı çıktı. Diğerleri de onu takip etti.

Ardından olabildiğince yavaş ilerleyerek hapishanenin kapısına ulaştılar. Ne zaman yaklaşan bir asker göreseler, Manfred iki oğlanı yakalarından tutup kaldırıyor ve "Sizi yakaladım, kaçacağınızı sandınız ha!" diye bağırıyordu.

Bu şekilde askerleri aldatarak çeyrek saat sonra kendilerini dışarı atmışlardı.

Musluğu kapatan Kara Volkan, "Hu huu!" diye Çinli asistanına seslendi.

Ne otomobil, ne de cep telefonu... Şimdiki zamana uyum sağlamak için sıcak bir duştan daha etkili ne olabilirdi ki? Kara Volkan duştan çıktı ve mermer zemine sular damlatarak yürüdü. Çıplak ayaklarını üşütmemek için altına bir havlu serdi. Sonra da havluyu bir sörf tahtası gibi kullanarak hareket etmeye başladı.

Önce havluların durduğu dolabı açtı ve göğsüne C harfi işlenmiş lacivert bir bornoz çıkardı.

"Mooreların devri gerçekten de sona erdi demek..." dedi

kendi kendine ve kurulanmaya başladı.

Bu sırada bornozun da çok büyük bir buluş olduğuna karar vermişti. Sonra dönüp aynada kendine baktı: Ortaçağ yılları onu zayıflatmış ama güçlendirmişti. Gözleriyse her zamanki gibi muzır bakıyordu.

Islık çalarak lavabonun üzerine dizilmiş parfüm şişelerini karıştırmaya başladı. Sonra içi talk pudrasıyla dolu yeşil bir şişeyi eline aldı ve tenini bu beyaz, güzel kokulu tozla uyandırma zevkine karşı koyamadı.

Tam o sırada Zan-Zan kapıya vurdu.

"Onu yakaladım!" diye bağırdı kadın.

Kara Volkan kapıyı açıp asistanını içeri aldı. "Kimi yakaladın?"

"Kadını!" Zan-Zan'ın gözleri kendisine verilen görevi başarıyla yerine getirmiş olmanın verdiği memnuniyetle ışıl ışıl parıldıyordu. "Şimdi aşağıda, geliyor musun?"

"Oblivia Newton'ı mı? Bir dakika bekle!" diye bağırdı adam ve oldukça eskimiş spor ayakkabılarına doğru havlunun üzerinde patinaj yaptı.

Fakat ayakkabılarını giymeden bir saniye önce gözüne bir çift terlik çarptı ve yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı. Spor ayakkabılarına orada veda edip ayaklarını terliklerin içine soktu ve yeni seçilmiş bir başkan edasıyla asistanının eşliğinde merdiveni inmeye başladı.

Kara Volkan'ı çevreleyen talk pudrasının oluşturduğu bulut yüzüne çarptığında Zan-Zan, "Ne güzel koku bu böyle," dedi.

"Buna uygarlık derler, tatlım. Buna uygarlık derler!"

En son basamağa ulaştılar ve sola dönüp verandaya açılan salona girdiler. Derin uykuya dalmış kadın divanın üzerine yatırılmıştı.

"İşte sonunda elimizdesin," diye şakıdı Kara Volkan. Eğilip kadına daha yakından baktı. O an kaşları çatıldı. Kadının saçlarını yüzünden çekip hiç de nazikçe olmayan bir tavırla, "Çok daha genç birini bekliyordum," dedi ve kıkırdadı. Sonra Zan-Zan'a dönüp, "Bir de Dedalus'u duysaydın... Ah, ama Peter'ın zevkleri her zaman biraz farklıdır... Özellikle de konu güzel kadınlar olduğunda!"

Kara, Zan-Zan'ı kollarına aldı ve alnına bir öpücük kondurdu. Ancak tam o sırada duydukları bir gürültüyle ikisi de irkildi, çabucak dönüp arkalarına baktılar.

"Bu da neydi?" diye sordular birbirlerine ve aceleyle merdivene doğru koştular.

Sinirleri geren bir kahkaha ve onu takip eden bir zafer çığlığı yükseldi. "Başardım! Evet! Argo Villası'ndayım!"

Kara Volkan ve asistanı parmaklarının ucuna basarak telefonun olduğu odaya girdiler. Bu sırada gürültünün kaynağı olan kadın, ellerini çırparak kıkır kıkır gülmeye devam ediyordu.

Fakat sonra Zaman Kapısının olduğu odanın girişinde küçük bir kız belirdi. Kirli paçavralar içindeki kızı aniden karşısında buluveren Zan-Zan korkuyla bir adım geri çekilmişti.

"Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın Oblivia!" diye bağırdı küçük kız ve temiz halının üzerinde sendeleyerek öne atıldı. "Kıpırdama hırsız! Şu anda benim evimdesin!"

Kara Volkan ve Zan-Zan böylece odada kızın tam karşısında duran başka biri daha olduğunu anladılar. Odanın kemerli girişini aşıp ikisi birbirlerinin üzerine atlamadan önce aralarına girdiler.

"Durun bakalım! Burada neler olduğunu öğrenebilir miyim hemen!" diye kükredi Kilmore Koyu'nun tren kondüktörü. Küçük odanın ortasında göğsüne C harfi işlenmiş lacivert bornozlu ve terlikli bir kule gibi dimdik yükseliyordu. "Siz kimsiniz?"

Julia ve Oblivia da aynı soruya cevap vermek için adama baktılar. Kara Volkan'ı karşılarında görmek her ikisinin de aklını karıştırmıştı.

Bornozu gören Julia, "Baba?" diye tereddüt ederek fısıldadı.

Ama Oblivia Newton kendi babasını tanımak konusunda Julia'dan daha başarılı olmuştu. "Baba?" diye fısıldadı o da.

Bölüm (18)
- BİR MOTOSİKLET
GEZİSİ -

Ekoseli yün battaniye, bacaklarını gecenin soğuğundan korumaya yetecek kadar kalın değildi. Ulysses Moore'un sepetli motosikletinde, yaşlı adamın yanında seyahat eden Rick'in yanakları rüzgardan şişmişti ve bir türlü ağzını kapatmayı başaramıyordu. Motoru büyük bir beceriyle süren Nestor virajları ustalıkla alıyordu. Sepetli motosiklet Salton Uçurumu'nun rüzgarlarını arkasına almış, devasa bir yabanarısı gibi ilerliyordu. Zifiri karanlık yoldan aşağı Kilmore Koyu'nun uykuya dalmış evlerine doğru uçarcasına iniyordu.

Motosikletin gürültüsü neredeyse kulaklarının zarını patlatacağı için Rick yol boyunca ne bir soru sorabilmiş ne de Nestor'un anlattıklarının tek kelimesini anlayabilmişti. Oğlanın kulakları, ancak yaşlı bahçıvan, evinin birkaç metre ötesinde durup motoru kapattığı zaman yeniden işlemeye başlamıştı.

Nestor sendeleyerek seleden indi ve İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma Ural marka motosikletinin göbekli karaltısını sevgiyle okşadı. Sonra elini kaldırdı ve kaskını öyle hayranlık uyandırıcı bir hareketle başından çıkardı ki, onu şaşkınlıkla seyreden Rick, bu hareketin ancak Birinci Dünya Savaşı'nın efsanevi Alman pilotu Kızıl Baron'la karşılaştırılabileceğini düşündü.

Oğlan uyuşmuş bacaklarını kaldırdı ve sepetin içinden çıktı.

"Merhaba Phoenix..." diyen Nestor sokak lambasının al-

tında kendilerini bekleyen karaltıya doğru yürümeye başlamıştı. "Olabildiğince çabuk geldik."

Peder Phoenix babacan bir tavırla Rick'i selamladı. Sonra Nestor'un elini sıkıp kolunu arkadaşça omzuna attı. "Görüşmeyeli amma zaman geçti ha?"

"Ne yapalım? Pazar günü çiçek sulamak için bire bir."

Peder bu darbeyi duymazdan geldi ve Rick'in yaşadığı evi işaret etti. Evin bütün ışıkları yanıyordu. "Sizi bu yüzden çağırdım. Işıklar yanıyor, ama evde kimsecikler yok."

Rick endişeyle başını salladı. "Hepsi benim suçum," diye mırıldandı. "Akşam yemeğine gelmeyeceğimi söylemeliydim."

"Herhalde annen seni aramak için dışarı çıkmıştır," dedi Peder Phoenix. "Sana bir mesaj bırakmış. Dışarı çıkalı fazla olmamıştır... ama belki burada durup onun geri dönmesini beklememiz daha doğru olur."

Kapının önündeki merdiveni çıktılar ve eve girdiler. Rick içeri adım atar atmaz kurulmuş saat gibi, "Dağınıklığın kusuruna bakmayın," diyerek özür diledi.

Sonra mutfağa geçip annesinin masanın üzerine bıraktığı mesajı buldu.

Seni aramaya çıkıyorum. Geri dönersen beni evde bekle.

Rick kendini bir kez daha suçlu hissetti. Nestor'a ve Peder Phoenix'e masaya oturmalarını söyledi. Bu sırada kendisi de çorba ısıtmaya koyuldu.

"Sıcacık bir çorba hepimize iyi gelir," dedi Peder Phoenix. Ama Nestor onun kadar huzurlu değildi.

Argo Villası'nın bahçıvanı arada sırada ayağa kalkıyor ve pencerenin kenarına gidip dışarı bakıyordu.

Peder Phoenix şakayla karışık, "Sepetli motosikletinin çalınmasından mı korkuyorsun?" diye sordu.

"Yok, daha neler."

Bu sırada Rick dolaptan üç kase ve üç bardak alıp masanın üzerine yerleştirmişti. Tahta bir kaşıkla çorbayı karıştırırken düşünceli bir ifadeyle, "İkinizin eski dost olduğunuzu bilmek güzel," dedi.

"Sahiden mi?" diyen Peder Phoenix'in suratına tatlı bir gülümseme yayılmıştı.

"Leonard ve Nestor geçirdiğiniz o harika yaz macerasını bana anlattılar. Anahtarlarla dolu kutuyu da."

Peder önce Nestor'un başıyla onaylamasını bekledi sonra, "Zaman Kapısının anahtarları," dedi.

"Doğru," diye karşılık verdi Rick.

"Öyleyse sana hikayenin gerisini de anlatmışlardır."

Nestor, "Hayır. Apar topar buraya gelmek zorunda kaldık," diyerek Rick'in yerine cevap verdi.

"Peki nerede kalmıştınız?"

Rick, Peder Phoenix'in neyi kastettiğini anlamış gibi, "Nestor'la Ulysses Moore'un nasıl olup da aynı kişi olduğunda kalmıştık," diye cevap verdi.

Peder Phoenix, "Eninde sonunda bazı şeylerin ortaya çıkması gerek," diye ekledi düşünceli bir ifadeyle.

"Aynen öyle," diyen Nestor yeniden pencerenin kenarına gitmiş, endişeyle dışarı bakıyordu. Sonra sert bir hareketle perdeyi yana çekti, daha iyi görmek için gözlerini kıstı ve ekledi: "Ben anneni aramaya gidiyorum. Belki meyhaneye uğramıştır."

Bahçıvan göz açıp kapayıncaya dek sokağa çıkmıştı.

Mutfakta yalnız kalan Rick ve Peder Phoenix konuşmaya başladılar. Rick adamın kasesine birkaç kaşık çorba doldurdu ve içine atmak için bir parça ekmek kabuğunu ufalayarak kıtır hale getirdi.

Sonra masaya oturup sabırsızca, "Beni hikayenin geri kalanıyla aydınlatmaya ne dersiniz?" diye sordu.

"Geç bile kaldın," diye cevap verdi Peder Phoenix ve anlatmaya başladı: "O yazın ardından Mooreları birkaç sene boyunca Kilmore Koyu'nda gören olmadı. Tabii belirli aralıklarla birileri evi kontrol etmek için Argo Villası'na gelip gidiyordu. Her neyse, ne zaman büyükbaba öldü ve Ulysses'in babası buraya yerleşmeye karar verdi, işte o zaman her şey değişmeye başladı. Bu dediklerim, sen de otuz, ben diyeyim otuz beş sene öncenin olayları. Hepimiz bir hayli büyümüştük. Ancak hiçbirimiz hayvan şeklinde tutamakları olan anahtarların gizemini aydınlatabilmiş değildi. Anahtarları bölüşmüştük ve onları bir tılsım gibi yanımızda taşır olmuştuk. Ancak ne zaman Ulysses'in babası John, Argo Villası'nın kapısını yeniden açtı, işte o zaman işler değişmeye başladı. Postadan içinde Zaman Kapılarının anahtarlarının olduğu bir paket çıkmıştı. Moorelar da kapıyı açıp Metis'i ortaya çıkardılar."

"Bunları anlatmışlardı..." dedi Rick, çorbasını höpürdeterek içerken.

"Öyleyse sana Mooreların çıktıkları seyahatleri de anlatmışlardır. Ulysses, On Yedinci Yüzyıl Venedik'ine gidip Penelope'ye aşık olana kadar, her seferinde içimizden birini de

yanlarına almışlardı."

"Biliyorum," diye cevap verdi Rick.

"Onlarınki inanılmaz bir aşktı. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı. Ne kaçarı ne koşulu vardı. Bir araya geldikleri ilk anda bir daha ayrılmayacakları aşikardı. O seyahatin yapıldığı günlerde ben Kilmore Koyu'ndan uzakta eğitimimi tamamlamakla uğraşıyordum. Döndüğümde St. Jacobs kilisesinin başına geçmiştim..." Peder Phoenix kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. "Olayların nasıl gelişeceğini ilk ben öğrenmiştim. Bir gün Ulysses'in babası bana gelip, Penelope Ulysses'le beraber Argo Villası'nda yaşayabilsin diye genç kızla yer değiştirip On Yedinci Yüzyıl Venedik'inde kendisinin kalacağını söylemişti. Her şey tam da onun dediği gibi oldu. John Venedik'e gitti, Penelope de Kilmore Koyu'na geldi. Onları mağarada kasabadan arkadaşlarının önünde ben evlendirdim. Ama babanın veda edip gitmesi ve Zaman Kapısının keşfi o yaz kurduğumuz grubumuzu değiştirmeye başlamıştı. Ben artık bu grubun bir parçası olmak istemiyordum. Clitennestra öğretmenlik yapmak için uzaklara gitmişti. Ve Calpyso da zaten başını satranç oynamaktan kaldırmıyordu."

"Satranç mı?"

"Bu onun en sevdiği eğlencesiydi. Ve itiraf etmem gerekirse benim de bir el oynamak için birkaç kez Argo Villası'na veya Peter'ın kendi icadı olan döner evine gitmişliğim var. Ama... sana anlatmak istediğim hikaye bu değil Rick." Peder Phoenix elinde kaşıkla lafını toparlamak için düşüncelere dalmıştı. "Bu grubun üyeleri zamanla kasabanın bütün gizemle-

rini çözmek konusunda bir saplantı geliştirmeye başladılar. Bütün kapıları bulmak istiyorlardı. Bütün anahtarları da. Ama bilmedikleri bir şey vardı. Zaman Kapılarının harikalarını keşfettikçe lanetleriyle de yüzleşmek zorunda kalacaklardı. Çünkü yedi kapıdan birkaçı korku verici ve tehlikelerle dolu yerlere açılıyordu. O tip yerlerin bizim kasabamızla hiçbir şekilde bağlantısı olmamalıydı. Raymond'ın ataları ve oğlu William, bu kapılara muhafızlar koymuşlar ve yıllar önce bütün anahtarları ortadan kaldırmaya çalışmışlardı. Kaplumbağa Parkı'nı da Kapıların İşçileri'nin Üç Kaplumbağası adına kurmuşlardı..."

Peder Phoenix'in artık sadede gelmesini dileyen Rick, esnememek için kendini zor tutuyordu.

"Öyle şeyler var ki, onlara bilimsel açıklamalarla yaklaşmamak gerek. Ve bunlardan biri de Kilmore Koyu'nun kapıları. Ama onlar... benim arkadaşlarım... her birini kimin ve neden inşa ettiğinden başlayarak bütün gizemleri çözmek istiyorlardı. Bütün bunlar Mooreların atalarının başından mı çıkmıştı? Belki de her şeyi başlatan krallığımızın kurucusu Xavier'di? Bütün bunları yapanlar ölmüş müydüler yoksa? Eğer öyleyse... Argo Villası'na dört anahtarı kim yollamıştı?"

Rick tüm dikkatini karşısındaki adama vermiş ve elinde çorba dolu kaşığıyla öylece kalakalmıştı.

"Onların neler öğrendiklerini bilmiyorum, ama sonuçta çok fazla bir şey olduğunu zannetmiyorum. Peter bir makine icat etmiş ve onunla Zaman Kapılarının açıldığı yerler arasında mesajlaşmayı olanaklı kılmıştı. Fakat aşağı yukarı

on sene önce grup bir anda dağıldı."

"Neden?"

"Bir kaza oldu. Seyahatlerinden birinde Ulysses ve Leonard ölümün kıyısından döndüler. O kazada Leonard tek gözünü kaybetti ve Ulysses de çok kötü yaralandı. Kapıları yapanları araştırmak, kapıların ötesini araştırmak kadar tehlikeliydi. Kilmore Koyu'nu insanları korumak için dünyanın geri kalanından ayırmaya karar veren grup, son bir adım daha attı: Kapıları kapattı ve anahtarları bir kez daha yok etmeye karar verdi. Tarih kendini tekrarlıyordu. Raymond'dan sonra Ulysses de şimdi bizzat kendisinin açtığı kapıları sonsuza dek kapatmanın yollarını arıyordu. Böylece bir gün Penelope gelip benden anahtarımı istedi.

"Ve sen de..."

"Elbette verdim. Sonuçta tutamağında maymun olan basit bir anahtardı. Her neyse, uzun zaman önce, buradan uzakta olduğu yıllarda kendininkini kaybettiğini söyleyen Clitennestra dışında herkes anahtarlarını iade etmiş oldu."

"Aslında anahtarını kaybetmemişti."

"Leonard bu işin peşini bırakma taraftarı değildi. Araştırmaya devam etmek, kapıların işçilerinin gizemini aydınlatmak istiyordu. Ama o da sonuçta hepimiz gibi anahtarını geri verdi. Gene de bu onu durdurmamıştı ve kendi başına oldukça önemli bir şeyi aramaya başladı: İlk Anahtar'ı. Bu kararı Ulysses ile aralarında büyük bir tartışma kopmasına neden oldu. Moorelar Leonard'ın Argo Villası'na çıkmasını yasakladılar ve böylece deniz feneri bekçisi kendi yolunda ilerlemeye başladı. İşte tam bu noktada sah-

neye baban girdi."

"Babam mı?" diye sordu Rick.

"Leonard, öteki anahtarlar dalgalarla kumsala vurduğuna göre İlk Anahtar'ın da hala denizde olması gerektiğine inanıyordu. Biliyorsun baban da yaman bir denizciydi. Her ikisi de oksijen tüpleriyle dalış yapmayı iyi biliyorlardı."

Rick, Peder Phoenix'in hikayesinin nereye gideceğini anlamaya başlamıştı.

"Leonard ve baban aylarca, hatta belki yıllarca İlk Anahtar'ı aradılar. Başta Leonard babana sefer başına ödeme yapıyordu. Sonra o da bu işe kendini kaptırdı. Ta ki o lanetli güne kadar..."

"Babam öldü."

"Leonard onun sandalını bulduğunda içinde sadece ağlar ve dalış takımları vardı. Babanı günlerce durmadan dinlenmeden aradık. Ama elimizden bir şey gelmedi."

Peder uzanıp Rick'in elini sıkı sıkı tuttu.

Kızıl saçlı oğlan başını salladı ve kararlı gözlerle Peder Phoenix'e baktı. "Bu akşam Leonard bana, İlk Anahtar'ı bulduğunu; ama onu bulan ilk kişinin kendisi olmadığını, söyledi. Bu, aşağıda... onu da... babamı da bulduğu anlamına mı geliyor?"

Peder Phoenix gözlerini Rick'in omzunda bir noktaya dikmişti. Sonra başını salladı. "Büyük ihtimalle evet, Rick."

Tam o sırada Nestor'un merdiveni çıkan topal adımlarının sesini duydular. Yaşlı bahçıvan nefes nefese kapıda belirdi. "Evet, meyhaneye uğramış. Ama sonra nereye gittiğini bilmiyorlar. O çorbadan daha var mı?"

"Tabii," diyen Rick bir çırpıda sandalyesinden kalkıp tencerenin başına gitti.

Bu sırada Peder Phoenix siyah cüppesinin altından bir fotoğraf çıkarmıştı. "Şimdi asıl soruya gelelim." Fotoğrafı onlara gösterdi ve nefes almadan şöyle devam etti: "Babanın cenazesinde annenin boynuna astığı şey... İlk Anahtar'dı..."

Rick'in elindeki tabak yere düştü ve parçalara ayrıldı. "Nasıl?" diye bağırdı oğlan.

Nestor, oğlandan daha da beter afallamıştı.

"İlk Anahtar bunca zamandır annendeymiş Rick..." diye tekrar etti Peder Phoenix. "Endişelenmemizin nedeni bu."

Leonard Minaxo, elinde yanan gaz lambasıyla Kaplumbağa Parkı'nın mağarasındaki basamakları inerken yanında yürüyen Fred Ayaktauyur'a, "Banner'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hatırladığım kadarıyla..." diye cevap verdi üzerindeki rehaveti henüz atamamış olan belediye memuru, "Saygıdeğer bir adamdı. Tıpkı oğlu gibi..."

"Haklısın," diye mırıldandı Leonard.

"Sonu kötü oldu gene de," diye devam etti Fred. Ardından derin bir nefes aldı. "Deniz... İstediğini alıyor, istediğini veriyor. Onu durdurmaya imkan yok. Sana gelince, tek gözünü alıp gerisini bırakarak insaflı davranmış derim ben."

"Bu mu?" diyerek güldü Leonard. "Bunu deniz almadı."

Fred kaşlarını çatıp Leonard'a baktı. "Ama sen herkese

bir köpekbalığının saldırdığını söylemiştin. Doktor Bowen'a bile."

"Fred, seni ne kadar severim bilirsin," diye cevapladı deniz feneri bekçisi ve bir elini, mahmur mahmur bakan adamın omzuna koydu. "Ama... söyle bana, bu buz gibi sularda hiç köpekbalığı gördün mü sen?"

Fred kafasını kaşıdı. "Hmmm, aslına bakarsan görmedim. Ama balina gördüm! Hem de birden fazla. Nasıl da iriydiler!"

Leonard onaylamak için başını salladı ve Ebedi Gençlik Treni'ne doğru inmeye devam etti.

O sırada balinaları düşünüyordu.

Yanında yürüyen Fred'e baktı ve ona tüm hikayeyi anlatmak için yanıp tutuştuğunu hissetti: Ulysses, Penelope ve Calypso'nun kendisini kurtarmak için nasıl yetiştiklerini, Bowen'ın evine gidişlerini, bu sırada Calypso'nun... Calypso hıçkıra hıçkıra ağlayarak kitabevine dönmüştü...

Balinayı düşündü Leonard. Ve Calypso'yu.

Bu akşam da onun hayatını kurtaran kişi gene Calypso olmuştu.

"Peki ama başımın belada olduğunu nasıl anladı?" diye sordu kendi kendine ve olduğu yerde kaskatı kesildi.

Fred onun durduğunu fark etmeden önce karanlıkta birkaç adım daha attı. Sonra, "Leonard?" diye seslendi.

Deniz feneri bekçisi durmaksızın elindeki gaz lambasını sallamaya başlamıştı. "Bunu nasıl anladı?" diye yüksek sesle tekrarladı.

Fred, arkadaşının kelimelerini yankılarcasına, "Neyi nasıl

anladı?" diye sordu.

Düşüncelerinin içinde kaybolup gitmiş olan Leonard, "Denizin ortasındaydım..." diye açıkladı. "Ve o yanında Bay Covenant ve mimarla beraber gelip beni eliyle koymuş gibi buldu."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum..." diye homurdandı Fred.

"Biri onu uyarmış olmalı. Anladın mı?"

"Ne yalan söyleyeyim, anlamadım," dedi Fred. "Ama inan bana bugün pek de günümde sayılmam. Şu işi bir an evvel bitirelim istiyorum. O kadar yorgunum ki."

Leonard havale geçiriyormuş gibi ateşler içinde etrafına bakıp, "Fred, beni dinle..." dedi. "Senden bir iyilik istemek zorundayım. Buradan trene giden yolu biliyorsun öyle değil mi?"

Fred başını öne arkaya salladı. "Eh, sayılır... O asansöre gideceğim, aşağı ineceğim..."

"Harika. Dinle, sana gözüm kapalı güvenirim." Leonard uyku ilacının olduğu ampulü Fred'e uzattı. "Senden yapmanı istediğim şey şu: Trene bin. En dipteki odadan birinin çıktığını görürsen, böyle bir şey olacak demiyorum ama eğer olursa, bu şişeyi kırıp onun suratına yaklaştır. Ben geri geleceğim. Sen de sonra evine gidersin."

Fred mutsuz bir ifadeyle saatini kontrol etti. "Trendeki macera sona erer ermez belediye binasındaki işime gitmem gerekecek. Gene de..." dedi ve şişeyi eline aldı, "yarın bütün gün rahatsız edilmeden uyuyabilirim."

Leonard minnettarlığını göstermek için adamın kollarını

sıktı ve "Teşekkürler!" diye bağırdı.

Sonra döndü ve Calypso'nun kitabevine doğru tüm gücüyle koşmaya başladı.

Çatıların küçük hırsızı elini kaldırıp Jason'la Manfred'e durmalarını işaret etti.

"Şimdi ne var?"

"Şuna bakın..." diye cevap verdi Dagoberto ve terasta uyumakta olan askerin bedeninin üzerinden atladı. Merdivenin tepesindeki kapı ve manastıra inen basamaklarda bir dizi siyah leke vardı. "Bana kalırsa üç kişilermiş... İki küçük ve bir büyük."

Askerin baltalı kargısını almak için eğilen Manfred bunu, "Kötüye alamet," diye yorumladı.

"Sana katılmıyorum," diye heyecanla bağırdı Jason. Birkaç saattir ilk kez olarak rahat bir nefes almıştı. "Bu izlerden biri Julia'ya ait olabilir."

İriyarı adam hor görürcesine dudağını büzdü ve "Öyleyse şu büyükler de Oblivia'nın olmalı," dedi.

Jason sadece birkaç saat önce kendisiyle kız kardeşinin tırmandığı merdivene bakmak için başını uzattı. İzler şüpheye yer bırakmayacak şekilde aşağı iniyorlardı. "Kapı aşağıda da, kardeşimin hangi deliğe girdiğini nasıl öğreneceğim?"

"Doğru söze ne denir?" diye homurdandı Manfred. "Bence olabildiğince çabuk bu yerden kurtulalım."

Jason basamakları inmeye başlamıştı. Sonra Dagober-

to'nun yanında olmadığını fark etti ve dönüp merdivenin tepesinde duran küçük hırsıza baktı. "Sen gelmiyor musun?"

Küçük hırsız hayır anlamında başını salladı. "Seni istediğin yere kadar getirdim. Benim görevim burada sona eriyor."

Jason ısrar etmedi. Zaman Kapısını ondan gizlemesi gerektiğinin farkındaydı. Tekrar yukarı çıktı ve elini oğlana uzattı. "Nasıl istersen. Yaptığın her şey için sana çok teşekkür ederim."

"Ben de sana teşekkür ederim," diye karşılık verdi Dagoberto ve elindeki defteri salladı.

İki oğlan durup birbirlerine baktılar.

Bu sırada Manfred gürültülü adımlarla merdiveni iniyordu.

Manastırın revaklı yoluna vardığında burasını hemen hatırladı. Çılgınlar gibi dönen gemiden kurtulup mağaradan çıktıklarında askerler Oblivia'yla onu tam bu noktada yakalamışlardı.

Julia, Oblivia ve Rigoberto'nun ayaklarının bıraktığı izleri takip ederek yürürken, kendi kendine, "İnanılmaz," dedi.

İzler bir kapının önünde sona eriyordu. Manfred burayı hatırlıyordu. Bu kapıdan girdiklerine adı kadar emindi.

"Öteki tarafta bizi yeni bir fırtınanın beklemediğini umut edelim," diye homurdandı.

Tokmağı tuttu ve çevirdi. Ama kapı açılmadı. Manfred kapıyı sarstı, kendine çekti, ittirdi ve en sonunda uyuyan askerin elinden aldığı baltalı kargıyla dövmeye başladı.

Koşarak yanına gelen Jason, "Ne oluyor?" diye sordu.

Manfred kapıya son bir tekme daha attı ve geri çekilip gözlerini kısarak saldırmaya hazır bir boğa gibi oğlana baktı. "Olan şu, kapı açılmıyor."

"Nasıl açılmaz?" diye mırıldandı Jason. Bir kere de kendisi deneyip Manfred'e hak verdi. Ve aynı anda farkına vardığı şey karşısında kontrol edilemez bir dehşet dalgası tüm vücuduna yayılmaya başladı. "Kapalı! Zaman Kapısı kapalı!"

"Yani?" diye geveledi adam.

"Yani mi?" Jason kollarını açıp karşısındaki çam yarmasına baktı. "Yani burada tıkılıp kaldık!"

Manastır gölgeler ve yeraltı sesleriyle titreşiyordu. Karşı karşıya duran Manfred ve Jason tuzdan iki heykeli andırıyorlardı.

"Yavaş ol biraz," dedi Manfred. "Burada nasıl tıkılıp kalırız?"

"Zaman Kapısı..." diye kekeledi Jason. "Argo Villası'na dönmemizi sağlayacak tek geçit. Dört kişi oradan geçene dek açık kalması gerekirdi."

Manfred baltalı kargısını bir kez daha kapının yüzeyine indirdi. "Ama bu kapalı!"

"Demek ki dört kişi çoktan geçmiş..."

"Ama nasıl olur? Kontrol etmiyorlar mı kimin geçtiğini?" Manfred öfkeden köpürmekle meşgulken Jason başını sallıyordu. "Uçağa binmek için bile üstünü başını on defa kontrol ederler, biletlerine ve pasaportuna bakarlar ve..."

Jason neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacaktı. Sonra elini cebine soktu ve anahtarlara baktı. "Tam da anahtarları bulmuşken..."

"Şimdi anladım!" diyen Manfred kapıya üst üste iki tekme daha indirdi. "Bu şey gibi öyle değil mi? Mesela arabanın anahtarlarını evde unutman, evin anahtarlarını da arabada unutman gibi..."

"Aşağı yukarı öyle sayılır."

"Eh, böyle bir durumda camı kırmak gerekir," diye ısrar etti adam. "Camı her zaman kırabilirsin. Ya da kapıyı yerinden sökebilirsin."

"Bu tür kapıları sökemezsin."

Manfred yumruklarını sıktı ve kendi etrafında dönmeye başladı. "Girmemem gerektiğini biliyordum. İçgüdülerimi dinlemeliydim. Orada Gwendaline'le kalmalı ve saç kesmeliydim. Ne kadar basit değil mi? Gwendaline'le kal. Tıpkı Oblivia şu yüzlerce kediyle dolu eski evdeki kapıyı açtığında yaptığım gibi. Ben kedilerden nefret ederim, bana kalsa hepsini fırına atarım. Ama Kilmore Koyu'nda yağmurun altında kalmıştım ve o kapının nereye açıldığı konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Punt Toprakları'na gelip bulduğumuz haritayı bizden çaldı."

"Punt Toprakları mı? O nasıl bir şey öyle?"

Jason perişan bir sesle, "Antik Mısır'da," diye mırıldandı.

"Burası gibi mi?" diye sordu Manfred.

"Aşağı yukarı. Ama çok daha eski."

Bildiği en eski şeyi düşünen Manfred, "İngiltere Kraliçesi gibi öyleyse," dedi. "Ya da Manchester United futbol takımı."

Jason parmaklarını saçlarının arasına soktu ve kendi kendine, "Ben şimdi ne halt edeceğim?" diye sordu.

Manfred açılmadığından emin olmak için kapıya bir iki tekme daha savurdu. Sonra endişeyle etrafına baktı. Sanki birisi onları izliyordu.

"Dinle," dedi Jason'a dönüp. "Bu şeyin nasıl çalıştığını bilen sensin. Bizi geri götürecek bir yol olmalı. Gunt Toprakları'ndan nasıl dönmüştünüz?"

"Punt," diye düzeltti Jason.

"Her neyse. Oblivia nasıl döndü? Kedili moruğun evinden mi?"

"Evet."

"Peki siz?"

Jason öfkeyle içini çekip, "Argo Villası'ndaki kapıdan..." diye cevap verdi. Manfred'in Kilmore Koyu'ndaki yedi kapı arasındaki farkı bilmediği ortadaydı. Kapıların her biri tek bir anahtarla, tek bir yere açılıyordu. Argo Villası'ndaki kapıysa isteyeni bütün Rüya Limanları'na götürebilirdi. "Bir dakika, eğer öyleyse..." dedi Jason...

Çocuk ve çam yarmasını andıran adam konuşurlarken manastırın gölgeleri hareket etmeye başlamıştı. Sanki etrafa gizlenmiş yabancı figürler yavaşça yer değiştiriyordu.

Manfred, çocukları cesaretlendirmek için onları pohpohlayan yetişkinler gibi Jason'ın başını okşadı ve "Bak gördün mü, istedin mi yapabiliyormuşsun," dedi.

Jason, "Belki... bir şansımız vardır..." diye yüksek sesle düşünmeye başladı. Fakat hemen sonra, "Lanet olsun! Defter!" diye bağırdı. Dönüp Manfred'in gözlerinin içine baktı. "Dagoberto'ya verdiğim deftere ihtiyacımız var!"

"Anladım!" diye karşılık verdi adam itaatkar bir tavırla.

Sonra ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Manastırın etrafına yayılmış gölgeler bu ani hareketle irkildiler ve Jason'ın omuzlarının ardında toplaştılar. "Ama ne işimize yarayacak?" diye bağırdı Manfred.

"Atlı kapı," diye açıkladı Jason telaşla adamın peşinden koşarken. "Kara Volkan buraya gelirken Ebedi Gençlik Treni'ndeki kapıyı kullanmıştı.

Çocuğun söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamayan Manfred, "Sana güveniyorum," dedi.

"Eğer kapıyı bulabilirsek ikimizden biri geri dönebilir... Ah!"

Jason aniden yüz üstü yere kapaklanmıştı.

Bu sırada Manfred basamakları ikişer ikişer çıkarak koşmaya devam ediyordu. Jason'ın arkasında olmadığını fark ettiğinde neredeyse merdivenin tepesine varmıştı.

"Evlat?" diye seslendi dönüp arkasına bakarak. "Evlat? Nereye kayboldun?"

Cevap olarak sadece kendi sesinin yankısı geldi.

Manfred duvarın üzerinden atladı. Dagoberto açık havada yakılmış ateşlerden birinin yanına çökmüş, defteri okuyordu.

"Hey! Hala burada olmana çok sevindim. Şu deftere ihtiyacımız var..." Manfred dönüp arkasına baktı. "Şey olsa da... oğlanı kaybetmiş olsam da."

Dagoberto, hoşnutsuz bir ifadeyle başını salladı. Manfred'ın ardında uzanan kirli izleri işaret etti. "Bu iyiye alamet değil. Lağım Hırsızları burada."

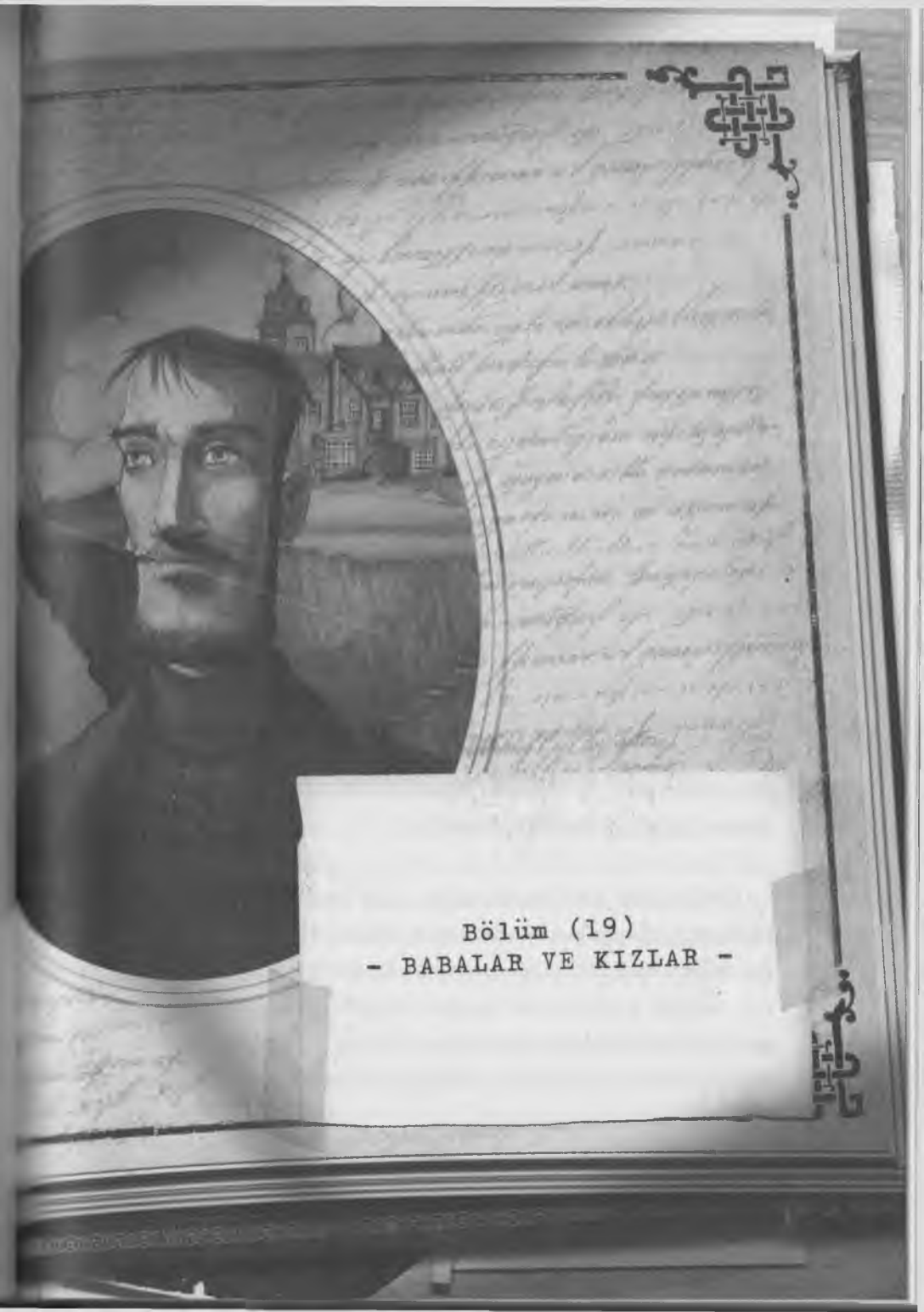

Bölüm (19)
- BABALAR VE KIZLAR -

Argo Villası iyice karışmıştı.

Obliva Newton önce Kara Volkan'a saldırmış, öfke dolu ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir tartışmanın ardından kızdırılmış iki köpek gibi köşeye çekilip sert sert birbirlerine bakmaya başlamışlardı.

Bu sırada Julia, avazı çıktığı kadar bağırarak burasının kendi evi olduğunu açıklamakla meşguldü. Küçük odadan çıkıp anne ve babasına seslenmiş, sonra onları papatyaların yaydığı saydam bir bulutun etkisinde divanda uyurken bulmuştu.

Zan-Zan küçük kıza burada neler olduğunu anlatmak için akla karayı seçmişti.

Peki, Nestor hangi cehennemdeydi? Ya Rick? Yoksa yeraltındaki tünellerin içinde kapalı mı kalmıştı?

Kafasında endişe verici sorular uçuşurken Julia bütün evi baştan aşağı gözden geçirdi. Verandalı odada uyuyan bir kadın daha vardı. Ve işte bu kadının kim olduğu konusunda kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Oblivia'yla Julia'nın kokuları öyle fenaydı ki, Kara, burunlarının direği kırılmadan önce ikisine de banyo yapmalarını salık vermişti. Zan-Zan duşa kadar Oblivia'ya eşlik etmiş ve genç kadına sıcak su akan süzgeci gösterip anlaşılmaz bazı açıklamalarda bulunmuştu. Oblivia'nın ona verdiği cevap ise sadece, "Nasıl duş alacağımı biliyorum, teşekkürler," olmuştu.

Kara'nın asistanı Bayan Covenant'ın gardırobundan ödünç aldığı çiçekli bir elbiseyi Oblivia'ya gösterip dışarı çıkmıştı.

Duşa Julia girdiğinde Kara Volkan içini çekti. Verandalı odada uyuyan kadına baktı ve kendi kendine onun kim olduğunu bir kez daha sordu.

Zan-Zan'ın geri döndüğünü fark ettiğinde kafasındaki soruları yanıtlaması için kadına döndü, ama hiç beklemediği bir anda tam yüzünün ortasına okkalı bir tokat yedi. "Ah!" diye uludu ve yanağında çıkan beş parmak izini ovaladı. "Sen kafayı mı yedin?"

Asistanın huzurlu ve soğuk ifadesi, yerini bir ejderhanın öfkesine teslim etmişti. Kadın tazyikli akan su sesinin duyulduğu üst kata çıkan merdiveni işaret ediyordu.

"Demek bir kızın var ha?" diye haykırdı. Sonra gücenmiş gibi kollarını birbirine doladı ve en yakındaki koltuğa oturup, "Bravo!" dedi.

Yirmi dakika sonra Kara, Zan-Zan, Oblivia ve Julia mutfak masasının etrafına oturmuş birbirlerine bakıyorlardı. Burada bulunmalarının asıl nedeni, mutfağın, içinde uyuyan birinin olmadığı tek oda olmasıydı. Hepsinin akıllarındaki ilk soru, Oblivia'nın neden Kara Volkan'a "Baba" diye hitap etmiş olduğuydu.

"Sorun şu ki..." diye söze girdi tren kondüktörü belli belirsiz utanarak, "ben konuşmayı pek beceremem. Ne yalan söyleyeyim Newton..."

"Bayan Newton,"

"Bayan Newton, sizi daha önce hiç görmedim. Açıkçası adınızı sadece Peter'dan duydum. Ve o da sizden övgü dolu sözlerle bahsetmişti, bana inanın. Ama... şimdi..." Kara, pancar gibi olmuş yanağını ovuşturdu. "Ne düşünmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Fakat sözünü yarıda kesmek zorunda kaldı. Zaman Kapısının bulunduğu odadan gümbürtüler geliyordu. Sanki öteki tarafta biri kapıyı açmak için onu yumruklarıyla dövmeye başlamıştı. "Oh, olamaz... Şimdi neler oluyor?"

Yumrukları duyan Julia zorlukla yutkundu. Dehşete düşmüştü: Öteki tarafta kapıyı döven Jason olabilir miydi? Ayağa kalktı ve kimse tek bir ses bile çıkarmazken Zaman Kapısının önüne kadar yürüdü. Siyah, çizikli tahtası şu andaki ruh halinin yansıması gibiydi.

Julia kulağını kapıya dayadı ve dinledi.

Ama kapı aniden dilsizleşmişti.

Mutfağa döndüğünde Oblivia'nın anlatmaya başladığını gördü. "Babamdan bana kalan tek şey annemin çekmecesinde bulduğum bir fotoğraf. Bana ondan hiç bahsetmezdi. Kim olduğunu her sorduğumda babamın uzun bir yolculuğa çıktığını söyler, bana da onun öldüğünü tahmin etmek kalırdı.

"Peki bu adam ben miyim?"

"Bundan hiç şüphem yok," diye cevap verdi Oblivia.

Kara Volkan baştan aşağı pancar kesilmişti. "Ama... ama... bu basbayağı imkansız!"

Julia taburesini yere sürterek öne çekti. "Belki ona annenin kim olduğunu söylemen gerek Oblivia."

"Clitennestra Biggles."

Adam olduğu yerde sıçradı: "Canına yandığımın! Öyleyse bu mümkün."

Zan-Zan adamın öteki yanağına da bir tokat patlattı.

"Dur!" diyerek araya girdi Julia. Kıskançlığın kadının içini kemirdiğini anlıyordu. Bu yüzden genç Çinlinin elini tuttu ve onu mutfak kapısından villanın bahçesine çıkardı. "Bu çok nazik bir konu. Bırakalım kendi aralarında halletsinler!"

Zan-Zan hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bir yandan da kısa cümleler kurarak derdini anlatmaya çalışıyordu: "Bana daha önce hiç... söylememişti... ve şimdi öğreniyorum ki... başka bir kadın... ve bir kız..."

"Evet, evet, tabii... Şimdi sakinleş..." diyerek onu rahatlatmaya çalışan Julia öteki endişelerini unutmuş görünüyordu. Bahçedeki ağaçların tanıdık gölgeleri, büyük Akçaağaç, uçurumun dibine vuran hafif dalga sesleri onu biraz olsun rahatlatmıştı. "Bütün erkekler aynıdır," dedi. Bu cümleyi birçok değişik kadının ağzından defalarca duymuş olmalıydı. Ama aslına bakılırsa bunun doğru olduğuna pek de inanmıyordu.

Öyle ya Jason farklıydı. Onun kimseye benzemediğini biliyordu.

Ve tabii bir de Rick vardı. Onun da yerini kimse tutamazdı.

Sonunda mutfakta yalnız kaldıklarında Oblivia nefret dolu gözlerini Kara Volkan'a dikti. "Annem Kilmore Koyu'nu kendi isteğiyle terk etmedi. Bu kasabadan ayrıldı, çünkü utanıyordu. O kadar çok utanıyordu ki, başına ne geldiğini kız

kardeşine bile anlatmadı."

Kara buzdolabını kapattı ve içinden aldığı buz kalıbını yanağına dayadı. "Bundan haberim yoktu... Ama inan bana... ben... ben anneni seviyordum."

"Görünüşe göre o böyle düşünmüyormuş. Ben öksüz bir bebek olarak Cheddar'da doğdum. Beni o büyüttü. Tek başına."

"Buna üzüldüm. Ama nereden bilebilirdim?"

"Derslerime çalıştım, bir işe girdim. Ama hepsini tek başıma yaptım. Kendi bileğimin hakkıyla. Ve sonunda zengin oldum."

"Senin adına sevindim. Peki ya annen..."

"Buradan çekip giderek seni ağır bir yükten kurtardı!"

"Hayır! Beni ölüme terk etti! Ben... Hep onu düşündüm. Lokomotifimi bile ona adadım!" diye konuştu Kara özür dilercesine.

"Peki, neden onu hiç aramadın?"

Kara Volkan, "Bunu istemeyen oydu," diye cevap vererek kendini mazur göstermeye çalıştı. "Aramızdaki... nasıl desem... biz anlaşamıyorduk. Çok acı."

Oblivia bir kahkaha attı. "Ne kadar acı çektiğini görüyorum. Yanındaki genç kadını da acılarını dindirmesi için buldun herhalde."

"O sadece benim asistanım!" dedi Kara. "Hem ayrıca benim gibi yaşlı bir adamın yalnız yaşaması hoş değildir."

"Bir çocuğun babasız büyümesi de pek hoş sayılmaz, inan bana. Bu babasını hiç hak etmediği halde yüceltmesine neden olabilir."

"Biraz saygılı olamaz mısın? Hay aksi şeytan!" diye mırıldandı tren kondüktörü ve elindeki buz kalıbını mutfak masasına bıraktı. "İşlerin bu hale geleceğini kim tahmin edebilirdi ki? Beni affet ama çok merak ediyorum, sana bu ismi kim verdi?"

"Kendim seçtim. Bazı yerlerde kariyer yapmak için böyle gerekiyordu. Mesela Londra'da!"

"Anlıyorum." Kara başını sallamaya başlamıştı. "Anahtarı nasıl ele geçirdiğini şimdi anlıyorum. Delice şeyler bunlar. Clitennestra ve benim kızım... Bir de neredeyse Peter'la nişanlanacaktın."

"Yok öyle bir şey!" Onun hakkında tek bir kelime bile duymak istemiyorum!"

"Anlıyorum," dedi babası, tokat gibi bir sesle. "İnsan başka birine çok da bağlanmamalı!"

"Baba!"

Kara üzüntüyle dudağını ısırdı. "Affedersin. Şaka yapıyordum. Sadece... sadece daha önce konuşmuş olsaydık, sen daha kapıların gizemini çözmemişken..."

"Elinden ne gelirdi ki? O anahtar bana annemden kalan tek hatıra!"

"Tabii, tabii... gerçekten..."

"Ayrıca, ben aslında seni arıyordum. Sonuçta bütün anahtarları yanına alıp kayıplara karışan senden başkası değildi."

"Hepsini değil. Seninkini almamıştım... ve Peter'ınkini de. Ama Ulysses'in hakkı varmış." Kara Volkan gürültüyle sakalını kaşıdı. "Bu anahtarlar kendi hayatlarını yaşıyorlar,"

diye konuştu. "Kime ait olacaklarına ve hangi durumlarda ortaya çıkacaklarına kendileri karar veriyorlar."

Oblivia sinirliydi. Parmaklarıyla masada ritim tutmaya başladı. "Peki ya şu ünlü İlk Anahtar?"

"Onu hiç görmedim," diye cevap verdi babası hiç düşünmeden.

"Belki de İlk Anahtar diye bir şey yok."

"Belki de var."

Obliva adama hınçla baktı.

"Dalga geçmiyorum," dedi Kara. "Biz de inanmıyorduk, fakat Leonard onu buldu. Hem de tam yirmi yılın ardından."

Kadının gözbebekleri aniden büyümüştü. "Nerede?"

"Mmmm... Şimdi bunu konuşmanın zamanı değil."

"Bense tam zamanı olduğunu düşünüyorum."

Kara ellerini arkasında kavuşturup masanın etrafında iki kere döndü.

"Sonuçta sen benim kızımsın, değil mi? İnsan ailesinden bir şey saklamaz."

"Nerede?"

Adam masaya eğildi. "Leonard tam da biraz evvel onu denizde bulduğunu anlatıyordu. Onu bulduğu yere demir atmış. Alıp almadığını henüz bilmiyorum."

Oblivia ok gibi ayağa fırladı. "Öyleyse hala ne bekliyorsunuz? İlk Anahtar'ı buldunuz ve hala burada durmuş laklak mı ediyorsunuz? Lanet olsun baba! İlk Anahtar çok önemli!"

Kara Volkan eline babalık yapma fırsatı geçtiği için memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Şimdi birbirimize kavuştuğu-

muza göre Oblivia..."

"Cehenneme git!" diye bağırdı Oblivia. Adamı kendinden uzaklaştırdı ve mutfaktan fırladı.

Argo Villası'nın bahçesinde Zan-Zan verandanın zeminine çökmüş, başı omuzlarının arasında hıçkırıyordu. Julia parmaklarının ucuna kalkmış Nestor'un kulübesinin içine bakmaya çalışıyordu. Işıklar kapalıydı, anlaşılan içeride kimse yoktu.

Kulübenin etrafını dolaştı. Sonra elini kapıya koyup hafifçe ittirdi. Kapı açıktı.

Başta biraz çekinse de sonra cesaretini toparlayıp Nestor'un odasına girdi ve ışıkları yaktı.

Sandalyelerin duruş şekline bakılırsa kısa bir süre önce burada hararetli bir toplantı yapılmıştı. Ayrıca masanın üzerinde bir de saat duruyordu. Bu bir sualtı saatiydi ve ilk bakışta üzerindeki baykuşla Peter Dedalus'un imzası göze çarpıyordu.

"Rick?" diye mırıldandı saati eline alarak. Oysa saatin üzerinde kırmızı saçlı oğlana dair hiçbir iz yoktu.

Julia ahşap zeminli odada dolaştı ve oğlanın hangi sandalyede oturduğunu tahmin etmeye çalıştı. Sonra arka taraftaki divana yaklaştı. Yastıklar yakın zamanda üzerlerinde uyumuş birinin izini taşıyorlardı.

Nestor'un yazı masası. Eşyaları büyük bir özenle masanın üzerine dizilmişti. Sonra yerdeki sandığın içinden ucu gözüken bir kağıt dikkatini çekti.

Meraklanan Julia sandığa yaklaştı ve kapağını kaldırdı. Gördüğü kağıt aslında rulo yapılmış büyük bir haritaydı ve

üzerine kasabadaki mağaralar işaretlenmişti. Kız haritayı çekip sandıktan dışarı çıkardı. Ve böylece altındaki yağlı boya tablo da açığa çıkmış oldu.

Ulysses Moore'un yüzünü gördüğü anda olduğu yerde sendeledi. Yer, altından kaymıştı sanki.

"Nestor?" diye bağırdı yüksek sesle.

Sanki her şey bir anda aydınlanmış, parçalar yerine oturmuştu. Nestor, Kilmore Koyu'nun bütün gizemlerine hakimdi. Ne zaman ihtiyaçları olsa, kütüphanede hangi kitaba başvurmaları gerektiğini anında söylüyordu. Penelope'nin tavanarasındaki atölyesine kendilerini götüren yine o olmuştu. Tabii ya, çünkü Penelope karısıydı! Birisi evdeki mobilyaların yerini değiştirdiğinde Nestor onları gene eski yerlerine koyuyordu. Şimdi bahçedeki kulübede oturuyordu, çünkü hayatı boyunca yaşadığı bu evi terk etmek istememişti. Ulysses'in tablosunu saklamıştı. Başka türlü kimliğini gizleyemeyeceğini biliyordu.

Tablonun hemen altında defterler vardı, eski defterler... Hepsinin kapağına Ulysses Moore yazılmıştı.

Julia onları bir bir açtı.

İçleri karınca duasını andıran bir el yazısıyla doldurulmuştu. Defterleri okumak çok zor, hatta imkansızdı. Şifreli bir dil kullanılmıştı, ya da belki de bu, Unutulmuş Diller Sözlüğü'nün kapsadığı dillerden biriydi.

Julia sayfaları hızlıca çevirdi. Şifre. Şifre. Hepsi şifrelenmişti. Bir de resimler vardı, binlerce resim...

Sonuncu defteri de açtığında içinde Rick'in fotoğrafını gördü.

Sondan bir önceki defteri açtı. Karşısında kendisinin ve Jason'ın resimlerini buldu. Bir ajanda sayfasına çizilmişlerdi.

Günlükleri art arta dizerek bir düzene sokmaya başladı. Resimlere bakarak ne anlama geldiklerini kavramaya çalışıyordu.

Burada Argo Villası'nın tarihi anlatılıyordu.

Julia şaşkınlık içinde başını salladı. Kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibi atıyordu.

Sonra mutfak kapısının çarptığını duydu. Oblivia bağırarak bir şeyler söylüyordu. Ardından Kara Volkan'ın sesini duydu: "Dur! Ne yapmak istiyorsun?"

Çakıllı yolda birisi yürüyordu. Bir kapı açıldı ve hemen ardından kapandı.

Julia koşarak kulübeden çıktı.

Geç kalmıştı.

Oblivia Newton babasının arabasına atlamış, Argo Villası'nın sessizliğini bozan bir gümbürtüyle çakıl taşlarını etrafa savurarak yola çıkmıştı.

Bölüm (20)
- TÜNELLERİN EFENDİSİ -

Jason manastırda küçücük onlarca el tarafından kıskıvrak yakalanmıştı. Bazıları ağzını kapatmaya çalışırken, diğerleri de bozuk plak gibi aynı cümleyi tekrar edip duruyordu: "Oğlanı yakaladık, ama asker kaçtı! Bırakın gitsin. Yok yok, takip edin! Durun, vazgeçtim, bırakın!"

Oğlan boşu boşuna kımıldamaya ve neler olduğunu görmeye çalıştı, ama etrafını çevrelemiş yirmi kadar hırsızın ayaklarından başka bir şey göremiyordu. Hepsi de koyu renkli kıyafetler giymişlerdi ve berbat kokuyorlardı.

Birkaç dakika sonra ötekilerin arkasından, "Durun, ben de bir bakayım!" diyen bir ses yükseldi.

Ardından biri Jason'ı döndürdü ve çenesinin altından tutup kafasını havaya kaldırdı. Yüzünü tutan, ağzının üzerine ekşi ekşi kokan, yağlı bir mendil kapatmıştı. Oğlan, üzerindeki şaşkınlığı atıp adama dikkatle baktığında gözlerinin kurbağaya benzediğini fark etti.

Adam oğlanı tanımış gibiydi. Onu yere bırakıp ötekilere döndü: "Bu o. Julia'nın erkek kardeşi."

İkizinin adını duyan Jason yeni bir heyecanla bir kez daha kendini hapseden ellerden kurtulmaya çalıştı. Ama yüzleri mendillerle kaplı adamlar onu sıkı sıkı tutuyorlardı ve her ne kadar kaygan ve yapış yapış olsalar da kalın zincirler gibi bedenine sarılmışlardı.

Sonra hiç beklemediği bir anda vücuduna dolanan ipleri hissetti. Hemen ardından kendini yüz üstü yerde buldu. Topraklı yolda kısa bir süreliğine sürüklendi ve sonunda bir bastona bağlanıp havaya kaldırıldı. Tıpkı bir salam gibi.

"Geçebilir mi?" diye sordu birileri.

"Elbette!"

"Ben hiç zannetmiyorum."

"Baksanıza domuz yavrusu gibi semirmiş."

Şimdi Jason'ın bedenini bir sürü el taşıyordu. Bu sırada ipe sapa gelmez yorumlar duyulmaya devam ediyordu.

Küçük topluluk manastırdaki içi yağmur sularıyla dolu su borularına yaklaştı. Birer birer borunun içine girdiler, son olarak da bastona bağlı duran Jason'ı aşağı çektiler. Oğlan o andan sonra hiçbir şey göremedi. Sadece boruların içinde giderek daha aşağılara indirildiğinin, bu sırada dapdar ve sert açılar yapan tünellerden geçirildiğinin farkındaydı. Bu yolculuk uzun süre devam etti ve sonunda daha fazla dayanamayan Jason küt diye bayıldı.

Gözlerini açtığında kendini meşalelerle aydınlanmış bir odada bulmuştu. Çok hafif bir parfüm kokusu havada süzülüyordu ve bir bulut gibi etrafa yayılıyordu. Jason kendine gelir gelmez hızla ayağa kalktı. Ayağının altındaki zemin bir halıyla kaplıydı ve duvar diplerine yastıklar atılmıştı. Laboratuarda şişen alnı şimdi daha da beter zonkluyordu.

Doğu usulü kafesleri andıran pencereye koştu ve dışarı baktı. Bulunduğu yerin etrafı yamru yumru binalarla çevrelenmişti. Etraf karanlıktı.

O dışarı bakarken hemen arkasında odanın kapısı açıldı. İçeri temizlenip paklanmış ihtiyar bir adam girdi.

"Selam," dedi elini kaldırarak.

Bu hareketi görmezden gelen Jason, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Adım Rigoberto," diye cevap verdi öteki. "Benimle gel," diye buyurdu ardından. Oğlanı önüne katıp dışarı çıkardı.

Jason ellerini pantolonunun ceplerine sokup karıştırdı. Dehşetle içlerinin boş olduğunu fark etti. "Anahtarlarım! Sikkelerim!"

"Lütfen, önce benimle gel. Üzerinde bulduğumuz her şeyi Efendimize sunduk," diye konuştu oğlanın önünden yürüyen Rigoberto.

"Efendiniz mi?"

"O bu gördüğün yerin sahibidir. Tünellerin kanunu, Lağım Hırsızları'nın Efendisi'dir."

Jason koridorların uzunluğundan, burasının şehir kanalizasyonunun bir kısmına ait olduğunu hemen anladı. Koridorun ebegümecininkini andıran bir rengi ve biraz önce bulundukları odada duyduğuyla benzer bir kokusu vardı.

"Beni neden yakaladığınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu Jason, peşinden yürüdüğü adama.

"Kız kardeşin açılmayan bir kapının ardında kayıplara karıştı," diye cevap verdi Rigoberto. "Sonra sen geldin ve aynı kapıyı açmaya çalıştın. Bence sen önemli birisin."

"Yanılıyorsunuz!" diye haykırdı Jason.

Fakat tam o sırada Rigoberto kemerli bir kapının önünde durdu ve öteki taraftaki odayı işaret ederek, "Lütfen," dedi. "Tünellerin Efendisi seni bekliyor."

Ve Jason içeri girdi.

Uzun, lacivert bir odaydı. Aynı renkli bir zemini ve incelikle işlenmiş perdeleri vardı.

Tünellerin Efendisi girişin tam karşısında yükselen bir

tahtta oturuyordu. Aslına bakılırsa bu taht, oryantal bir tür masadan devşirilmişti.

Jason, üzerine bağdaş kurarak tünemiş bir karaltının olduğu tahta yaklaştı.

"Merhaba," diyerek konuşmaya başladı Tünellerin Efendisi. "İşte uykusuz geçen gecemin sorumlusu," diye sitemle devam etse de, sesindeki şakacı ton hemen hissediliyordu.

Jason ellerini havaya kaldırıp, "Bir yanlış anlaşılma olduğuna inanıyorum," dedi. Yavaş yavaş tahta yaklaşmaya başladı, ta ki üzerine parlak lacivert bir gecelik giymiş bu kişinin kendi yaşlarında bir çocuk olduğunu görene kadar.

Ağzı bir karış açık, kalakalmıştı.

"Nasıl bir yanlıştan bahsediyorsun evlat?"

Jason oğlanın kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştı.

"Sanırım aramızda bana 'evlat' demeni gerektirecek kadar yaş farkı yok."

Oğlan bir kahkaha patlattı. "Oh, hayır, hayır! Yanılıyorsun! Ben, senden çok daha yaşlıyım. İnan bana aramızda dağlar kadar fark var. Ama bana ne kadar olduğunu sorma, çünkü ne zaman doğduğumu hatırlamam imkansız. Ama eğer çok merak ediyorsan, gidip beraberce araştırabiliriz." Bunu der demez dışarı açılan kapılardan birini işaret etti.

Sonra Jason'ın cevap vermediğini görünce ona tahtın yanındaki masanın üzerini dolduran eşyaları gösterdi. "Bunlar sana ait. İşine yarayanları alabilirsin."

Jason ona lafını tekrarlatmadı. Anahtarların dördünü de topladığı gibi cebine attı. "Buraya getirilmemi neden emrettin?"

Lacivert elbiseli oğlan tahtından indi. "Neden mi? Çünkü hikayen merakımı cezbetti. Kız kardeşininkini biliyorum. Şimdi kilitli olan bir kapının öteki tarafına geçip kaybolmuş. Ve bu kapının açılmadığını Balthazar gibi ben de çok iyi biliyorum."

"Balthazar'ı tanıyor musun?"

Tünellerin Efendisi bir süre ne cevap vermesi gerektiğini düşündü. "Balthazar dediysem, onu tanıyor olmalıyım, öyle değil mi? Balthazar. Eh! İnsan bu kadar gençleşince her şeyi unutuveriyor. Bu nedenle ben... öğrendiğim şeyleri bir bir kaleme alırım. Benimle gel küçük yabancı. Ve bana açılmayan o kapının sırrını açıkla..."

Lacivert elbiseli oğlan, Jason'ı yanına alıp alabildiğine uzanan bir koridorda ilerlemeye başladı. Sonra içinde belki binlerce mumun yandığı bir salona girdiler. Bunun daha da ötesinde beşgen bir oda vardı. Odanın beş kapısından her biri içeri girdikleri dahil farklı farklı beş salona açılıyordu.

Merkezdeki oda, devasa bir çöp kutusu gibi yukardan aşağı yazılmış kağıt tomarlarıyla doldurulmuştu. Kağıt tomarları birbirlerinin üzerine gelecek şekilde raflara sıkıştırılmış ve Jason'ın akıl sır erdiremediği rakamlarla düzenlenmişlerdi. Henüz bitmemiş olan bazı kağıtlar odanın içindeki ahşap masaların üzerinde açık vaziyette duruyordu. Dahice bir buluş sayesinde eğimli aynalardan yapılmış tavan, yanlardaki beş odada yanan mum ışıklarını yansıtıyor ve odanın içini aydınlatıyordu.

"Burası benim yazıhanem ve bu gördüklerin de hatırala-

rım," diye açıkladı Tünellerin Efendisi. "Ebedi Gençlik Pınarı'nı ziyaret ettikten sonra, akıp giden uzun yıllar boyunca yaşadığım her şeyi elimden geldiğince düzenli bir şekilde kaydetmeye çalıştım. Ayrıca şunu da söyleyeyim, pınarın hemen yakınlarında açılmayan bir kapı daha vardı." Oğlan kayıtlarından bazılarını hızlıca karıştırdı ve yukardan aşağı yazılmış metne eklenen bir notu okuduktan sonra, "İşte burada!" dedi. "Pınarın olduğu yere bitişik, taş bir evin kapısıydı. Kalenin öteki kapılarına benziyordu, ama açması imkansızdı. Sen bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Neden bahsettiğini anlamadım. Ne de senin kim olduğunu, şu anda nerede bulunduğumu, ya da nedenini!" diye cevap verdi sabrı taşan Jason.

"Bunun nedenini sana açıkladım ya. Kim olduğum... dışarı çıkmak için seçtiğim kapıya bağlı. Eğer şu taraftan çıkarsam, Tünellerin Kanunu, Lağım Hırsızları'nın efendisi olurum. Bu taraftan çıkarsam, Çatıların Tilkileri'nin şefine dönüşürüm. İtiraf etmem gerekirse, bu ikisi beni fazlasıyla eğlendiriyor. Fakat şu taraftan çıktığım taktirde Papaz Gianni olmak zorundayım."

"Papaz Gianni sen misin?" diye sordu Jason. İyice afallamıştı.

"Ta kendisi. Neden? Yoksa beni tanıyor musun?"

"Ama... sen önemli birisin!"

"Anladığım kadarıyla öteki iki kapıdan çıktığımda ne olduğumu artık o kadar merak etmiyorsun," diyen oğlan tek kaşını kaldırıp Jason'a baktı.

"Ama o, sen olamazsın. Sen daha küçük bir çocuksun!"

"Beni affet ama sen, Ebedi Gençlik Pınarı'nın ne işe yaradığını zannediyordun ki?"

Calypso kulağını kitabevinin arka kapısına dayadı ve gözlerini kapadı.

Öteki taraftan artık bir çağrı gelmiyordu. Avucunu kapının tahtasına koydu ve okşarcasına, tatlılıkla üzerinde gezdirdi. Ruhunu melankoli kaplamıştı. Balinanın Kapısı yeniden sessizliğe gömülmüş olmalıydı.

Öteki tarafta gizlenen biriyle konuşurcasına, "Demek onu buldular..." diye fısıldadı. "Anahtarı buldular. Peki şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Kapının ardında biri vardıysa bile ona cevap veremiyordu. Calypso da kapıyı açıp geçemiyordu. Balinalı anahtar olmadan o kapıyı açmak imkansızdı. Kırmak ya da delmek de. Bu bir Zaman Kapısıydı.

Gene de kapının tahta gövdesinin ve içinde sakladığı sonsuz karanlığın derinliğinde Calypso bir şey yakaladı; bir fısıltı, denizlerin dibinden gelen bir şarkı. Suratını kapıya yaklaştırdı ve "Göz kulak olunacak ne kaldı artık?" dedi. "Anahtar bulundu. Git buradan. Derinliklere geri dön. Git."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap verdi, hemen arkasından bir ses.

Calypso çığlığı bastı.

Fakat arkasını döndüğünde karşısında Leonard Mina-

xo'yu buldu. Giriş kapısındaki küçük çanı çalmadan içeri girmeyi başarmıştı. Bunu yapmasını ondan başka bilen yoktu.

İşte oradaydı. Kadından sadece birkaç adım uzaktaydı ve Leonard'ın onun için bir sürprizi vardı.

Calypso ancak, "Leonard..." diye kekelemeyi başardı.

Adam uzun bacaklarının iki büyük adımıyla yanına geldi ve bir kez daha "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Sonra Leonard Minaxo korkudan yerinden çıkacakmış gibi atan kalbinin onu durdurmasına izin vermeden, konuşmadan ve hatta nefes bile almadan kadını kollarına aldı ve onu büyük bir tatlılıkla yerden kaldırıp her zaman hayalini kurduğu gibi dudaklarından öptü.

Calypso adamın ellerinden kurtulmaya çalıştı, ama bu sadece anlık bir tepkiydi, göz açıp kapayıncaya kadar süren bir tepki, artık saklanmaya ihtiyaç duymayan bir sırrın gizli kalmak zorunda olduğu yıllara gönderdiği bir selam gibi...

Şaşkın ama mutlu kitapçı, o öpücüğe ve o kucaklamaya teslim olup kendini adamın onu titizlikle koruyan kollarına bıraktı.

Sonra adamın kulağına, "Bunu yapamayız Leonard," diye fısıldadı. "Ben bir..."

Yanağını kadınınkine dayayan adam, "Kim olduğunu biliyorum," diye cevap verdi.

Calypso kitabevinin vitrininden ortasında çeşme olan meydana ve karşı kaldırımdaki postaneye baktı.

Bu sırada Leonard da Calypso'nun arkasında duran Zaman Kapısına bakıyordu.

Ve kadının bu kapılar hakkında herkesten daha fazla bil-

gi sahibi olduğundan adı kadar emindi.

"Sana bir şey itiraf etmek zorundayım," diye fısıldadı Calypso.

"Bana her şeyi söyleyebilirsin," diye cevap verdi deniz feneri bekçisi ve kadını bir kez daha öptü.

Belki yüzlerce aşk hikayesinin, sayısız kitap kahramanının raflardan kendilerine doğru yönelttikleri bakışlar altında sıcak bir karanlıkla sarmalanmışlardı. Birbirlerine daha da sıkı sarılırlarken kapının altından deniz suları usulca odaya sızmaya başlamıştı.

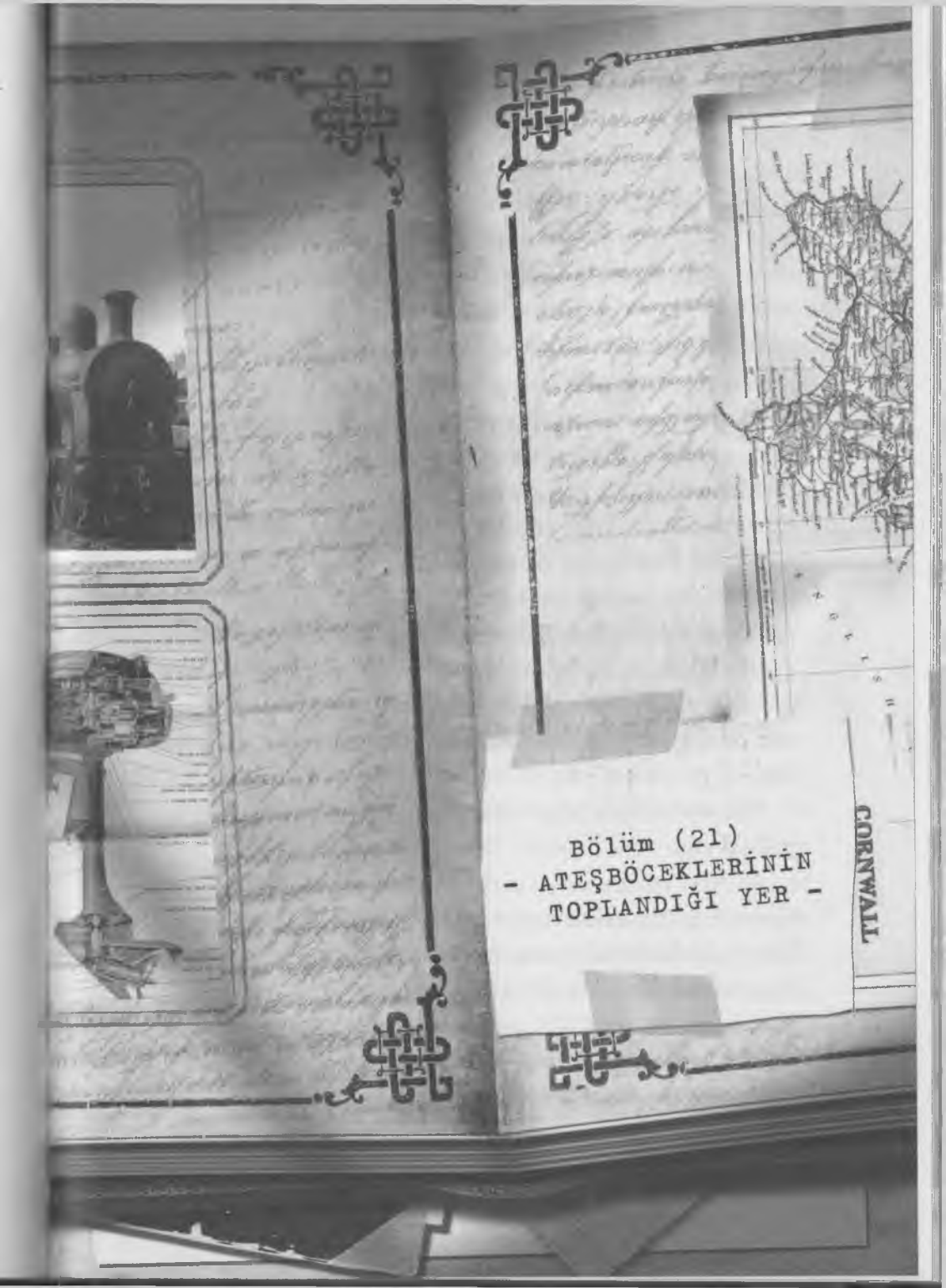

Bölüm (21)
- ATEŞBÖCEKLERİNİN TOPLANDIĞI YER -

Manfred uzanıp Dagoberto'yu kolundan yakaladı ve "Bekle... bekle..." dedi. Sonra da oğlanla beraber Ulysses Moore'un defterindeki yer işaretlerini inceleyip pirinç tabelalar üzerinde yazan isimleri okudu. "Eğer şuradaki Paslı Yol denilen yerse, bu sola dönmemiz gerektiği anlamına gelir."

"Sağa," diyerek onu düzeltti oğlan ve defteri çevirip adama gösterdi. "Eğer buradaysak..."

Manfred küçük hırsızın söylediklerini anlamaya çalışıyordu, ama sonunda ikinci geçide geldiklerinde kafası haritaya basmadığı için bütün cesaretini kaybetmişti. Durdu ve öfkeyle duvara bir yumruk attı.

"Bu defterde yazılanları anlamak imkansız!" diye homurdandı. "Canıma tak etti artık!"

"Ama defterde her şey ayrıntılarıyla gösterilmiş," diyerek onu düzeltti Dagoberto. "İstersen benim dediğim gibi yapalım."

"Eh, öyle olsun," diye homurdanan Manfred oğlanın peşine takıldı.

Ay hala tepedeydi ve yerleşim yerinin gölgeleri meydan okurcasına üzerlerine doğru uzuyordu. İkisi de yere sağlam basan adımlarla yürüyorlardı. Kalenin her yerinden görülebilen büyük kulelerden birini geçtikten sonra teras gibi bir yere vardılar. Paslı Yol'u geçince etraflarındaki duvarlar yerlerini bahçeler, ağaçlar ve geniş avlulara bırakmaya başladı. Birbiri ardına dizilmiş binalar ve çatılar silsilesinin boğucu atmosferi geride kalmıştı.

Tam o sırada dev bir bulut, kale şehrinin üzerini, koyu renkli bir manto gibi kapatıverdi. Ama ne küçük hırsız ne de suç ustası karanlıktan korkup adımlarını yavaşlattılar. Ne de olsa yolu yarılamışlardı. Artık hiçbir şey onları durduramazdı.

Bulut açılıp ayın beyaz yuvarlığı ortaya çıktığında Dagoberto durdu. Dağın eteklerindeki kayalara doğru uzanan, kimin olduğunu bilmedikleri bir bahçedeydiler ve yanlarında yontulmamış, kaba taşlardan yapılma alçak bir yapı vardı.

"Burası," dedi oğlan ve sonunda elindeki defteri kapattı.

Uzaklarda bir atın kişnediğini ve öfkeyle yerleri dövdüğünü duydular. Geldikleri yer bir ahırdı. Samanlar birbirlerine bağlanıp demetler halinde duvarlara dayanmıştı. Oraya buraya terk edilmiş duran at arabaları, o kadar aradıkları bu yere içler acısı bir görüntü veriyordu.

Manfred hiç bir yorumda bulunmadı. Önlerine çıkan çitin üzerinden atlayıp ahıra doğru yürümeye başladılar. Yapının bir kenarında atların su içmesi için konulmuş bir leğen duruyordu. Bunu gören Dagoberto yüzünde korku dolu bir ifadeyle, "Burası aradığımız yer olamaz," diye mırıldandı ve parmağını suya batırdı.

Bu sırada Manfred da ahırın kapısını arıyordu. Sonunda onu bulup açtı ve içeri girdi. Az sonra tiksintili bir ifadeyle dışarı çıktı. "Burası değilmiş, içeride sadece ipini koparmış hayvanlar var!"

Birlikte kayalığa yürüdüler. Hemen yakınlarda bir patika uzanıyordu. Onu izlemeye karar verdiler.

Patika, çöllerdeki kum tepeleri gibi bir yükselip bir alça-

larak ilerliyordu. Sonra kendilerini küçük bir ormanda buldular.

Kısa süre sonra ormandan çıktıklar.

Onları ilk gören Dagoberto olmuştu.

Ardından Manfred de gördü.

Patika, ateşböceklerinin etrafında çılgınlar gibi uçuştuğu taştan bir eve açılıyordu.

Evin çevresini upuzun altın rengi otlar almıştı, aralarından milyonlarca cırcır böceğinin şarkıları geliyordu. Buranın güzelliği Manfred gibi bir çam yarmasını bile etkilemişti. Adam üzerine konsunlar diye ellerini açmış, ateşböceklerini çağırıyor, içtenlikle gülümsüyordu.

Kulübe yıllar önce terk edilmiş gibiydi. Ancak hemen önünde eski bir taht duruyordu. Sanki biri buraya oturmuştu. Kapısı olmayan girişinden geçildiğinde kulübenin içindeki tek odaya ulaşılıyordu. Duvarları sıra sıra dizilmiş ahşap raflarla kaplıydı. Bütün raflar tek bir şeyle doldurulmuştu, kil bilyelerle.

Manfred kil bilyelerden birini avucunun içine aldı ve onu kırıp içinden bir ateşböceğinin çıktığını görünce iyice afalladı. Adam ve yanındaki küçük oğlan hiç ses çıkarmadan etraflarına bakıyorlardı. Kale etrafından dolaştıkları büyük kayanın arkasında kalmıştı ve içinden geçtikleri teras nefes kesici bir manzarada yitip gitmişti. Kulübenin daha ilerisinde bulunan çimenler yeni açmış çiçeklerle süslü, koyu renkli bir pelerini andırıyordu. Geceleri taç yapraklarını kapatan çiçeklerin etrafında uçuşan ateşböcekleri gökyüzündeki yıldızlara

benziyorlardı.

Duyabildikleri tek ses, evin arka kısmındaki pınardan fışkıran suyun huzur verici sesiydi.

Adam ve çocuk sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladılar. Ayaklarının altındaki otlar usulca hışırdıyordu.

Oraya vardıklarında alçak bir duvarın üzerinden sarkan yamuk bir kapı ve içinden dupduru bir suyun aktığı tahtadan bir oluk buldular. Suyolunu izlediklerinde onun bir havuzun içine doğru genişlediğini ve otların arasında gözden kaybolduğunu gördüler.

Dagoberto eğilip parmaklarını suya soktu, su buz gibiydi. Manfred ise yamuk kapıyı tuttu ve açmaya çalıştı.

Dagoberto yüzünü eğip dilinin ucuyla suyun tadına baktı. O kadar soğuktu ki, dişlerinin kamaştığını hissetti. Sonra dönüp etrafına bakındı.

Manfred ortadan kaybolmuştu.

"Ne tuhaf," diye düşündü oğlan. Buraya kadar sanki bambaşka biriyle gelmişti.

"Hey!" diye bağırdı üzerine atladığı adam.

"Hey sana derler!" diye haykırdı Oblivia'nın koruması.

Kapı ardından kapanır kapanmaz Manfred kendini günün ilk ışıklarıyla aydınlanan bir trenin içinde buluvermişti.

"Sakın kımıldama!" diye uyardı adam. Ve elindeki yeşil camlı şişeyi karıştırmaya başladı.

"Nesin sen, biletçi mi?"

Adam başını kaldırıp baktığında Manfred onu hemen tanımıştı. İki gün önce meyhanede karşısına çıkan işe yaramaz adamdı bu.

Zaman kazanmak için, "Fred Ayaktaneyapardı?" diye sordu ve kolunu uzatıp baltalı kargısını aldı.

Fred Ayaktauyur elindeki şişeyle dövüşmeyi bir anlığına bırakıp Manfred'e baktı. "Tanışıyor muyuz?" diye sordu karşısında dikilen Ortaçağ şövalyesine.

Manfred bir kahkaha patlattı ve miğferini çıkarıp yere attı. "Evet, tabii ki! Beni hatırlamadın mı?"

Fred önce bir gözünü, sonra öteki gözünü kısıp adama baktı ve sonunda sağ elinin işaret parmağını zafer kazanmış biri gibi kaldırdı. "Hatırladığım kadarıyla... Sen şu dune buggy'nin şoförü olmalısın, öyle değil mi? Motosikletin için tekerlek bakıyordun!

"Ta kendisi!" diyerek güldü Manfred.

Büyük bir sevinç içinde iki adam birbirlerine sarıldılar. Sonra, tekrar saygın rollere bürünüp birbirlerine sorular sormaya başladılar.

"Peki ama sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Manfred. "Aslına bakarsan burasının... neresi olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok."

Fred sıkıntıyla omuzlarını salladı. "Bana sadece kapıya göz kulak olmamı söylediler, çünkü buradan birileri çıkabilirmiş. Bir kadın."

"Şansına ben çıktım," diye şakalaştı Manfred. Sonra lokomotifin penceresinden dışarı baktı. Etrafları sarkıt ve dikitlerle doluydu. Çevreleri bir dizi lambayla aydınlatılmıştı.

"Söylesene, burası neresi? Bir mağara mı?"

"Üstüne bastın ahbap," diye cevap verdi Fred, sanki bir lokomotifin bir mağaranın içinde bulunması dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi.

"Kilmore Koyu'ndayızdır umarım," diye mırıldandı Manfred, ihtimaller karşısında tüyleri ürpererek.

"Pek sayılmaz," diye cevapladı Fred.

Bunu duyan Oblivia'nın kıt zekalı koruması yumruğunu bütün gücüyle lokomotifin duvarına geçiriverdi. "Nasıl olur? Peki neredeyiz öyleyse?"

Fred Ayaktauyur'un parmakları arasında duran yeşil camlı ampul, sahibinin korkuya kapılıp sıçramasıyla havaya fırladı ve kapağı hafifçe açıldı. Ampulü yeniden yakalayan Fred kekeleyerek, "Ki-Ki-Kilmore Koyu'ndan birkaç kilometre uzaktayız, o kadar," diye cevap verdi.

Manfred'in yüzünü kaplayan öfke aynı anda uçup gitti. "Ah," dedi dev adam. "Ve ardından bir kez daha, "Ahh."

Sonunda bu "ah"lar yerini kocaman bir kahkahaya bıraktı. Manfred bir kez daha Fred'i kucakladı ve heyecanla ellerini birbirine sürtüp kendinden emin bir ifadeyle, "Başardım," dedi. "Aferin sana küçük oğlan. Haklıymışsın."

Sonra lokomotifin içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bu sırada, trenin vites kollarının üzerindeki resimler ve simgeler gözüne çarptı.

Vites kollarını ileri geri hareket ettirerek, "Peki bu lanet şey hala çalışıyor mu?" diye sordu.

"Ne sandın?" diye cevap verdi Fred. "Hem de tıkır tıkır çalışıyor."

"Peki sen... nasıl hareket ettirildiğini biliyor musun?"

Fred düşünceli bir ifadeyle başını sağa sola salladı. "Ah hayır, bilmiyorum. Ben hiç tren kullanmadım. Ama Kara'ya sorabiliriz."

"Kara nerede?"

"Argo Villası'nda."

"Uzakta öyleyse."

"Evet. Yürüyerek en az yirmi dakika sürer." Fred'in yüzü düşmüştü ama aniden aydınlandı. "Ama belki şu çocuklara sorabiliriz. Onlar treni kullanmayı biliyorlar."

Manfred'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Jason'ı, Julia'yı ya da Rick'i görse muhtemelen atlayıp alınlarından öpecekti. "Çocuklar demek ha?"

Manfred bütün bunlar başladığından beri yanlış tarafta yer aldığının farkına varmıştı. Şimdi ilk işi bunu telafi etmek olacaktı. Cebinden kedili ve aslanlı anahtarı çıkardı ve Fred'e döndü.

"Şimdi beni iyi dinle," dedi. "Şu kolu hareket ettirsem çok kızmazsın değil mi?"

"Benim için..." diye gülümsedi Fred, "canım yanmasın da..."

Ama cümlesi, bir anda öne atılan Clio lokomotifin hızıyla boğazında düğümlenip kaldı. Tren, Kilmore Koyu'na doğru rayların üzerinden uçarcasına giderken Manfred de arka üstü yere devrilmiş, bacakları havaya dikilmişti.

Dört kilometre ötedeki Kilmore Koyu'nun uzun kaldırımında hiçbir hareket yoktu. Zaman sanki buraları terk etmiş

ya da unutuvermişti. Ursus Marriet huzur içinde evine doğru yürüyordu.

Gecenin bir saatinde okuldan çıkmıştı. Bütün bu saatler boyunca Walter Gatz'in fotoğraflarını incelemiş, yakaladığı ipuçlarını not etmişti. Dillere destan detaycılığıyla silahlanmış vaziyette, zamanın gerisinde kalan anıları yakalamış, eski resimler ve portrelerle dolu inanılmaz bir arşivi baştan aşağı taramıştı.

Ve Müdür Bey bulduğu paha biçilmez ipuçları sayesinde kayıp halkaları yerlerine yerleştirmeyi başarmıştı sonunda. Her şeyden önce, ele geçirdiği eski bir sınıf fotoğrafına bakarak şu içine kapanık Nestor'un gerçek kimliğini ortaya çıkarmıştı. Ve artık bunu öğrendiğine göre, yakın zaman önce deniz fenerinin dibinde çekilmiş ama çoğu yanmış olan fotoğrafta Dedalus'la Minaxo arasında duran kişinin de o olduğunu anlaması zor olmamıştı.

Müdür, yarın bu konu hakkında Fred Ayaktauyur'u sorguya çekeceğini kendi kendine hatırlattı. 'Öğretmen Stella'yı da tabii' diye ekledi kadını hor görürcesine dudağını bükerek.

Ursus Marriet, yıllar önce yaşanmış uzun bir hikayeye kendi izini bırakmaktan memnun bir halde arada sırada ıslık çalarak kasabanın tek pansiyonunu ardında bıraktı ve daha önce bu saatte hiç sapmadığı bir yola girip küçük limana doğru yürümeye başladı.

Etrafta kendisinden başka kimsecikler yoktu. Bundan emin olmasına rağmen aniden birisinin kendisini gözetlediği hissine kapılıverdi. Bu hissini hareketlerini değiştirmesine

neden olan bir hayal takip etti. Artık daha dik, daha mağrur yürüyordu. Sanki ona hayran bir kalabalık, köprüde durmuş, uzun zamandır hak ettiği Nobel Eğitim Ödülü'nü kazandığını söylemek için yolunu gözlüyordu.

Kendi kendine kıkırdadı. Bu hayal pek hoşuna gitmişti doğrusu.

Limana vardığında önüne çıkan ilk iskeleye doğru yürümeye başladı ve tam o sırada doğal olmayan bir şey dikkatini çekti. Uzun, çiçekli elbisesiyle bir kadın, limana bağlanmış sandalların arasında koşuyordu.

Kaldırımın öteki tarafına park edilmiş bir arabanın farları kadını aydınlatıyordu.

"Bir kaza mı oldu?" diye sordu şaşkınlık içinde.

Fakat etrafta sandalların arasında koşan kadından ve kendisinden başka hiç kimse yoktu. Meyhanenin çift kanatlı kapısı kilitleneli, ışıkları söndürüleli saatler olmuştu.

Ursus Marriet bir süre durup, bir sandaldan ötekine çılgınca koşan kadına baktı.

"Ursus," dedi kendi kendine. "Başkalarının işine bulaşmamalısın."

Arkasını döndü. Ters yöne birkaç adım atıp uzaklaşmaya çalıştı ama merakına yenik düşmüştü. Dönüp yeniden farları yanan arabaya baktı. Sonra da iskeledeki kadına. Takma motorlu bir botun önünde duruyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye seslendi müdür. Çoktan kendini kaptırdığı bu gizemi bir an önce çözmek istiyordu.

Dakik ve düzenli ama silik bir adam olan Ursus Marriet, yeniden geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Tam o sırada

kadının bağırdığını duydu, yardıma ihtiyacı olmalıydı. O el vermeyecekse, kim verecekti? Bütün gününü ve gecesini bir ofise tıkılıp fotoğraflar arasına gömülerek geçirmesinin belki de tek nedeni, kaderin, onun bu saatte buradan geçmesine karar vermiş olmasıydı. Evet, kader, çiçekli elbisesi olan zor durumdaki kadına yardım etmesi için onca kişi arasından kendisini seçmişti.

Boğazını temizledi ve basamakları inip limana ayak bastı. Kumlar, eskiliği parlak boyasının arkasına gizlenen ayakkabılarının içine hücum etti. "Öhm..." diyerek dikkatini çekmeye çalıştı kadının ve takma motorlu botun yanına yaklaştı. "Yardım edebilir miyim?"

Oblivia Newton gergin yüzünü adama çevirdi.

"Büyüleyici" diye düşündü Ursus Marriet.

Kadın saniyenin onda biri bir sürede adamı baştan aşağı süzdü.

"Büyüleyici," diye düşündü Ursus Marriet bir kere daha.

Kadın motoru işaret edip, "Çalıştırmayı biliyor musunuz?" diye sordu.

Müdür irkilmişti. Önce kadına, sonra motora, son olarak da mürekkep kadar karanlık denize baktı. "Ne anlamda, pardon?"

Oblivia müdürün yüzüne o kadar yaklaştı ki, neredeyse burunları birbirine değecekti. Adamın üzerine mürekkep ve lavanta kokuları sinmişti. "Şu anda denizin ortasında duran bir sandalı derhal bulmam gerek, anlamında! Ben nasıl çalıştırılır, bilmiyorum. Siz biliyor musunuz?"

Kadın talk pudrası ve sabun kokuyordu.

"Elbette," diye cevap verdi müdür.

"Çalıştırın öyleyse, ne bekliyorsunuz?"

"Nasıl isterseniz." Ursus Marriet bota bindi ve motoru çalıştırmaya yarayan ipi çekti. "Ama sizi, geceleri denize açılmanın riskleri konusunda uyarmam gerek. Öngörülemeyecek bir sürü tehlike bekliyor olabilir bizi."

"Olsun. Zaten bu dünyada öngörülebilecek sadece bir şey var." diye cevap verdi Obliva Newton ve botun halatını iskeleden çözdü.

Müdür, "Nedir o?" diye sordu.

"İlk Anahtar'a benim sahip olacağım," diye cevap verdi kadın ona bakmadan.

Az ötedeki evlerden birinde; Rick, Nestor ve Peder Phoenix bütün çekmeceleri karıştırmışlar ama İlk Anahtar'ın izine rastlayamamışlardı.

Ardından annesinin hala dönmediğini hatırlayan Rick, Argo Villası'na telefon etmeye karar verdi.

Telefonu açan kızın sesini duyduğunda neredeyse küçük dilini yutacaktı. Konuşmak istiyordu ama heyecandan ağzı kurumuştu. Kalbi güm güm çarpıyordu. "Julia!" diye bağırdı bastıramadığı bir sevinçle.

Mutfakta oturan Nestor heyecanla sandalyesinden fırlayıp Rick'in yanına gelmişti. "Dönmüşler mi?"

"Rick!" diye bağırıyordu Julia da. "Sen... iyi misin?"

"Ben iyiyim! Peki sen? Ya Jason?"

"Jason hala öbür tarafta! Ve bütün anahtarları kaybettik! Ben... ben Oblivia'yla beraber döndüm."

"Anahtarlar! Oblivia mı?"

Sonra dönüp her şeyi telaşla Nestor ve Peder Phoenix'e anlattı.

"Senin burada olmana sevindim. Dinle, bilmen gereken çok önemli bir şey var: Ulysses Moore aslında..."

"Nestor'muş. Biliyorum!" diye cevap verdi Julia. "Rick! Peki sen şeyi biliyor musun? Oblivia'nın Kara Volkan'ın kızı olduğunu?"

"Ne dedin?"

Rick, daha da büyük bir telaşla duyduklarını bir kez daha ötekilere anlattı. Her şeyi ikinci elden öğrenen Nestor sonunda dönüp Peder Phoenix'e baktı. "Sen biliyor muydun?" diye sordu adama.

Peder gülümsemesini saklamaya gerek duymadan, "Şey, biliyor olabilirim," diye cevap verdi.

Bu sırada Julia konuşmaya devam ediyordu: "Oblivia annemle babamın arabasını alıp kasabaya indi. Kara da burada, annemi, babamı ve üçüncü bir kadını uyutmuş."

"Nasıl bir kadın?"

Böylece Rick annesinin başına neler geldiğini öğrenmiş oldu.

"İlk Anahtar'ı nereye koyduğunu sor!" diyerek araya girdi Nestor.

"Uyuyormuş," diye cevap verdi Rick.

Bunu yeni açıklamalar izledi.

"Orada kal Julia. Biz hemen geliyoruz."

Nestor, Rick ve Peder Phoenix aceleyle kendilerini dışarı attılar. Ancak sepetli motosikletin başına geldiklerinde bir

plan yapmaları gerektiğini hatırladılar. Bu sırada birkaç adım ötedeki Clark Beamish Tren Garı'ndan çufçuf sesleri duyulmaya başlanmıştı. Hemen ardından bu sesi, yıllardır unuttukları bir patlama takip etti.

"Tren!" diye bağıran ilk kişi Rick olmuştu.

Bölüm (22)
- EBEDİ GENÇLİĞİN
İZİNDE -

Kuaför dükkanının erkeklere ayrılan kısmında oturan Gwendaline telefonda çene çalıyordu.

"Beni hiç anlamıyorsun anne," diye tekrar etti belki birinci kez. "Saatin geç olduğunun farkındayım, ama bir türlü uyku tutmadı. Uyuyamıyorum! Gözlerimi ne zaman kapatsam karşıma gene o kumsal ve..." Gwendaline burnunu çekti. Bu sırada, plastik boncuklardan oluşan perdenin öteki tarafından, birbirine çarpan demirleri andıran bir gürültü duyuldu. "Anne bir dakika bekler misin? Dükkanın dışında bir şey var galiba. Hayır, elbette açık değilim, saat gece yarısı! Nasıl yani? Tabii ki burada da gece. Bir dakika bekle."

Genç kuaför telefonun ahizesini tezgaha bıraktı, dükkanın kapısına gitti ve dışarı göz attı.

"Vay canına!" dedi.

Sonra çabucak telefona döndü. "Anne," diye fısıldadı. "Bana inanmayacağını biliyorum ama, o burada. Demek istediğim, eminim. Sadece üzerindeki kıyafet biraz değişik görünüyor, maskeli baloya gider gibi giyinmiş. Şu Ortaçağ şövalyelerinin kuşandığı zırhlara benziyor ve elinde de bir kargı tutuyor. Evet. Gerçek bir şövalye anne! Burada diyorum, şu anda dışarıda. Seni sonra ararım! Bir dakika bekle, seni arayacağım."

Gwendaline kapıya döndü. Öyle ya, ilk seferinde gözleri ona oyun oynamış olabilirdi. Bir kez daha gizli gizli dışarı baktı.

Yanılmıyordu. Manfred dükkanın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Gerçekten de bir Ortaçağ şöval-

yesi gibi giyinmişti.

Adamı bir süre daha gizlice gözetleyen kız, "Gene ne işler peşindesin bakalım, benim yakışıklı şövalyem?" diye fısıldadı.

Bu sırada adam eğilip çakıl taşı toplamaya başlamıştı. Birkaç tanesini doğruca kadının yattığı odanın penceresine attı. Onu uyandırmak istiyor olmalıydı.

"Ne kadar tatlı bir davranış" diye düşündü Gwendaline suratında bir gülümsemeyle.

Ama çakıl taşlarının boyutları dehşet verici şekilde büyümeye başladığında penceresinin paramparça olmasından korkan Gwendaline alt kattaki dükkanın kapısını açtı ve dışarı çıktı.

"Selam," dedi, gecenin soğuğundan korunmak için kollarını birbirine dolayarak.

Onu böyle bir anda karşısında görüveren Manfred, elinde biriktirdiği bütün çakıl taşlarını yere düşürmüştü.

"Hey," dedi ve ardından da, "Vauw!" diye ekledi.

Gwendaline üzerinde incecik bir gecelikle karşısında duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu genç kız.

Manfred çelik zırhını ve çizmelerini işaret etti: "Kıyafetlerimi almaya gelmiştim."

Bunu duyan Gwendaline sinirden gülmeye başlamıştı. Hem de kahkahalarla. "Kıyafetlerini mi almaya geldin? Tabii ya, haklısın. Hepsi yukarıda."

"Biliyorum," diye cevap verdi diğeri.

Kızcağız titremesini engellemek için alt dudağını ısırdı, sonra başını salladı. Oysa o neler hayal etmişti... "Burada bir

dakika beklersen, dairenin kapısını açayım."

"Tamam," dedi Manfred.

Kuaför yeniden içeri girdi, dükkanın içinden dolaştı ve dairesine çıkan dış kapıyı açtı.

Merdiveni çıkarlarken arkasından gelen adama dönüp, "Döneceğini sanmıyordum," diye ekledi.

"Bir de bana sor," diye cevap verdi Manfred.

Yukarı çıkar çıkmaz dosdoğru, bir önceki geceyi geçirdiği divana yöneldi ve üzerine bıraktığı giysileri toparladı.

"Burada üzerimi değiştirmemin sakıncası var mı?"

"Yo, kendi evindeymiş gibi davran..." diye cevap verdi kız ve onu orada yalnız bıraktı.

Kendisi mutfağa geçti ve telefonu alıp yeniden arama düğmesine bastı. Telefon tek çalışta açılmıştı. "Merhaba anne. Hayır. Düşündüğüm gibi bir şey değilmiş. Sadece, kıyafetlerini almak için uğramış. Ah, işte... galiba şimdi çıkmak üzere."

Manfred mutfak kapısının eşiğinde durup kıza baktı. Boynundaki yara izi ona gizemli bir çekicilik kazandırıyordu. Yorgun bakışları, yaşadığı sayısız macerayı haber veriyor, merak uyandırıyordu.

"Benimle kaçar mısın?"

Kız bir eliyle ahizeyi kapatıp, "Bi-bi-bir dakika bekle, anne... Seni a-a-arayacağım," diye kekeledi. Sonra telefonu kapatıp şaşkınlık içinde Manfred'e baktı.

Adam eşikte hala kıpırdamadan duruyordu.

"Ne dedin anlamadım?" diye mırıldandı kız.

"Sana benimle kaçar mısın diye sordum."

"Kaçmak mı? Peki, nereye? Zennor'a mı?" diye kıkırdadı Gwendaline. Şu ana kadar gittiği ve en uzak yeri söylemişti ve Zennor sadece birkaç kilometre uzaktaydı.

"Mısır ya da Venedik. Seçimi sana bırakıyorum," diye cevap verdi Manfred ve cebinden kedili anahtarla aslanlı olanı çıkardı.

Gwendaline'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Pardon da, tam olarak ne zaman kaçmamız gerekiyor?"

"On beş dakika içinde," dedi Manfred. "Ne diyorsun?"

Gwendaline ne yapacağını bilmez bir halde gök rengindeki sandalyesine çöktü. "Mısır diyorum."

"Harika. Öyleyse şu taraftan gideceğiz," diye açıkladı Manfred. "Yanına bir şey almana gerek yok. Böyle gayet iyisin. Oraları oldukça sıcak olacak."

Ne yapacaklarına karar verir vermez Nestor sepetli motosikletine atlayıp Argo Villası'na doğru yola çıktı. Bu sırada Rick ve Peder Phoenix de hızlı adımlarla istasyona doğru yürümeye başlamışlardı.

Oraya vardıklarında Kara Volkan'ın lokomotifini rayların üzerinde beklerken buldular. Fred Ayaktauyur camdan başını çıkarmış lokomotifin farlarına hayran hayran bakıyordu.

"Fred!"

"Peder!"

"Rick!"

Çabucak selamlaştılar. Fred, Manfred'in yaptıklarını onlara bir çırpıda anlattı. "Daha lokomotif durmadan aşağı atlayıp uzaklaştı. İnanılmazdı! Anlaşılan bugün sürprizlerle

dolu," diye ekleyerek bir kahkaha attı.

Peder Phoenix ve Rick istasyonun dışındaki banklardan birine oturup kara kara düşünmeye başladılar. Bu sırada Fred de esneye esneye evinin yolunu tutmuştu.

"Ne gece ama," dedi Rick. "Bugün yaşadıklarımı bir daha unutacağımı hiç zannetmiyorum."

"Al benden de o kadar," diye onayladı peder.

Oturup beklediler.

Gökyüzü aydınlanıyordu. Safağa sadece birkaç saat kalmıştı. Son yıldızlar da, Nestor'un geri döndüğünü haber veren motosiklet sesiyle birlikte gözden kayboldu. Argo Villası'na gitmiş, yanında bir termos dolusu su ve Zan-Zan'la beraber geri dönmüştü.

"Kaybedecek tek bir dakikamız yok!" diye bağırdı. Sonra Rick'e ve Peder Phoenix'e, Kara'dan aldığı atlı anahtarı gösterdi. "Tren istasyonda mı?"

"Evet."

"Öyleyse işe koyulalım," dedi bahçıvan. Sonra da sekerek raylara doğru yürümeye başladı.

"Hepimiz... gidiyor muyuz?" diye sordu Rick, endişeli gözlerle çaktırmadan Zan-Zan'a bir göz atarak.

"Hanımefendi evine dönmek istiyormuş..." diye açıkladı Nestor. "Bu da işleri bizim açımızdan kolaylaştırdı. Anladığım kadarıyla... Kara'yla ilgili kafasında bazı şüpheleri varmış."

"Bir kızı var!" diye haykırdı Çinli genç kadın ve yüzünü buruşturdu.

Dördü birden Clio 1974'e bindiler. Nestor atlı anahtarı kilide soktu ve kompartımanın dibindeki Zaman Kapısını

bir kez daha açtı. Sonra hep birlikte kapıdan geçip gözden kayboldular.

"Bu krallığın ve hırsızlarının başında olmanın en yararlı tarafı..." diye anlatıyordu Papaz Gianni kendisini kulaklarını dört açmış dinleyen çocuğa, "her şey senin kontrolün altında oluyor ve kimse sana başkaldıramıyor. Her gün aynı işlere koşan bir çuval dolusu insan, sanki bir dairenin içinde, bir yerden bir yere geçiyorlar, ama ne olursa olsun başlarında hep aynı kişi oluyor, anlıyor musun?"

Jason başını aşağı yukarı salladı.

"Bunu ilk olarak yaklaşık yüz sene evvel düşünmüştüm. Sonra kendi kendime dedim ki: Bu da bir çeşit Gordion Düğümü! Hani şu kimsenin çözmeyi başaramadığı kördüğüm, ta ki... Hmm... ta ki... Bu hikayenin nasıl bittiğini hatırlamam beklenemezdi zaten. Bekle de kütüphanenin deyiş türlerine ayrılmış kısmını bir kontrol edelim." Papaz Gianni milyonlarca kağıt tomarını yararak odada ilerledi ve aradığı bilgilerin durduğu yere ulaştı. "İşte Gordion. Tabii ya, amma da şapşalım! Büyük İskender'e bu düğümün çözülmesinin imkansız olduğunu söylediklerinde, o kılıcını çekiyor ve kördüğümü kesiyor. Basit ve yeterli bir çözüm. Ne diyorduk?"

"Bana ebedi gençlik pınarından bahsedecektin..."

"Ah, tabii ya! Senin de anladığın gibi önemli olan pınarın işe yarıyor olması. Seni göz açıp kapayıncaya dek gençleştiriyor. Ama küçük bir yan etkisi var. Bu zaman içinde öğrendi-

ğin şeylerin büyük kısmını unutmana neden oluyor. Hepsini değil, ama şuradan buradan birkaç bilgi. Bu yüzden önemli şeyleri bir kenara not etmezsen, gençleşmek için pınardan her su içişinde her şeye en başından başlamak zorunda kalırsın. Ve bu da, inan bana tam bir rezillik. Sonuçta unutmadığın şeyler bile sanki bir sis bulutunun ardına çekiliyorlar gibi oluyor... Bu halde genç kalmak çok yorucu."

Papaz Gianni kollarını iki yana açıp Jason'a yazdığı bilgilere dikkat etmesini anlatmaya çalıştı. Sonra önemli bir konu başlığından bahsediyormuşçasına daha ciddi bir ses tonuyla, "Şu kısmı görüyor musun?" dedi. "Buraya yazılanlar bana kalırsa dünyanın gelmiş geçmiş en önemli bilgileri. Ve ben bunların yarısından fazlasını unuttum: Örneğin... Piramitleri kim inşa etti? Poh, hiç hatırlamıyorum. Ama işime yarıyorsa bunu bir kenara not ederim. Veyahut," bir kağıt çekti ve okumaya başladı: "Yüzyıl macerasının büyük gizemi nedir? İnsanoğlu ve doğa arasında her yüzyılda bir tekrarlanan antlaşma..." Sonra başını kaldırıp Jason'a baktı. "İlginç bir şeye benziyor, sen ne dersin? Belki yüz yıl önce bunun ne olduğunu adım kadar iyi biliyordum, şimdiyse... daha yeni doğmuş gibi bilgisizim! Konuyu nereye getirmek istediğimi anladın mı? Şu boş satırları görüyor musun?"

Jason evet anlamında başını salladı.

"İşte: Hemen üzerinde "Kapıların İşçileri" yazıyor. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Olabilir," diye onayladı Jason.

"Ah, muhteşem! Seninle konuşarak boşa zaman harcamadığımı biliyordum. Bunu ben yazdım, kim bilir ne zaman.

Çok eskilerde kurulmuş olan İlk Şehir'de yaşayan bir grup zanaatkar "İşçiler" olarak tanınıyorlarmış. Uzak yerleri birbirine bağlayacak kapılar yapmakta ustalaşmışlarmış. Bildiğin kapılar işte. Kendilerine simge olarak üç kaplumbağa seçmişler. Çünkü o vakitler şehir denizin ortasında, bir adanın üzerindeymiş. Hayvanlar... Vesaire, vesaire, vesaire... Yazdıklarıma göre ben bu kapılardan bazılarının kendi bahçemde bulunduğunu düşünüyorum. Yerlerini keşfettikten sonra şehirdeki hiçbir kapının kilitlenmeyeceği emrini verdim ve bunları açmaları için bir grup hırsızı etrafa saldım. Hmm... Burada hırsızları neden Çatıların ve Lağımların diye ikiye böldüğümü öğrenmek için başka bir kağıdı okumamı söyleyen bir dipnot var; ama senin canını bu gibi sıkıcı konularla sıkmak istemem. Sorun şu ki hikayede boşluklar var ve gördüğün gibi bu kapalı kapıların gizemini hala çözebilmiş değilim." Papaz Gianni tomarı katladı ve odada dolanmaya başladı. "Ve bir de şöyle bir durum var: Bu gece Rigoberto açılmak bilmeyen bir kapı keşfettiği haberiyle huzuruma geldi. Ve... puf! Sen elinde hayvan şeklinde dört anahtarla bir anda ortaya çıkıverdin. Şimdi seninle neden ilgilendiğimi anlayabiliyor musun?"

Diken üstünde oturan Jason, saniyenin onda biri kadar bir zaman içinde verilebilecek binlerce farklı cevap düşündü, sonunda da her şeyini ortaya sürmeye ve bir kumar oynamaya karar verdi. "Beni yakaladın," dedi.

"Ah, öyle mi?"

"Evet."

"Peki yakaladığım şey nedir?"

"Kapıların İşçileri'nden biriyim ben."

Lacivert kıyafetli oğlan sevinçten çınlayan bir sesle, "Muhteşem!" diye bağırdı. "Öyleyse kapıları benim için açar mısın?"

"Tabii," dedi Jason.

"Kulaklarıma inanamıyorum! Hadi öyleyse, hemen manastıra gidelim!"

Tam o anda Jason onu durdurdu: "Ah, hayır. Ebedi gençlik pınarının yakınlarındaki kapıya gitmeliyiz."

Papaz Gianni mahcup bir ifadeyle kıkırdadı: "Heh he... o da olur. Peki nasıl yapalım?"

"Bilmem. Yolu sen biliyorsun," diye karşılık verdi Jason.

"Aslına bakarsan tam olarak bilmiyorum. Yani eskiden gözüm kapalı giderdim. Ama çoktan unuttuğum bir nedenden ötürü artık yolu hatırlamıyorum. Hem kağıt tomarlarım arasında neresi olduğunu gösteren bir işarete de hiç rastlamadım."

"Kendi pınarının yerini unuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Tam üstüne bastın."

Jason o küçük hırsız Dagoberto'nun eline hangi akla hizmet teslim ettiği paha biçilmez hazineyi düşünüp titredi.

"Şimdi durumumu anladın mı?" diye sordu Papaz Gianni ve yeni bir tomar alıp Jason'a gösterdi. "Burada pınardan Ulysses Moore adında Venedikli bir tacire bahsettiğim yazıyor. Çok da iyi resim yapan bu adam konuşmamızın hemen ardından *puff!* ortadan kaybolmuş. Bir daha da ona hiç rastlamadım. Ve o günden sonra pınar kimbilir nereye kayboldu?"

"Nerede olduğumuzu bilen var mı?" diye sordu Rick.

Üzerinde ateşböceklerinin uçuştuğu çayırlık alandaydılar.

Ay, gözden kaybolmak üzereydi ve tam arkalarında fışkıran konfetiler gibi ışıklar saçarak güneş doğuyordu.

Ulysses, "Sakın o sudan içme," diye uyardı Rick'i. Sonra boş termosu kaynağın altına koydu. "Bu büyük bir hata olur."

"Neden?"

"Çünkü sadece çiçeklere iyi geliyor," diye ekledi bahçıvan.

Rick daha fazla soru sormadı. Beraberce otların üzerinde yürüyerek taş kulübeden uzaklaştılar.

Peder Phoenix'in aklı hala ardlarında bıraktıkları ateşböceklerinde kalmıştı. "Müthiş değiller miydi?" diye bağırdı heyecanla.

"Argo Villası'nın mağarasındakilere benziyorlar," diye ekledi Rick.

"Bunlar zaten Argo Villası'ndakiler," dedi Nestor. Patikadan yürümeye başlamış ve oradan ahıra yönelmişti. Oraya vardıklarında gördüğü manzara karşısında Rick'in nutku tutuldu. Kuleleri, surları ve labirenti andıran göz alabildiğine sokaklarıyla kale şehri ayaklarının altında uzanıyordu.

"Oh, olamaz!" diye bağırdı. "Jason'ı aramak samanlıkta iğne aramaktan farksız olacak!"

Nestor hayır anlamında başını salladı. "Biz onu değil, o bizi bulacak."

Dönüp Zan-Zan'a baktı ve ondan havai fişeklerini kullanmasını istedi.

Şehrin semalarında ilk ateşler patladığında havaya dev bir "J" harfi çizilmişti.

Gürlemeyi duyan Jason dışarı bakmak için pencereye koştu.

Bu sırada Papaz Gianni de onun peşinden gelerek, "Havai fişeklere bayılırım!" diye bağırıyordu.

Gökyüzünde meydana gelen harfi gören Jason bu fişeklerin kendi adına atıldığını hemen anlamıştı. "Onlar benim arkadaşlarım," dedi. Ve lacivert kıyafetli oğlan arkadaşlarının kim olduğunu sorduğunda, "Kapıların öteki işçileri," diye cevabı yapıştırdı.

Böylece küçük bir keşif ekibi oluşturup, kısa zaman içinde fişeklerin atıldığı yere ulaştılar.

"Jason!"

"Rick!"

"Nestor!"

Birbirlerinin kollarına atılan arkadaşlar sevinç çığlıkları atıyorlardı.

"Papaz Gianni."

"Peder Phoenix."

Ötekiler de selamlaştı. Kısa bir açıklamanın ardından küçük topluluk yeniden patikadan geçti ve çayırlık alanın ortasında duran taş kulübeye ulaştı. Buraya vardıklarında Jason, Papaz Gianni'ye Zaman Kapısının nasıl çalıştığını anlatmaya girişti. Bu sırada Nestor da su termosunu doldurup yanına almıştı.

Sonra teker teker kapıdan geçmeye başladılar.

En son geçen Nestor'du. "Hoşça kal Papaz Gianni," diye seslenmişti.

Sonra kapı kapandı.

Öteki tarafta bekleyen lacivert kıyafetli çocuk onu bir daha hiç açamadı.

Bölüm (23)
- SABAH -

Nihayet uzun gece sona ermişti. Gün doğmaya başladığında Kilmore Koyu her telden çalan seslerle dolmaya başlamıştı. Bunlardan ilki öncelikle balıkçıların arasında dolandı: Birisi Doktor Bowen'in sürat motorunu çalmıştı.

Doktor söylentileri onayladı: P44 İkili Sarmal marka motoru ipi çözülerek sırra kadem basmıştı.

Bayan Bowen bunun kocasının suçu olduğunu söylüyordu. Çünkü adamın anahtarları motorun üzerinde unutmak gibi kötü bir huyu vardı. Bu yüzden onu istese dedesi bile çalardı.

Tamam da motoru kim çalmış olabilirdi? Hiç şüphe yok, bir yabancıydı. Kısa zaman sonra kasabada bir eksik daha olduğu anlaşıldı. Ursus Marriet de ortada yoktu. Müdürün kim bilir nereye gitmek için motoru çalmış olma ihtimali kulağa pek inandırıcı gelmemiş olsa da, o gecenin ardından ne müdür, ne de sürat motoru bir daha Kilmore Koyu'nda görüldüler.

O gece esrarengiz bir şekilde kaybolan tek kişi Ursus Marriet değildi. Endişeli bir grup hanımefendi, St. Patrick Meydanı'nda toplanmış ve Gwendaline Mainoff'un boncuklu perdelerinin önünde gün kararana kadar bekleşmişlerdi. Ama kuaför kız ortalarda yoktu ve endişeli kadınlar ona ne olduğunu öğrenmek için kızın annesini aramışlar ve kafalarını daha da karıştıran gizemli bir cevapla dona kalmışlardı: "Kızım hayatının erkeğiyle kaçtı."

Bu hanımefendilerden bir tanesi ötekilerden daha fazla

endişeleniyordu. Bu kişi Bayan Biggles'dan başkası değildi. Zavallı kadıncağız sevgili kedilerini toplamak için kasabada girip çıkmadığı sokak bırakmamıştı ve sonunda evine döndüğünde içeride dev bir timsahın kendisini beklediğini görüp burayı kötü ruhların istila ettiğine kanaat getirmişti.

Erkeklerden oluşan bir arama kurtarma ekibi evi kontrol etmeye gelmişti. Bütün kediler kaçmış olmasına rağmen Bayan Biggles'ın evinde timsah mimsah bulamamışlardı.

Sezar kaçmamıştı tabii ki. O hala sokak lambasının üzerinde aşağı nasıl ineceğini düşünüyordu.

Sabah güneşinin gökyüzünde iyice yükseldiği vakitlerde Homer & Homer şirketinden mimar Homer kasabayı terk etmişti. Onun yola çıkışı yepyeni söylentilere neden olacaktı, çünkü hiç kimse onun hâlihazırda Kilmore Koyu'na neden gelmiş olduğunu ve Rüzgarlı Han'da ne yaptığını tam olarak anlamamıştı.

Tüm bunlar olurken Argo Villası'nda işler yoluna konulmuş ve uçurumun tepesindeki eve yeniden huzur hakim olmuştu.

Fakat duvarlarının içinde eşine az rastlanır bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bay ve Bayan Covenant, Kara Volkan'ın onları yatırdığı uykudan neler olduğuna dair kafalarında binlerce soruyla uyanmışlardı.

İkizlerin babası banyo yaptığını ve çocukları aramak için aşağı indiğini gayet açık bir şekilde hatırlıyordu, ama hemen ardından yaşadığı her şey silinip gitmişti.

Julia son derece kendinden emin bir tavırla babasına yaklaşıp, "Belki zehirlenmişsindir," dedi.

Ama Bay Covenant yemeğe dokunmadığından emindi. Hepsinden önemlisi neden aynı gece içinde iki tane bornoz değiştirdiğini çok merak ediyordu.

Karısı ise yemek pişirdiğini hatırlıyordu. Ama gecenin geri kalanı hafızasının derinlerinde yitip gitmişti. Uyandığında kendini yatakta pijamalarını yarım yamalak giyinmiş bir halde bulmuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse pijama giymekten nefret ederdi ve bu yüzden kendisini bir başkasının giydirip yatağa yatırdığından şüpheleniyordu.

Hayal meyal çocuklar için endişelendiğini hatırlıyordu, ama onlar annelerine evden bir adım bile uzaklaşmadıklarını söylüyorlardı.

"Hepimiz Nestor'un yanındaydık," diye anlattı Julia. Sonrada her şeyi düzeltmek için bütün gece beraberce çalıştıkları hikayeyi anlatmaya başladı.

Bay Covenant bütün bu olanları dünyanın en doğal şeyiymiş gibi karşılayıp unutmaya hazırdı, ama karısı hala bir şeylerden şüpheleniyordu. "Bakın!" diye haykırdı, gidip gardırobunu inceledikten sonra. "Çiçekli elbisem kaybolmuş!"

"Belki Jason çalmıştır..." diye dalga geçti Julia.

Erkek kardeşi ise Rick, Nestor ve Peder Phoenix tarafından Papaz Gianni'nin Bahçeleri'nden kurtarılmasının ardından başından neler geçtiğini anlatmayı kati olarak reddetmişti. Onlar konuşurken oğlan iki gün boyunca sürecek uykusuna çoktan dalmıştı.

Argo Villası'nda bunlar yaşanırken Kilmore Koyu'nda derin bir uykudan uyunan bir kişi daha vardı. Bayan Banner yavaş yavaş gözlerini açmış ve kendini evindeki yatağında ya-

tarken bulmuştu. Rick mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Kadın önce neler olduğunu hatırlamak için bir süre daha kımıldamadan yatmış ve gözlerini kırpıştırmıştı. Ama hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Günaydın anne," diye seslendi oğlu, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Günaydın Rick," diye cevap verdi kadın ve aynanın yanından geçip mutfağa girdi.

Sonra masaya bir bardak süt koydu ve içmek için kendine su doldurdu. Ama Rick şimşek hızıyla yetişti ve kadının elindeki bardağı alıp içindeki suyu lavaboya döktü.

"Hey, bunu içemezsin!" diye bağırdı yüzünde gizemli bir gülümsemeyle.

"Nedenmiş o?"

Fakat Rick cevap vermek yerine, "Harika görünüyorsun," dedi. "Sanki gençleşmiş gibisin."

Patricia tekrar aynaya baktı. Gözlerinin şiştiğini ve yüzünün gözle görülür bir şekilde çöktüğünü göreceğini zannediyordu. Ama oğlunun haklı olduğunu fark ettiğinde oldukça şaşırdı. Gerçekten de gençleşmişti.

"Sen bu gün okula gitmiyor musun?"

Rick hayır anlamında başını salladı. "Müdürün ortadan kaybolmasının ardından okul birkaç günlüğüne tatil edildi.

"Müdür kayıp mı oldu?"

"Sen daha dedikoduları duymadın, doğru ya."

Kasabayı alan söylentiler kontrol edilemez bir hal almıştı.

Öncelikle treni yeniden kimin kullanmış olabileceğine dair dedikodular duyulmaya başlanmıştı. İstasyonu kontrol

etmeyi kendilerine görev bilen küçük bir grup otların arasında sepetli bir motosikletin bıraktığı izler bulmuşlardı. Ama Kara Volkan'ın istasyondaki evine geri döndüğünü anlayıp sonunda bu konu üzerine kafa yormaktan vazgeçmişlerdi.

Sonra yeni bir haberle ortalık gene karıştı: Kilmore Koyu'na on iki kilometre mesafede kumsala yaşlı bir balina vurmuştu. Ölümü beklercesine kumların üzerinde öylece yatıyordu. Devasa gövdesi Cornwall'deki neredeyse bütün gazeteler tarafından fotoğraflanmıştı. Boyu Salton Uçurumu'nun yarısı uzunluğundaydı ve kocaman açılmış, üzgün bakan gözleri onun güngörmüş bir yaratık olduğunu kanıtlıyordu. Birçok kişi kumsala inip balinanın bedenini deniz suyuyla yıkamaya gönüllü olmuştu. Bu arada balıkçılar onu yeniden denizin açıklarına taşıyabilmek için bir filo oluşturmaya girişmişlerdi. Ama hepsi boşunaydı.

Balina her geçen gün biraz daha yavaş nefes alıyordu. Derisi güneşin kızgın ışıklarının altında kurumuş ve buruşmuştu. Kalbi cenaze çanları gibi ağır ağır atıyordu. Kasaba sakinleri çocuklarını ellerinden tutup onu görmeye kumsala iniyor, nasırlı derisini okşayıp, kendini iyi hissetmesi için kulağına tatlı sözcükler fısıldıyorlardı.

Hayvancağız sonunda kendini ölüme teslim ettiğinde onun belli bir nedenden buralara kadar yüzmüş bir İzlanda balinası olduğu anlaşıldı.

Karnı açıldığında deniz kabuklarının arasında başka bir şey daha keşfedildi. Motorunun üzerinde P44 İkili Sarmal yazan bir sürat teknesi balinanın karnında bozulmadan kalmayı başarmıştı.

Sonraki cumartesi Peder Phoenix, St. Jacobs Kilisesi'nin ilan tahtasında beyaz bir kağıt parçası buldu. Üzerinde Leonard Minaxo'yla kitapçı Calypso'nun evlilik ilanı yazıyordu.

Bu hayret verici olayın haberi çarçabuk bütün kasabaya yayıldı ve çok geçmeden sanki hayatlarında evlenen bir çift görmemiş gibi heyecanlanan büyük bir kalabalık kitabevini doldurmuştu. Olayı öğrenen Jason, Julia ve Rick beraberce tebriklerini bildirmek için ellerinde hediye olarak küçük bir kaniş köpeğiyle kitabevinin kapısını çaldılar.

Calypso onları bir kenara çekti ve suratına kızgın bir ifade kondurup, "Beni böyle atlatabileceğinizi aklınızdan bile geçirmeyin!" diye çocukları azarladı. "Size o dört anahtarı verdiğim gün bir anlaşma yapmıştık: Haftada birer kitap okuyacaktınız. Ne durumdasınız bakalım?"

Jason, Julia ve Rick sevinç dolu kahkahalar içinde koşarak kitabevinden kaçtılar.

Sonra başka küçük şeyler de yaşandı elbette, ama neredeyse kimse olanların farkına varmadı.

Neredeyse kimse.

Bölüm (24)
- SINIF FOTOĞRAFI -

Okul karanlık ve sessizdi. Bir tek alt katlardan keskin bir gıcırtı sesi geliyordu. Binanın derinliklerinde uzun zamandır kapalı kalmış bir konferans salonunda pencerelerden birinin kirişi gevşemişti. Camı kırıktı ve içeri sarkıtılmış demir bir tel pencerenin kirişine çarpıp duruyordu. Dışarıda biri vardı ve demir telin öteki ucunu tutmuş, pencereyi açmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Trak! diye bir ses duyuldu ve aynı anda o eski pencere içe doğru açılıverdi.

Bir karaltı konferans salonuna sessizce daldı. Demir teli yukarı çekip toparladı, cam parçalarını sıraların altına süpürdü. Sonra pencereyi tekrar kapatıp alelacele salonun kapısına yürüdü. Kulağını kapıya dayayıp dinledi: Sessizlik.

Önce koridorun soluna, sonra sağına baktı ve etrafta kimse olmadığından emin olduktan sonra cesaretini toplayıp işe koyuldu.

Bu, Jason'dı.

Spor ayakkabıları alkolle temizlenmiş parkeler üzerinde iç gıcıklayıcı cıvıltı sesleri çıkarıyordu. Sınıfların kapıları kapalıydı. Etrafa dezenfektan, tebeşir ve mavi mürekkep kokusu sinmişti. Birinci sınıfa giden çocukların resimleri duvarlara raptiyelenmişti. Duvar boyunca uzanan askılıklar, kim bilir hangi zavallının unuttuğu küçük, yeşil bir kaban dışında boştu.

Jason bir dünya haritasının ve Büyük Britanya'nın minerallerinin gösterildiği, anlaşılması imkansız bir posterin asılı olduğu vitrinin yanından geçti. Merdivene ulaştı ve ata bi-

ner gibi tırabzana oturup aşağı kayma isteğine engel olmadan önce bir iki saniye orada durup oyalandı.

Sonra basamakları ikişer ikişer inip girişteki kapalı kapının önünde durdu. Ama dış kapı yerine, topukları üzerinde dönüp tam karşı tarafında duran kapıya doğru yürüdü.

Sarıya çalan camlı kapının üzerinde okulun müdürü Ursus Marriet'in ismi kederle dolu hafif bir ışıltı saçıyordu.

Jason pür dikkat kesilmiş olsa da, müdürün kapısı insanın içini titretiyor, yüreğine korku salıyor ve oğlanın kanının donmasına neden oluyordu.

Tüm cesaretini toplayıp yine de içeri giren Jason, el fenerinin düğmesine bastı ve müdürün yazı masasına doğru birkaç adım attı. Kule gibi yükselen vantilatör bir gardırobun tepesine tünemiş bir baykuşu andırıyordu. Jason farklı şekillere bürünen bu gölgelere aldırmamaya çalışarak parmak uçlarında yürüdü ve yazı masasının en alt çekmecesine eğilip açmaya çalıştı. Bir reçel kavanozunun açılmak bilmeyen kapağı gibi, çekmecenin tokmağına da var gücüyle abanması gerekiyordu. Neyse ki biraz uğraştıktan sonra çekmece bir fil gibi haykırarak açılıverdi.

"İşte oldu," dedi Jason yüksek sesle. Müdür tarafından rehin alınmış, içi eşyalarıyla dolu kutuyu hemen tanımıştı.

İki eliyle kutuyu kavradı ve onu yazı masasının üzerine bıraktı. Sonra kapağını kaldırdı.

Her şey içindeydi. Bir su tabancası, içi oyulmuş iki tane ceviz kabuğu, birkaç tane cam bilye, yırtık pırtık bir çizgi roman, kırmızı boyaya batırılmış sahte bir tilki kuyruğu, dağ gibi birikmiş kokulu biletler, bir lastik parçası, üç tane kır-

mızı kalem ve hepsinin de dibinde...

"Maruk'un madalyonu!" diye bağırdı Jason ve Punt Toparkları'nda kendisine hediye edilen uğurlu madalyonunu kutunun içinden çekip aldı.

Papaz Gianni'nin Bahçeleri'nde başına gelenler düşünülecek olursa, bu kadarcık bir şans bile oğlanın gönlünü alır gibiydi.

Jason madalyonu geri koymadan kutuyu kapattı ve yeniden çekmeceye bıraktı. Fakat kısa bir süre düşündükten sonra kutuyu tekrar açtı ve içinden su tabancasını da aldı. Ardından müdürün yazı masasını eski haline getirdi.

Fotoğrafları işte o zaman fark etti.

Masanın üzerinde üç tane siyah beyaz fotoğraf duruyordu: İlki, 1958 yılından kalma bir sınıf fotoğrafıydı ve arkasında öğrencilerin isimleri yazıyordu. İkincisi deniz fenerinin yarısı yanmış bir fotoğrafıydı. Bunu zaten Maskeler Adası'ndayken Peter'ın laboratuarından kurtarıp buraya getiren kendisiydi.

Üçüncüsü onun bir kopyasıydı, ama yanmış kısımları tamamlamıştı.

Tamamlanmış fotoğrafta Leonard ve Peter'in yanı sıra Nestor da göze çarpıyordu. Ve çerçevesine şöyle yazılmıştı: Peter Dedalus, Leonard Minaxo ve Ulysses Moore.

Jason'ın yüreği bir an duracak gibi oldu. Sonra ayağa fırladığı gibi koşarak odadan çıktı. Müdürün kapısını açık bir halde ardında bıraktı, çılgınlar gibi koridorda koştu, girdiği pencereden aşağı atladı ve kalbi deliler gibi atarken demir telle pencereyi kapattı. Sonra kasabanın sokaklarında koş-

maya başladı.

Ancak beyaz badanalı bir evin önüne geldiğinde durdu. Derin bir nefes aldı ve var gücüyle, "RIIIIIIIIICK!" diye bağırdı

Ve böylece ikisi beraber bisikletlere atlayıp yeniden yola koyudular. Kayalıkları tırmanan yolun derin dönemeçlerinde ilerlemeye başlamışlardı. Önde giden Rick tıpkı bisikletiyle İngiltere turu yapan babası gibi pedalların üzerinde ayağa kalkmıştı. Hemen arkasındaki Jason ise Bowenların kızına ait pembe bisikletin üzerinde nefes nefese kalmış olsa da, tırmanış boyunca boğaz düğümleninceye kadar sürekli konuşmuştu. "Peter Dedalus'un Oblivia'ya gösterdiği kişi oydu, Leonard değil! İhtiyacımız olan kanıtı bulduk!"

Rick pedallara daha güçlü basmaya başladı. "Julia'yı uyardın mı?" diye sordu başka bir dönemeci daha hızla alırken.

"O evde."

"Sizinkilerle sorun yaşadınız mı?"

"Hayır. Her şeyi unutmuşlar!"

"Sen ebedi gençlik pınarının suyundan ne kadar kullandın?"

"Nestor'un dediği gibi yaptım, sadece yarım bardak içirdim. Peki sen? Annene ne kadar içirdin?"

Rick gülerek arkasından gelen Jason'a baktı: "Bir bardak!"

"Bir mi? Sen kafayı mı yedin!" diye bağırdı Jason hırıltıyla soluyarak. "Kara, abartmamamız gerektiğini söylemişti! Hem ayrıca sana Papaz Gianni'ye olanları da anlattım. O sudan içmek koskoca adamı neredeyse kendi adını bile hatırla-

mayan bir çocuğa dönüştürmüş!"

"Ama annem şimdi daha genç ve daha güzel!" diye cevap verdi Rick.

"Peki, ona İlk Anahtar'ı ne yaptığını sordun mu?"

"Elbette! Bir haftadır bundan bahsediyoruz. Ama hatırlamıyor."

"Nasıl hatırlamaz?"

"Ona sahip olduğunu hatırlıyor. Ama kime verdiğini unutmuş."

"Gördün mü, hepsi senin suçun işte!"

"Elimden geleni yapıyorum Jason. Kolay mı zannediyorsun? Her sabah kalkıp ona anahtara ne yaptığını sorma işine daha fazla devam edemem! Her neyse, son kez sorduğumda bana onu bir yardım derneğinin düzenlediği çekilişin ödülü olması için bağışlamış olabileceğini söyledi."

Jason bisikletin üstünde öne doğru eğilip, "Çekiliş mi?" diye haykırdı.

"Hadi, bunu sonra düşünürüz!" diyen Rick dikkatini tekrar yola verdi. "Yoksa gene bir yere toslamak mı istiyorsun?"

"İlk Anahtar bir yardım derneğinin çekilişinin ödülü olmuş!" diye tekrar etti Jason. "Buna inanamıyorum."

"İnanmalısın. Ama sakin ol: Artık Oblivia da ayaklarımıza dolanamayacağına göre onu rahatça arayıp buluruz. Nestor dedi ki..."

"Ulysses demek istedin her halde!"

"Argo Villası'na son varan eşektir!"

"İlk ben varacağım!"

Jason bir tren gibi ağzından buharlar çıkararak Argo Vil-

lası'nın bahçesine vardığında Julia ve Rick kumrular gibi birbirlerine sokulmuşlardı.

"Hemen kesin şunu, sizi uyarıyorum."

Julia parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu Rick'in elini kaldırıp kardeşine gösterdi. "Rick bulaşıcı hastalık taşımıyor, sakin ol!"

Fakat ikiz kardeşi öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde bisikleti yere bıraktı ve dosdoğru bahçıvan kulübesine yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Julia.

"Nestor'la konuşmaya."

"Burada değil."

"Nereye gitti?"

"Mozoleye."

Bölüm (25)
- SON GÜNLÜK -

Mooreların gömüldüğü mozolenin kapısı ardına kadar açıktı. Jason, Julia ve Rick beyaz sütunların üzerinde yükselen yuvarlak odaya girip yeraltındaki mezarların olduğu yere giden basamakları inmeye başladılar. Merdiven boyunca etrafa çiçek kokuları yayılmıştı.

Nestor soldaki koridorda, Ulysses'le Penelope'nin mezarlarının başında duruyordu. Çiçekleri dizmekle meşguldü. Çocuklar, "Nestor!" diye seslendiler.

Bahçıvan dönüp onlara baktı ve başıyla selam verdi.

Üç çocuk biraz tedirgin olsalar da, usulca yaşlı adamın yanına yaklaştılar. İçerinin havası rutubetli ve soğuktu. Ama çiçekler etrafa sarhoş edici kokular salgılıyorlardı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Nestor. "Buraya... kendi mezarımı nasıl düzenlediğimi mi seyretmeye geldiniz?"

"Bunu bulduk..." diye cevap veren Jason cebinden fotoğrafı çıkardı.

Adam fotoğrafı çocuğun elinden alıp dikkatlice inceledi. Sonra ne olduğunu anladığında kafasını üzgün bir ifadeyle salladı.

Fotoğrafı geri uzatıp, "Onu nerede bulduğunuzu öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Okulda."

Rick bir adım öne çıkıp Nestor'un gözlerinin içine baktı. "Şimdi bize bütün gerçekleri anlatacak mısın?"

Nestor bir süre bekleyip etraflarındaki boş mezarları, çiçekleri, bahçe makasını inceledi. Sonra çocuklara döndü ve

"Bunu dışarıda konuşsak olur mu?" diye sordu.

Mozolenin basamaklarına oturdular. Deniz bir ayna gibi gökyüzündeki bulutları yansıtıyordu. Nestor bahçe makasını ayaklarının arasına bıraktı, eldivenlerini çıkardı, gözlerini okyanusun üzerindeki yansımalara dikti ve sonra, "Beni affedin," dedi.

Jason, Julia ve Rick hiçbir şey söylemediler. Hikayenin geri kalanını duymak için hareketsizce bekliyorlardı.

"Size o kadar çok yalan söyledim ki."

"Kendine otuz sene boyunca Nestor demek ve olmadığın biri gibi davranmak basit bir yalandan daha fazlasıdır," dedi Rick.

"Aslına bakarsanız bir süre sonra alışkanlık halini alıyor," diyerek gülümsedi bahçıvan. "Leonard'ı tanıdığım günden beri... O sınıf fotoğrafı çekildiğinden beri kendimi Nestor diye tanıtmaya başlamıştım... Bu ismi hiç terk etmedim."

Sözlerini tamamlayan bahçıvan önce Julia'ya sonra Jason'a baktı.

"Sizin gibi ben de kendime bir ikiz icat etmiştim. Sonra buna kendim de inanmaya başladım. Bilirsiniz, basit bir bahçıvan gibi davranmak, rahatsız edilmeden dolaşmama ve kasabaya inip istediğimi yapmama yarıyordu. Hem sonra... Penelope öldüğünde, bundan böyle Ulysses Moore olmamak bu acıdan uzaklaşmanın en kolay yolu gibi görünmüştü. Ben... ben kendimi Ulysses'ten daha çok Nestor gibi hissediyorum. Ulysses bir gezgindi. Harikulade bir karısı ve unutulmaz dostları vardı. Nestor ise... o topallayarak yürüyen basit bir bahçıvan."

"Bunu kimler biliyor?"

"Sadece dostlarım."

"Peki, neden dostlarından bir teki bile bize hiçbir şey söylemedi?"

"Çünkü onlardan bu konuda konuşmamalarını rica ettim. Ama artık gerçekleri biliyorsunuz. Ulysses Moore'dan geriye kalan her şey karşınızda. Ama Ulysses Moore'un... tanınmak için en küçük bir isteği bile yok.

"Hay bin dalgakıran!" diye homurdandı Jason. "Bütün o günlükler ve bize bıraktığın işaretleri izlemek için yaşadığımız zorluklar! Baştan söylesen olmaz mıydı?"

Adam gülümsedi. "O zaman eğlenceyi mahvetmiş olurdum."

"Hayatımızı riske attık!" diye bağırdı Julia.

"Ben de aynısını sizin için yaptım. Açıkçası bu kadarını bile ortaya çıkaracağınızı zannetmiyordum. Sizin tıpkı Leonard'ın düşündüğü gibi bana bakıp yaşlı bir işe yaramazdan fazlasını görmeyeceğinizi umuyordum. Benim planım tıpkı çok eskiden bizim yaptığımız gibi çocukların tekrar Zaman Kapılarını açmasını sağlamaktı. Ve sonuçta gerçekten de sizin Argo Villası'na gelişinizden birkaç gün önce postanede bir paket olduğunu söyleyen not kapıya bırakılmıştı." Ulysses Moore gülümsüyordu.

"Öyleyse anahtarları gönderen... sen değildin?"

"Hayır. Onları siz aldınız. Tıpkı bir zamanlar benim aldığım gibi."

Jason düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Dur, dur... anlamadığım bir şey var."

"Nedir?"

"Uçurumdan aşağı düşüşüm. Eğer ayağım kaymamış olsaydı ve kayalara asılı kalmasaydım ve... o zaman gizli mesajı bulamayacaktık."

Ulysses evet anlamında başını salladı. "Size postanedeki paketten asla söz etmeyecektim." Sonra bunun nedenini açıkladı. "Argo Villası'nın değişik yerlerine sakladığım gizli mesajlardan birini bulmanız halinde bir sonraki adıma geçmeye karar vermiştim. Yoksa bu benim sizin hakkınızda yanıldığım ve hikayenin sona erdiği anlamına gelecekti."

"Gizli mesajlardan biri mi dedin?" diye sordu Julia.

"Bahçedeki akçağacın üzerine de bir tane saklamıştım. Bir tane de kütüphanenin arkasındaki gizli odalardan birindeydi."

Çocuklar fal taşı gibi açılmış gözlerle birbirlerine baktılar.

"Ben o ağaca tırmanmayı daha ilk günden kafama koymuştum!" diyerek ellerini birbirine vurdu Jason.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Julia.

Ulysses Moore gülümsedi. "Siz de tıpkı benim gibi şehirden gelmiştiniz ve gene benim gibi hemen kasabadan kendinize bir arkadaş edindiniz."

Rick gülümsüyordu.

"Ama bu kasabanın içinde sakladığı aynı zamanda tehlikeli de olan gizemleri ve maceraları sevdiğinizden emin olmalıydım. Durup sizi izledim ve gerektiğinde yardım ettim..."

"Minyatür gemi modelleri ve kuledeki odaya bırakılan günlükler..." diyerek aklına gelenleri saydı Julia.

"Doğru. Ve oraya buraya bırakılmış birkaç küçük işaret daha... Bazen beklentilerimin ötesinde bir keşifle beni şaşırtıyordunuz. Mesela bir keresinde Peter'in satranç tahtasının içinde saklı olan plağı bulmuştunuz. Doğrusunu isterseniz o güne kadar ben Peter'ın hikayesinin önemli bir kısmından ve çekip gitmesinin nedenlerinden habersizdim."

"Bunu biz mi çözdük?" diye sordu Jason.

"Benim göz ardı ettiğim daha birçok şey gibi, evet."

"Peki ya kapıların işçileriyle ilgili bulduklarımız?

"Ben onlar hakkında hiçbir şey öğrenememiştim. Hem de yaptığım seyahatlerin hiçbirinde. Ama bir daha geri dönmeme riskini atlattığımız bir seferinde, Penelope ve ben bütün kapıları kapatmaya ve işçilerini daha fazla rahatsız etmemeye karar vermiştik."

"O seyahatte Leonard da..."

"Doğru anlamışsın. Neredeyse kendini bir köpekbalığına kaptıracaktı."

"Öyleyse neden şimdi fikrini değiştirdin?" diye sordu Julia.

"Oblivia'yı durdurmam gerekiyordu," diyerek gülümsedi Ulysses.

"Hey, biz de hayatımızı riske attık!" diye bağırdı Jason. "Venedik'teki Maskeler Adası'nda!"

"Ama buna değerdi," diyen Rick yan gözle Julia'ya bakıyordu.

Hafif bir esinti denizin üzerinden eserek yüzlerini yaladı.

"Hala bize anlatman gereken bir sürü şey var," dedi Julia. "Artık senin gerçek kimliğini ortaya çıkardığımıza ve ben şifreli harflerle yazılmış günlüklerini bulduğuma göre..."

Ulysses içini çekti. "Evet onları buldum. Ama sayfalarında sizin bilmediğiniz hiçbir şey yazmıyor."

"Yani?"

"Onlarda sizden bahsediliyor," dedi Ulysses Moore.

Çocukların ağzını bir süre bıçak açmadı. Fakat fısıltıdan fazla ses çıkarmadan konuşan ilk Jason oldu. "Bizden mi?"

"Doğru. O defterlerde kapıları nasıl yeniden açtığınız ve Kilmore Koyu'nun gizemlerini nasıl birer birer çözdüğünüz anlatılıyor. Aralarına benim eski resimlerimi de kattım ve birkaç tane de yeni çizim yaptım, ama..."

"Neden onları şifreli yazdın?"

"Çünkü sizin... Oblivia'yı durdurabileceğinizden emin değildim."

"Peki şimdi ne düşünüyorsun?"

"Şimdi dört anahtarın da emin ellerde olduğunu düşünüyorum. Ve bir süre için de böyle devam edeceğine inanıyorum."

"Bize Penelope'den bahset..." diye fısıldadı Julia. "Sahiden de On Yedinci Yüzyıl'da, Venedik'te mi doğmuş?"

Bahçıvan yeniden ayağa kalktı ve denize baktı. "Evet. Sahiden. Onu babamla yaptığım bir seyahatte tanıdım. Bir daha da ondan başka bir şey düşünemez oldum..." diye itiraf etti Ulysses. "Artık ne Kilmore Koyu'nu ne de Argo Villası'nı umursuyordum. Bu halde birkaç ay geçirdikten sonra babam Venedik'e gidip orada yaşayabileceğini ve karşılığında Penelope'nin buraya, benim yanıma gelebileceğini söyledi. Ve her şey aynen böyle oldu. Ta ki o uçurumdan aşağı düşene kadar."

Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Sonra Peter da Venedik'e kaçtı. Böylece babam Amor degli Amici geçidindeki kapının açık olduğunu fark edip Argo Villası'na geri döndü. Hemen ardından da kendi evinde huzur içinde hayata gözlerini yumdu. Onu buraya kendi mozolesine gömdük."

"Bu yüzden de Peter geri dönmeyi başaramıyor. Çünkü kapı kapalı."

"Doğru," diye cevapladı Ulysses Moore.

Tam o anda patlayan bir gürültü hepsini yerlerinden sıçrattı. Jason, Julia ve Rick basamakları inip şaşkınlık içerisinde arkalarında kalan mozoleye baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Julia.

"Ah, o mu..." dedi Ulysses. Yüzünde çocukların çok iyi bildiği o kurnaz ifade vardı. "Sanırım bir sonraki bilmecemiz olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Yaşlı adam bahçeyle uğraşıken giydiği eldivenlerini yeniden ellerine geçirdi. Bu sırada mozoleden bir gümbürtü daha yükseldi. Bu kez onu rendeyi andıran bir ses izlemişti: *Har har!*

Jason ve Rick bu sesi hemen hatırladılar. "Hey!" diye bağırdılar hep bir ağızdan. "Bu şeyin kahkahasına benziyor... Ama bu imkansız!"

"Bense tam aksine imkanlı olduğunu düşünüyorum çocuklar," dedi Ulysses Moore. "Manfred ve Gwendaline Mısır'a kaçtıklarında, kapıyı açık bırakmış oldular."

Julia dönüp bir Rick'e, bir Jason'a baktı. Hiçbir şey anla-

mamıştı. "Hey, biri neler olduğunu bana da anlatma zahmetine girebilir mi?"

Fakat cevap verecek halde olmayan iki oğlan, "Bunun doğru olmadığını söyle!" diye bağırıyorlardı. Sonra bahçıvanla beraber koşarak mozoleye girdiler.

İçeride yaşlı bir adam ve tasmasından tuttuğu devasa bir timsahla karşı karşıya kaldılar.

"Har! Har!" diye bağırdı Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın sahibi. "Kimleri görüyorum! Ustura Ağız ve Taş Kalp."

Timsahla karşılaşır karşılaşmaz gözlerine inanamayan Julia bir çığlık attı.

"Rahat dur, Talos! Rahat!" diye emretti adam ve hayvanın derisini okşadı. "Eski dostlarımızı hatırlamadın mı?"

Jason, Julia ve Rick yalvaran gözlerle Ulysses'e baktılar ve "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diye sordular.

"Kilmore Koyu'nun şövalyeleri sizlersiniz," diye cevap verdi Ulysses Moore. "Dört anahtar sizin elinizde. Ne yapmanız gerektiğine kendiniz karar verin."

Jason, Julia ve Rick Kaplumbağa Parkı'nın olabildiğine büyümüş otları arasında yürüyorlardı. Yusyuvarlak bulutlar güneşin önünden geçip giderek başlarının üzerindeki masmavi gökyüzünde keyif çatıyorlardı. Tuzlu deniz kokan bir rüzgar havadaki martıların kanatları arasından geçerek çocukların hararetli tartışmasının içine daldı.

"Annemle babam yokken onları eve sokabiliriz," diye önerdi Jason.

Julia, "Sen annemi bir timsahla yan yana hayal edebiliyor

musun?" diyerek itiraz etti.

"Peki sen kendini peşinde bir timsahla mağaraya inen kaydıraktan kayarken hayal edebiliyor musun?"

"Ama onları mümkün olduğunca çabuk geldikleri yere geri götürmemiz gerekiyor."

"Ve Manfred'le Gwendaline'i bulmalıyız."

"Bu sırada Maruk'a da bir uğrarız," dedi Jason.

"Ya Peter? Peter'ı bu plana nasıl dahil edeceğiz?"

"O Venedik'te."

"Bu iş sandığımızdan daha zor olacak," diye kabul etti Rick.

"Ben öyle düşünmüyorum. O mesajı yazmayı başardığına göre Caller çiftiyle tanışmış olmalı."

"Belki hepsini buraya davet edebiliriz."

"Bence aslanlı anahtarı bulmalıyız."

"Peki anahtar kimde?" diye sordu Julia

"Manfred'de," diye cevap verdi Jason.

"Bunun karşılığında elimizde şu ana kadar hiç kullanmadığımız bir sürü anahtar daha var," dedi Rick.

"Ayrıca sonunda Ulysses Moore'un öteki günlüklerini de ele geçirdik!"

"Ulysses Moore diye çağırmayacağız onu tamam mı?" diye hatırlattı Julia.

"Keşke annen İlk Anahtarı ne yaptığını hatırlasa!"

Rick bunu duymamış gibi davranarak, "Aslına bakarsanız Ulysses Moore'un kim olduğu dışında pek bir şey öğrenmiş değiliz," dedi. "İlk Anahtar'ın yerini bilmiyoruz, kapıları kimin yaptığını da."

"Bir dakika..." dedi Jason.

"Ne oldu?"

"Dört anahtar!"

"Onlar bende Jason."

"Hayır, diyorum ki, dört anahtar!"

"Anladık dört anahtar! Ne olmuş yani?"

"Calypso'yu tebrik etmeye gittiğimizde..."

"Eğer bir kez daha o kitapları okumamız gerektiğini söylerse"

"Bizi nasıl karşıladığını hatırlasanıza: 'Size o dört anahtarı verdiğim gün bir anlaşma yapmıştık' demişti."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Anlasanıza! Postaneye bir paket almak için gitmiştik. Ama nasıl olduysa Calypso... paketin içinde dört tane anahtar olduğunu öğrenmiş. Peki ama nasıl öğrendi sizce? Hiçbirimiz bunu ona söylememiştik!"

Rüzgar otların arasında dans ederek daireler çizdikten sonra burnunu havaya dikip tepeyi yalayarak yükseldi.

Çocuklar bahçe araçlarının saklandığı beyaz kulübeye varmışlardı.

Ulysses Moore ve arkadaşları o harika yaz sırasında Calypso ve kanişleriyle burada karşılaşmışlardı.

"Anahtarlar Ulysses Moore'a da postayla gelmiş. Ama o kimin gönderdiğini bilmiyor."

"Sen gönderenin... Calypso olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Julia.

"Neden olmasın?"

"Kapıların İşçileri'nden biri o mu?"

Jason kulübenin kapısını iterek açtı.

Buraya ilk kez Leonard Minaxo'nun içleri katranla dolu varilleri yuvarlamasına yardım etmek için girmişti.

"Çocuklar bilmiyorum," dedi Jason. "Ama bunu öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Kireç duvara yazılmış o yazdan kalma isimler hala ilk günkü gibi duruyorlardı:

Leonard

Peter

Kara

Clitennestra

Ve hepsinin altında neredeyse okunmayacak bir yazıyla:

Ulysses

Jason, dönüp bakmadan, "Bir maceraya daha var mısınız?" diye sordu Rick'e ve kız kardeşine.

Fakat onlar cevap vermediler.

Kapının dışında kalmışlardı. Ve öpüşüyorlardı.

Jason onlara baktı. Sonra eğilip yerden kenarı sivrilmiş bir çakıl taşı aldı ve kulübenin duvarına yaklaşıp kendi isimlerini yazmaya başladı.

Bölüm (26)
- VENEDİK TATİLİ -

Bunu izleyen günler Fred Ayaktauyur için oldukça zor geçmişti. İhtiyar Baykuş bir türlü çalışmak bilmiyordu ve Leonard'la Calypso'nun evliliği onu allak bullak etmişti. Ayrıca neredeyse tanıdığı herkesin bir anda bazı dokümanlara ihtiyacı oluvermişti.

Hatta bir akşam Peder Phoenix'e, "Bizimkileri daha önce böyle bir arada hiç görmemiştim," diye yakındı. "Nestor bile gelip makineyi kullanmak istedi."

"Nestor mu?"

"Evet. İhtiyar baykuşun bir hata yaptığını söyledi. Şu işe bakın hele! Ben de ona, 'İhtiyar baykuş hata yapmaz!' dedim. 'Onu Peter tasarladı. Ve Peter, tanrı onu esirgesin ki, çok dikkatlidir." Fred elma suyunu başına dikip bir tane daha ısmarladı ve anlatmaya devam etti. "Ama Nestor kendinden o kadar emindi ki, ben de gidip kontrol ettim. Sonra bir kez daha kontrol ettim. Ama hatayı bulamadım. Bu yüzden düzeltiyi elimle yaptım. Görünüşe göre bizim ihtiyar ismini arşivden sildirmek ve yerine Ulysses Moore ismini yazdırmak istemiş, çünkü dedikleri gibi denizde ölmemişmiş." Fred Ayaktauyur ağzını sonuna kadar açıp esnedi. "Onun için mutlu oldum..."

"Hepimiz mutlu olduk," dedi Peder Phoenix ve Fred'in sırtına hafifçe vurdu.

"Ama ben artık belgelerin altına imza atamaz oldum! Parmaklarım o kadar uyuştu ki, kendi başıma çorap bile giyemiyorum!"

"Belki bir tatile ihtiyacın vardır Fred."

"Tam üstüne bastın," diye cevap verdi Fred, ağzındaki lokmayı çiğnerken. "Şöyle güzel bir tatil şu aralar tam da ihtiyacım olan şey. Dağlar mesela. Buz gibi bir hava. Gerçekten soğuk bir yer olmalı."

"Brrr..." diyerek titredi peder Phoenix. "Bunun rahatlamak için en iyi yol olduğundan pek de emin değilim."

"Belki de Venedik olabilir," diye ekledi Fred. "Evet işte, Venedik'te tatil rüya gibidir. Yazık ki, buradan çok uzakta..."

"Eh, uzak uzaktır."

"Gene de bu zahmete girmeye değebilir!" diye bağırdı belediye memuru heyecanla ve ağzına attığı ikinci lokmayı çiğnemeye başladı. "Bana katılır mı diye kardeşime de soracağım ve Venedik'te tatil yapacağım! Hoşça kal peder."

"Hoşça kal Fred," dedi peder, elini sallayarak.

Fred için işler planladığı gibi gelişiyordu. Önce kardeşinin ofisine uğradı ve ondan kendisini arabayla bir yere götürmesini rica etti. Kilmore Koyu'nun dışına çıkıp delik deşik edilmiş bir yola varıncaya dek güneybatı yönünde ilerlediler.

Oraya vardıklarında Fred, beni burada bırakabilirsin," dedi ve arabadan indi.

Araba tamircisi olan adam kardeşinin tuhaflıklarına alışkındı ve hiç soru sormadan direksiyonun başında bekledi.

Fred'in keyfi yerindeydi. Delik deşik yolda çukurlara düşmemek için badi badi yürüyerek oldukça özel bir eve vardı. Oraya varıp bahçesinin ortasında duran devasa demir yığını-

nı gördüğünde biraz endişelenmişti. Sonra yaklaşıp üzerindeki yazıyı okudu.

TEPEGÖZ HAFRİYAT

Aynalar Evi'nin bir bölümü oldukça zarar görmüştü. Giriş kapısı yerinden çıkarılmıştı, ama evin içindeki baykuşlar hala sakince uyukluyorlardı.

"Oh..." diye mırıldandı Fred ve kendi kendine buraya neyin çarpmış olabileceğini düşündü. "Burada oldukça karmaşık dolaplar dönüyor olmalı..."

Elini cebine attı. Sonra boynuna götürdü. Bir an için onu yanına almayı unuttuğundan korkmuştu.

Ama işte aradığı şey hemen elinin altındaydı. Üzerinde üç kaplumbağa olan anahtarı bir yardım derneğinin düzenlediği piyangoda kazanmıştı.

Onu Peter Dedalus'un Zaman Kapısına soktu ve çevirdi.

"Harika bir tatil olacak!" dedi Fred Ayaktauyur kendi kendine. Ve bu soyadını kazanmasını sağlayan birçok rüyadan birine adım attı. "Tek bir günlüğüne de olsa!"

Okuyucu için küçük bir not

Sevgili okuyucular,
Sonunda Ulysses Moore'un ve onun günlüklerinin sırrı çözüldü: Aslında Nestor ve Ulysses aynı kişi. Fakat bu kitabı matbaaya göndermeden önce Pierdomenico'dan yeni bir mektup daha aldık. Bu sefer ki Kilmore Koyu'ndan gönderilmişti.

Hepinize merhaba!

Şimdi sıkı durun, size neler olduğunu anlatıyorum: Ulysses Moore'un günlükleri bir şekilde Calypso'ya teslim edilmişti ve ben Zennor'daki pansiyonda kalırken, onca yıl Argo Villası'nın bahçıvan kulübesinden çıkmamış sandığın içinde onları bana getiren bu kitapçı hanımefendiden başkası değildi.

Dünyanın bütün yazarları arasından Calypso'nun neden tutup da beni seçtiğini asla öğrenemeyeceğim. Ama ona bunun için ne kadar teşekkür etsem az.

Altıncı günlüğün çevirisini de tamamladığım şu günlerde kitapların kapağında Ulysses Moore adının yazmasının neden bu kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyorum. Çünkü sonuçta bu hikayeyi yazmam için macerayı fırına veren ondan başkası değildi. Bundan böyle her ne zaman Cornwall'dan, Venedik'ten, Antik Mısır'dan konuşulduğunu duysam bu mekanların ve daha kim bilir başka nerelerin Zaman Kapıları'yla birbirlerine bağlı olup olmadıklarını düşünmeden edemeyeceğim. Ve işte ben bunları yazarken, siz de okurken, Julia, Jason ve Rick adındaki o üç çocuk tam da bunu araştırıyorlar.

Penelope'nin evini bulmak için Venedik'te bulundum.

İkinci katta, Caller'lerin ufak bahçesine bakan bir odada onun portresini gördüm. Güzeller güzeli sarışın bir kızdı. Sonsuz bir tatlılıkla çevrelenmişti. Böyle bir kadını kaybetmenin Ulysses'e nasıl bir acı verdiğini istesem de hayal edemem. O bir daha karısından bahsetmemiş olsa da, hala içinde Penelope'nin gerçekten de o uçurumdan düşüp ölmediğine dair bütün umutları biriktirdiğine eminim… Bence karısının hala yaşadığına inanıyor olabilir.

Artık çok geç oldu ve size veda etmeliyim. Bunca zaman sizinle bu macerayı paylaşmak harikaydı.

Biliyor musunuz, sonunda kendime bir saat aldım! Kadranında bir baykuş ve P.D. harfleri var. Onu nerede bulduğumu soracak olursanız size cevabın şu olur:

Var olmayan bir
kasabada.

Pierdomenico

- İÇİNDEKİLER -

1. Sonuncu Mum *9*

2. Merdiven *13*

3. St. Jacobs'ın Çanları *25*

4. Çatıların Tilkisi Dagoberto *31*

5. Siyah Kilit *49*

6. Bay Marriet'in Arşivi *61*

7. Meşale Ustası *69*

8. Günah Çıkarma *77*

9. Uğuldayan Laboratuar *85*

10. Taş Oda *99*

11. Dört Kişilik Bir Hücre *113*

12. Kilmore Koyu'nda Muhteşem Bir Yaz Tatili *131*

13. Parkın Altında *145*

14. Aynalı Sazanlar *155*

15. Karalar İçinde Bir Hikaye *173*

16. Yabancılar *179*

17. Muhafızlar ve Hırsızlar *189*

18. Bir Motosiklet Gezisi 201
19. Babalar ve Kızlar 219
20. Tünellerin Efendisi 231
21. Ateşböceklerinin Toplandığı Yer 241
22. Ebedi Gençliğin İzinde 255
23. Sabah 267
24. Sınıf Fotoğrafı 274
25. Son Günlük 283
26. Venedik Tatili 295

ULYSSES
MOORE

ULYSSES MOORE

Macera, gizem ve bulmacayı seven çocuklar için eşsiz bir dizi!

1. Zaman Kapısı

Macera düşkünü üç çocuk hayal edin. Şimdi de onları gizemli bir evin içinde düşleyin. Bu ev, ardında türlü sırların gizlendiği kapılarla dolu. Peki her biri kilitli bu kapılar nasıl açılacak? Argo Villası'nın bahçıvanı Nestor tüm bu gizem hakkında herkesten daha çok şey biliyor gibi...

2. Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı

Jason, Julia ve Rick zaman kapılarından birini geçip Antik Mısır'a varıyorlar. Burası kayıp şehir Punt. Çocuklar hemen gizemli haritayı aramaya koyuluyorlar. Haritanın saklandığı yer efsanevi bir oda. Ancak bu odanın bir sırrı var.

3. Aynalar Evi

Bu defa Jason, Julia ve Rick'in yolları Aynalar Evi'ne düşüyor. Aynalar Evi, yıllar önce hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan dahi mucit Peter Dedalus'un yaşadığı yer. Bakalım bu ziyaretleri, onları aradıkları cevaplara yaklaştırabilecek mi?

4. Maskeler Adası

İlk Anahtar'ı bulabilecek tek kişi olan Peter Dedalus, Venedik'te saklanıyor. Ancak bugünün değil, 17. yüzyılın Venedik'inde. Oblivia Newton çoktan dahi mucidin peşine düşmüş bile. Bizimkilerin ellerinden geldiğince hızlı davranması gerekiyor.

5. Taşların Muhafızları

Ulysses Moore kim? Jason, Julia ve Rick gerçeği keşfetmek üzereler. Şimdi önlerinde yepyeni bir yolculuk var. İstikamet XII yüzyıl, Ebedi Gençlik Bahçesi. Kara Volkan orada Kilmore Koyu'ndan gelecek ziyaretçileri bekliyor. En azından bazılarını....

6. İlk Anahtar

Tüm sırların ortaya çıkma zamanı geldi. Covenant kardeşler ve Rick sonunda tüm sorularının cevabını tek tek öğrenecekler. Fakat peşine düştükleri en önemli şey hala kayıp. Tüm Zaman Kapılarını açmaya yarayan İlk Anahtar acaba nerede?

R M
YOUR WEAK SPOT IS
YOUR MEMORY
The value of a good memory is incalculable. Impossible to exaggerate. Easy to deal in generalities. We will put it more definitely. A good memory makes you valuable. As soon as you have acquired a definite value in the eyes of the world, you have a definite merit, a merit which makes you definite. In a word, you are appreciated. If you have a good memory, you own your good memory is of equal or greater value to you, as you can avail yourself of it freely in whatever direction you please to further your interests. Socially your good memory saves you a thousand petty vexations, assures you freedom from losing friends, and generally oils the wheels of life. In short, there is not a department of life in which the value of a good memory cannot be instantly and convincingly shown. We will take it that you have proved our point. The value of a good memory is not open to question. Memory means money. Now, when there is a "good thing" knocking about, people will naturally want to know whether it is within their reach. We can satisfy them on this head. It is within their reach — if they set about it the right way. The right way is to let them acquire the secret of certainty in recollection.
The Pelman-Foster System.
FREE.
THE PELMAN SCHOOL OF MEMORY,
23 Wenham House, Bloomsbury Street, London, W.C.
SOUTH AFRICA:
AUSTRALIA:
UNITED STATES:
GERMANY.
FRANCE.
INDIA.
PURE HEAT

R. M.
YOUR WEAK SI
YOUR MEMO
The value of a good memory is
exaggerate. Easy to deal in
put it more definitely. A good
valuable. As soon as you have
have acquired a definite value
have a definite merit, a merit which
In a word, you are a specialist.
own your good memory is of
avail yourself of it freely in
further your interests. Socially
saves you a thousand petty
losing friends, and generally
In short, there is not a department
the value of a good memory
vincingly shown. We will take
have proved our point. The value
memory is not open to question.
means money. Now, when
"good thing" knocking about,
will naturally want to know
within their reach. We can
them on this head. It is
their reach — if they set about
the right way. The right way
let them acquire the secret
of certainty in recollection.
What has been done can be done.
changed them from bad
of Certainty in recollection
your case? Numbers have
have received from the
of Parliament, Scientists,
the power of the Pelman
their ranks. If you do you
The Pelman-Foster System
psychological researches
Systems" have been
The Pelman-Foster
and recommended by the
metal; price, $1.75.
FREE.
THE PELMAN SCHOOL
23 Wenham House, Bloomsbury S
UTH AFRICA:
Natal.
AUSTRALIA:
O.P.O.,
GERMANY.
FRANCE.

Peder sayfaları hızlıca çevirdi. Dört sene sonra 1977 yılı: Ulysses ve Penelope'nin düğünü. Bu ayrıca genç Phoenix'in görev aldığı ilk törendi de. O günden sadece bu fotograf kalmıştı. Sararmış ve solmuş tek bir fotoğraf. Arkalarındaysa üzeri beyaz bir ipekle örtülmüş Metis mağarası duruyordu. Peder Phoenix fotoğrafı büyük bir sevgiyle okşadı. "Bu nasıl mümkün olabilir Penelope?" diye sordu yüksek sesle. "Ve neden?" Sonra aniden yükselen büyük bir öfke dalgasıyla sonraki senelere ait fotoğrafların durduğu bölüme geçti ve kendini Patricia Banner'ın yüzüne bakarken buldu. Patricia, Rick'in annesi. Fotoğraf kocasının cenazesinde çekilmişti. Duruşundaki zarafet fotoğrafı daha da ıstırap verici bir hale getiriyordu. Gece karanlığı çöktüğünde Shamrock Tepeleri'nin zirveleri meşalelerle aydınlatılmıştı. Kilmore Koyu'nun ve civardaki kasabaların tüm sakinleri Bannerların acısına ortak olmuştu. Hepsi beraber denizin bir araya getirdiği kocaman bir aileye dönüşmüşlerdi. "Kahretsin…" diye mırıldandı Peder Phoenix birden ayağa fırlayarak. "Kahretsin," diye tekrar etti. Fotoğrafı aldı ve elinin titremesine engel olmaya çalışarak ona bir kez daha baktı. Elleri gibi bacakları da titriyordu. Dizlerine kadar her yeri öyle bir zangırdıyordu ki yuvarlak masaya tutunmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı. "Kahretsin," dedi üçüncü kez. Kocasının cenazesine katılan Patricia Banner'ın boynunda üç kaplumbağalı bir anahtar asılıydı.

Çizimler: Iacopo Bruno